УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Клас на добродетелите

1920 – 1926

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва беседи и писма на Учителя за ученичките от Класа на Добродетелите, както и техни писма, разработки, размисли, домашни работи и др.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от един източник, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен. Ако някои от схемите са откривани с недобро качество, са били пречертавани.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

23.05.2014

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

Първи цикъл
на Класа на Добродетелите

1920 – 1922

Бележки по образуване на Класа на Добродетелите
1920 – 1922 г.

УЧЕНИЧКИТЕ ОТ ОПИТНИЯ КЛАС НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ:

Първа група

Савка Керемидчиева
Паша Теодорова
Сотирка Бабаджова
Марийка Тодорова (Мика)
Мария Радева (за кратко време, заместена от Елена Григорова)
Елена Григорова

Втора група

Елена Андреева
Василка Иванова
Дафинка Пенчева
Олга Славчева
Виктория Христова

Трета група

Сийка Динова
Пенка Михайлова
Цветка Щилянова
Невенка Петкова (Капитанова)
Марийка Петкова (Дренска)

ОБРАЗУВАНЕ НА ЕДИН КЛАС

(Спомени и стенограма на сестра Савка Керемидчиева.)

По инициатива на Учителя се събрахме десет млади сестри – три варненки и седем софиянки: Сотирка, Дафинка, Виктория, Паша, Оля Сийка, Марийка, Невенка, Стефка и аз, Савка.

В горницата Учителя ни каза:

Вие готови ли сте да вървите по Пътя на Новото учение смело и решително?

Всеки ученик, който се колебае, не може да се учи. В тукашното училище ученикът щом изгуби вяра, че може да се учи, той свършва със себе си. Всеки ученик, който изгуби вярата си, той свършва със своето учение.

Сега аз ще ви дам три правила, три метода, чрез които може да се пазите. защото в света младите са изложени на големи мъчнотии; не само младите, старите. Стават падания. Падането всякога произтича от факта, че когато физическия свят се изгуби равновесието, човек пада. Същото е и в духовния свят. И тук, когато човек изгуби своето равновесие, пада. Това равновесие крие в три велики сили – в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Щом човек действа хармонично, никога не пада, но щом изгуби равновесие между ума, сърцето и волята, става падане. А във всяко падане се произвежда страдание. Няма човек, който като е паднал, да не е претърпял някаква повреди. Вие сте виждали онези акробати, които вървят по въже и носят върлина. Един такъв акробат представлява триъгълник с върха надолу. Този, който играе на физическото поле, обръща този триъгълник с главата надолу, за да

пази равновесие, обаче в духовния свят този триъгълник е обърнат с върха нагоре. Той показва, че силите в човека са в равновесие. Когато сте неразположени, ако можете да обърнете този триъгълник в това състояние, както е тук на чертежа веднага неразположението ще изчезне.

Сега, на вас да не ви се вижда чудно, че когато заплаче някое дете и майката му даде една ябълка, неразположението веднага (фиг. 1) изчезва.

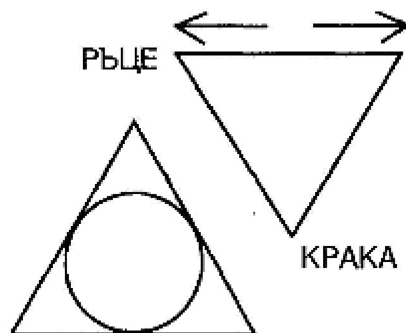

Фиг. 1

Коя е причината. гдето изчезва това неразположение? (Формата.) Колкото ябълката е по-красива, толкова това дете повече ще се зарадва. Същото става и в духовния свят. Тези триъгълници са форми на разумния свят. (Фиг.2)

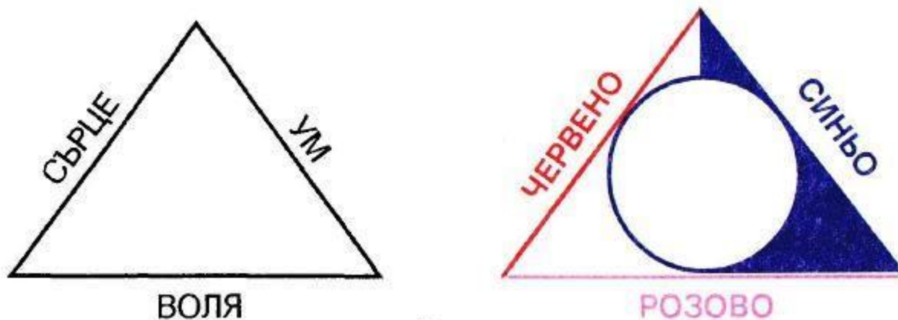

Фиг. 2

Значи, първия път ще си представите, че вашият ум, вашето сърце и вашата воля са в съгласие и няма разногласие между тях, защото най-малкото разногласие между ума и сърцето ще причини вашето нещастие. Затова не давайте под наем ума си никому, защото като го дадете някому под наем, ще загубите равновесието. Знаете ли кога се дава под наем? Когато започнете да мислите за нещата с чужд ум. Значи, всяко нещо трябва да мине през вашия ум. Не мине ли през вашия ум и възприемете ли нещата по друг начин, непременно ще дойде падението. Вторият закон е: не давайте сърцето си под наем на никакви кираджии*. И то е същият закон. Всяко чувство, всяко желание трябва непременно да мине през сърцето ви.

Така е и с човешката воля. Човек всяко нещо трябва да изпита чрез волята си. Аз не говоря за упоритост и своеволие. Волята – това е разумният акт.

В този вътрешен кръг ще спазвате представата за душата в своето първо състояние. Кръгът се състои от три цвята: виолетов, зелен и портокален. Виолетовата краска на кръга означава силата; зелената означава стремеж за растеж и благоденствие, а портокалената – желание за постоянно индивидуализиране. Тези три сили са в онази Божествена душа, в която се покоят чувствата. Човек трябва да има желания силни и живи към растене, правилно развиване. Портокаленият цвят показва, че трябва правилно да се индивидуализираш, т. е. вашето индивидуализиране да не се пречи никому. Например, имате изкушение; предизвикайте чертеж номер две в ума си. Тази фигура е свързана с три свята, които се намират в Божествения свят, ангелския и възвишения свят. Значи, ако предизвикате образувалия се тук триъгълник в ума си и предизвикате действието на Бога, на ангелите, на светиите, ако фиксирате ума си върху него, веднага ще привлечете тези Божествени сили на помощ и те ще ви дойдат на помощ. Законът е много прост. Първо трябва да

има огнище, а после огън. Не е потребно само огнище, но и комин, за да се образува известно течение и да се поддържа огънят.

Третата фигура представлява начин, по който може да изправите живота си. Тези линии са светове със строго определени математически значения. Сега вие, момичетата, излизате от В, вървите нагоре към В1, В2, ВЗ...И отивате към А. В същото време излиза момче от А към А1, отива към В и се срещате в точка О.

Ако вашето сърце е пълно с надежда, любов и вяра, от другия полюс излиза непременно друга душа и ако вървите правилно, то тези две души ще се срещнат и животът им ще се осмисли – няма падане. Но ако още в началото се колебаете, ще изгубите тази душа, или ще се родят всички страдания. Непременно човек трябва да спазва своята вяра и надежда и да знае, че този Път, в който е влязъл, е прав, и да не допуща никакво съмнение в Божия Промисъл. Каквито вери и да има, да знае, че е на този Божествен кораб. Може да има бурни вълни, но този кораб не може да потъне. Това са правила на великата окултна Школа. От правилното развиване на Школата ще дойде онзи вътрешен Божествен свят, където човек ще завърши своето развитие и ще дойде да помага на своите братя в точка С.

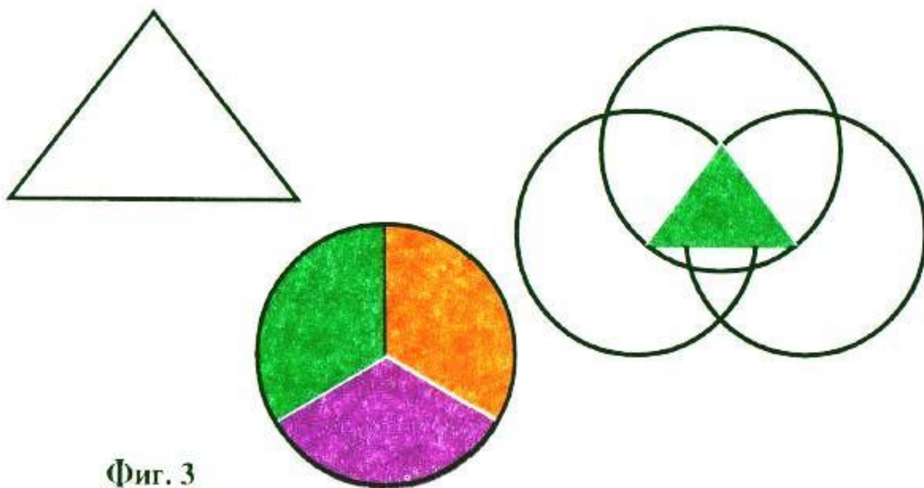

Фиг. 3

Понеже вие тръгвате от тази линия, от един център, а от другия център друг ще дойде. Ако вървите правилно, този въпрос в една година отгоре ще се развие правилно и всички мисли и желания, които ви безпокоят, ще се разведрят и нова Светлина ще дойде в душата ви; но разколебаете ли се, не само че няма да придобиете, но ще изгубите всичко. На всекиму се дава съдействие да изходи Пътя. Та като тръгвате в този Път, всички тези светове насочват своя поглед и всеки, който върви из Пътя, те го следват. Може да го извървите за една, десет, за сто, за хиляда години, но този е Пътят, който ви се изпречва. Тогава като дойдете в третата фигура, вече няма падане. Като тръгнете в този Божествен Път, няма сила, която да може да ви извади от него. Сега, зависи как се подвизавате. Няма никаква външна причина, нито сила, която да ви отбие от Пътя. Тъй че, ако се отбиете, трябва да си кажете: „Ние сме виновни, а не външните условия на живота.“ Опасността е само у вас.

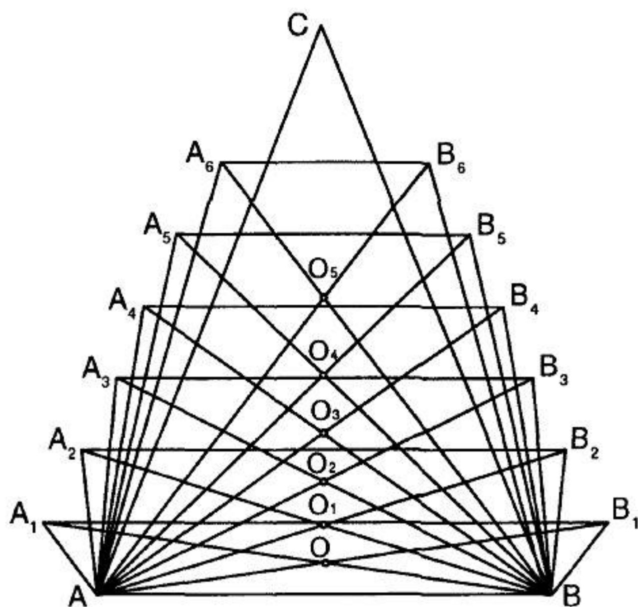

Фиг. 4

Втората фигура, това е Божествената душа, която помага.

Третата фигура, това е Божествената душа, която се развива.

Само да не се отклонявате. Никога да не преяждате в живота си! Радостни сте; никога, никога да не притурите повече – ще дойде обратният процес. При всяко преяждане, пренасищане от какъвто и да е характер, ще дойде обратният процес. Не желайте нито повече, нито по-малко, но толкова, колкото се дава, т.е. на това, което и е донесъл животът през деня, бъдете благодарни. Ако ви дадат много, не казвайте, че много ви е дадено. Ако ви дадат малко, пак не казвайте, че малко ви е дадено. Щом кажете „Много ми е дадено", утре пък ще кажете „Малко ми е сега." Ще мълчите. Кажете ли така, ще започнете ту нагоре, ту надолу. Колкото ви е дадено, толкова ви е потребно. Това е правилното мислене на тази окултна Школа.

Винаги имайте предвид чистотата и самообладанието. Двете заедно образуват цялата върлина на равновесието. Без тази върлина не може да минете никъде. Ще мислите и ще разрешавате. Това са проекти. И ще гледате тези фигури станат живи, да ги одухотворите в себе си.

Сега вие готови ли сте да вървите смело и решително по Пътя?

– Да, готови сме!

– Без никакво колебание?

– Без никакво!

Аз мълчах, но душата ми говореше.

22 август, 1920 г., неделя, В. Търново.

ДВИЖЕНИЕ НАГОРЕ. ТРЪГНИ НАГОРЕ.

2 април 1922 г.

Под думата Бог разбирам движение в правилна насока на битието.

В буквата „б“ има вече една пълна шестица плюс знака на . Какво показва числото 6?

Фиг. 1

В него разгледано геометрически се включва целият вертикален, отвесен диаметър, дясната половина на хоризонта или десният радиус и дясната долна четвъртинка от окръжността. Шест е дясно число, мъжко и показва проявление.

Лъчът отгоре слиза долу, в материята, прави четвърт обръщане около себе си и се прибира в центъра. Това са двете, защото 6 е равно на две по три. Първата е Божествената троица: Дух, душа, тяло. Втората е човешката троица: ум, сърце, воля. Значи това е Божествената троица проявена в материята като човек със своите три принципа, които съставляват полетата на неговата проява. Шест е числото на човека. Ако го разложим по друг начин: 6=2x3=2(2+1)=2x2+2=4+2 Шест равно на две по три, равно на две (2 плюс 1) равно на две, две по две плюс две равно на 4 плюс 2.

„Трима свидетелствуват на небеса: Отец, Син и Дух Свети“. И трима са които свидетелствуват на земята: огън, кръв и вода. Отец – първичния огън. Слово – жертвената кръв. Дух – вода на кръщение. Шест равно на три плюс три.

„Б“ – освен шесторката в буквата „Б“ има и знак на безкрайност. ∞ Значи 6-те – човекът, проявената Божествена троица, която се е ограничила и слязла долу, за да се заключи в материята е запазила своето първоначално движение в безкрайността. Тя идва от безкрайността като комета, слиза, за да се прояви и отива пак в безкрайността, затова човек още докато е на земята трябва да просветне, за да може да поеме друм отново към безкрайността. Докато той не е просветнал, той описва все нови и нови повратни кръгове, връща се отново и отново на земята. Той трябва да стане син Божия, като приеме кръщението на Духа, трябва да пролее кръвта си, за да стане после едно с огъня – Отец, из Когото е излязъл, защото той се ражда агнец – огън, овен – излиза от огъня и там трябва да се върне, защото „Бог наш е огън пояждащ.“ Кой атрибут на Божественото се крие под тези думи „огън пояждащ“? Трябва да се знае оригинала на хебрейски – за да се изясни напълно скритото значение и мистичния смисъл на думата.

☉ ☽ ♀ ☿ ♄ ♃ ♂ ♆ ♅ Pl

♌ ♋ ♉ ♎ ♑ ♐ ♈ ♓ ♒ ♊ ♏ ♍

🜂 🜁 🜄 🜃

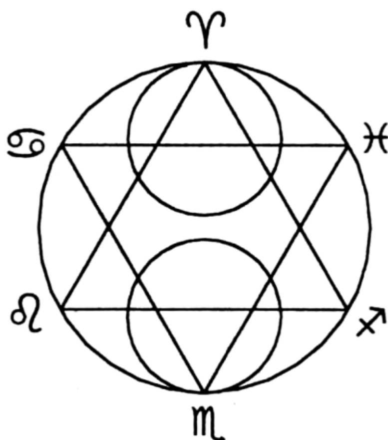

Фиг. 2

Пред „КАР“ седи творческия процес А, която е вече уравновесената душа, водена от разумното, което е ритмовано. Двете „А“ са уравновесени блюда на везните, показват че има една разумна основа, на която става градеж по законите и „МР“ – Свещените букви на мировата душа и този строеж има за последна цел горното А, а от една по-висока гама и така до безкрайност. „МР“ е връзката между физическата проява и неговото съответствие в царството на Духа.

a b c d e

К А Р М А

А К Р М А

Р К А М А

М К А Р А

А К А Р М

М А Р А К

Р А М А

А М А Р-А М-Р А

А М Р А

А М Р А-А М Р И Х А

Значи в „карма“ се крият тези тайни, тя е виновницата за създаването на света – творението се развива по великия закон на карма. Карма е първото движение на мировите води. Тайната седи в мистичното значение на буквите, които са като елементи на едно между тях, тогава има друго проявление на същите принципи. Крайно необходимо е да се проникне в тайното значение на буквите – сега друг е въпроса, ако имаме работа седна от древните азбуки, създадени по [...] изображение известни съзвездия – така тази буква, която има връзка с някое от съзвездията ще крие в себе си силите, които ѝ се съобщават от това съзвездие. Градежът на буквите е цяло откровение за този, който може да чете и е разумял окултното значение на геометрическите линии и знаци, защото всяка буква е една геометрическа фигура. Всяка линия, фигура, буква, цвят, нота, точица, всичко има дълбок смисъл и значение за знаещия.

ПЪТЯТ

В 1922 г. Учителя летува с голяма група братя и сестри от София и провинцията в Боровец, в т. нар. Горско училище. През време на летуването той организираше излети из околността, особено до красивата поляна Шумнатица, а често и до връх Мусала. [*Б. Боев*]

Дадено на Шумнатица[1]

1. Божията любов изразява пълния живот.
2. Пълният живот изразява Божията любов.
3. Пълният живот и пълната любов изразяват човека.
4. Благостта съгражда сърцето.
5. Изпрати ни, Господи, благия си Дух да оживотвори душите ни.
6. В Духът Ти ние познахме любовта Ти.
7. Да ни озари милостта Ти.
8. Въздигни делото Си.
9. Съгради дома Си.
10. Въдвори Царството Си
11. Внеси Правдата Си.
12. Изпрати виделината Си.
13. Да се развесели душата ни в Твоето явление.
14. Да се зарадват всичките, които Те любят.
15. Да бъдем едно с Тебе през всичките векове.
16. Благословен си Ти нашия Баща.
17. Ти изпълваш всичко.
18. Всичко се изпълни от Тебе.
19. Да се весели Господ Бог наш в нашите сърца.
20. Мирът на Твоя Дух да пребъде в нас.

---

[1] Местност в Рила, н.в. 1306 м, разположена 3 км източно от Боровец.

14 юлий 1922 г., Чам Кория[2]

На едно от тефтерчетата на Савка Керемидчиева Учителят собственоръчно е написал: „1897, 7 март. Обещанието Господне. Идването на Божия Дух. У. М.В.У., 14. VII. 1922 г., 11 сутринта, понеделник, Чам Кория“ Там бяхме на екскурзия по това време.

КРИН

Кат крин благоухан е той между тревите,
разтворил чашката на светлия ефир –
бял призрак, въплътил трептежа на зарите,
съзвучие живо на незнаен някой мир...

И чух от него там, под утринна позлата,
тих говор, кат акорд достигнал отдалеч,
слова тайнствени към братята-цветята,
дълбоко вслушани във тая свята реч...

„Къпете се, сърца, на Слънцето в струите,
със техния балсам изпълвайте гърдите
и наситете се от Неговия плод...

Любете се, сърца, кат Слънцето с звездите,
и плувайте безспир в нектара на мечтите:
любов, любов безкрай е пълният живот!...“

[22] В каталога на Е. Андреева на същата дата съществуват две беседи – едната е озаглавена „На екскурзия с Учителя“, а другата – „За ученика“. Вероятно става дума за една и съща беседа, която се намира в архива на „Класът на добродетелите“ и се нарича „Пътят“.

14. VII. 1922 г., Шумнатица

Всемирна летопис Г. II, кн. 8-9, рубрика Нова естетика

ЕДНО С БОГА

19 септември 1922 год., 6.30 ч. сутринта

Първото проявление на Бога е Любовта. Бог вечно се проявява чрез Любовта. Ние сме едно с Любовта, ние сме едно с Бога. „Само чистите по сърце ще видят Бога.

Без чистота няма любов. Тази чистота, за която ви говоря, тя е необикновена чистота на сърцето. Тази необикновена чистота мяза на детето или на бяло цвете или на геометрически символ – на кръг.

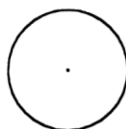

Чистотата на детето, което се усмихва на Слънцето; чистотата на цветчето, което люби Слънцето. Цветята живеят в ангелския свят това е чистотата на кръга, най-съвършения образ на линия. Ние живеем в безграничната Любов. Нашата цел е да проявим безграничното. А всяка цел трябва да има плод в себе си.

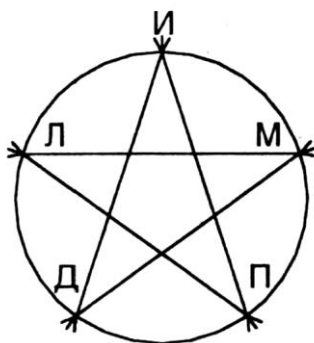

Фиг. 1

Ето пентограмът вписан в един кръг, това е пътя, който ученикът трябва да извърви. Кръгът като символ на вечност, че това, което не

можеш да постигнеш в един живот, в безкрайността ще го постигнеш. Пентограмът като символ трябва да оживее у вас, за да може да се ползувате от него. Пентограмът, това е човека, върхът е главата. Двете ръце и двата крака са другите върхове. Главата е Истината, десният крак е Правдата, дясната ръка – Мъдростта. Левият крак – Добродетелта, а лявата ръка – Любовта. Тези пет върха са пет центъра, през които непрестанно се изливат токове, протичат енергии, сили, за които няма ограничение. Те изграждат човека. Петте върха са пет места, през които може да се влезе в пътя.

„Ми“ – жълто
„До“ – червено
„Си“ – виолетово
„Ла“ – индиго
„Сол“ – синьо
„Фа“ – зелено
„Ре“ – портокалово

Понеделник – Луна
Вторник – Марс
Сряда – Меркурий
Четвъртък – Юпитер
Петък – Венера
Събота – Сатурн
Неделя – Слънце

Будя – изгрява моето слънце в моята душа.
Будиш – изгрява Божието Слънце в мен, в сърцето
Буди – изгрява живото Слънце на моя Дух.

Будим – изгрява мировото Слънце на Отца нашего на светлините

Будите – изгрява Слънцето на великия Господ на Мира в нашите души.

Будят – изгрява Слънцето на всички Слънца в нашите души и духове, носители на живота.

Втори цикъл на
Класа на Добродетелите

22.08.1922 – юли 1923

ПЪРВА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ – бележки по Окултния клас на Добродетелите през 1922 г.

22 август 1922 год., вторник, В.Търново

Сотирка, Паша, Мария, Мика и Савка решихме да работим върху чистотата и да образуваме „Малкия клас за Чистотата“, който посетне Учителят нарече: КЛАСЪТ НА ДОБРЕДЕТЕЛИТЕ

[*По материали на Савка*]

22 август 1922г., вторник, В.Търново 3 и половина – 4 часа след обяд в обсерваторията. Слънце, ясно, отличен ден!

Паша Теодорова

Сотирка Бабаджова

Мика Тодорова

Мария Радева

Савка Керемидчиева

ПРОГРАМАТА ЗА РАБОТАТА

1. Половин час през деня, в определено време ще размишлявате върху чистотата, тъй да бъдете свързани помежду си.

а) Ще имате пред вид един чист планински ручей 2500 м., 3000 м., височина. Велик извор и ще се стараете вие да добиете такава чистота, както е той чист при своето устие, дето извира.

б) После, ще имате пред вид вашата чистота да пуща светлина, да бъде тъй чиста както светлината

в) Ще употребявате стиха: „Чистите по сърце ще видят Бога.“

2. а) Ще работите върху петтях добродетели, всяка една ще има една основна Добродетел, ще ги разпределите тъй:

Сотирка ще вземе Добродетелта

Паша ще вземе Правдата

Мария ще вземе Мъдростта

Марика ще вземе Любовта

Савка ще вземе Истината

б) След всеки месец ще променяте добродетелите. Да може всяка една да работи върху всичките пет добродетели.

3. Ще мислите върху изреченията:

„НИЕ СМЕ ЕДНО С ЛЮБОВТА И ЧИСТОТАТА Е НАШЕ ДОСТОЯНИЕ."

„БОГ ВЕЧНО СЕ ПРОЯВЯВА В ЛЮБОВТА И НИЕ СМЕ ЕДНО С БОГА."

Ще размишлявате върху това преди изгрев слънце, ще спазвате това време.

4. Всеки месец ще ми пишете по едно писмо. По ред всяка една от вас ще ми пише някои опитности, преживявания съществени, в кратце върху работата на цялата група. Значи, всяка една ще ми пише по две писма за годината. Тогава и аз ще ви отговоря, на всяка една за всички ще ви пиша.

Само проявената Божия Любов е Любов!

Петък

Определихме реда на добродетелите по следующия начин:

Добродетел – Сотирка

Правда – Паша

Истина – Савка

Мъдрост – Мария

Любов – Марика [*Мария Тодорова*]

Следва първия месец Сотирка да пише на Учителя, ние ще изпратим нашите преживявания и опитности на нея, а тя ще ги изпрати на Учителя.

ПЪРВИ МЕСЕЦ: 22 август – 22 септември 1922 г.

В. Търново – София

Моята работа този месец е върху ИСТИНАТА

Светлина, Истина, Чистота.

I. Опитност. 22 август Туй ме натъкна на мисълта: две страни има в Истината: да говоря истината и да мога да я слушам, а и двете неща са еднакво мъчни за мен.

Ето моето писмо върху работата за Истината до Сотирка за Учителя, което забавих с шест дена.

Мила Сотирке,

За работата ми върху Истината 22 август – 22 септември.

През целия месец у мен стремежът да бъда истинолюбива растеше. В края аз обикнах премного тази добродетел – Истината. Само като я произнасях, тя беше светлина за моя ум, чистота за моето сърце и сила за моята душа.

През този месец различих две положения: Отношенията на хората спрямо Истината и моите отношения към нея.

За първото положение констатирах, че почти всички хора с много малко изключение, са фалшиви, неискрени, престорени, всичко е пресилено и неестествено. Никой почти няма да дойде и тъй прямо и искрено да ти каже истината, тъй както си е. Всеки ще се съобрази с тебе, със средата, с общественото мнение и накрай нищо не остава от красивата истина.

По отношение на мене, аз различавах две страни на Истината:

1. Да чувам Истината хладнокръвно и със спокойствие на душата ми, каквато и да е тя. И второ сама аз да говоря Истината, без да ме е страх, че може би тя няма да легне на хората.

Първата половина от месеца, аз повечето гледах да свикна с първото (т.е. тъй ми се налагаше). И мисля в това до нейде успях. Ако по-рано някой ми кажеше нещо горчиво за мен, мен ми ставаше мъчно и като че ли се намаляваше разположението ми за това лице. А сега в такъв случай аз съм по-доволна. Все едно, ако не ми се каже тази Истина, нали лицето я крие в себе си, а аз мисля, че няма нищо. Но сега като ми я каже, аз се радвам, защото лицето е искрено и всичко, което таи в душата си за мен го казва – и тъй, може аз да се ползувам от това и да се поправя. И го обиквам заради тази смелост в Истината.

Истината иска само смели хора!

Сега втората половина от работата ми – аз да говоря Истината, върху туй работех с много голямо съзнание и усърдие. Но понеже аз по-рано никак не говорех Истината, та сега слагам успехите си в тази страна 25%. Докато за първата половина – да слушам Истината, турган успех 50 %.

Но стремежът към Истината е у мен силен и непреодолим и наред с новата си добродетел – Мъдростта, аз ще карам и Истината.

28.09.1922 г 7 и 30 сутринта София

В случая, че си изпратила писмо до Учителя, прати допълнително и моята работа. Изпращам ти копие от писмото, което изпращам до Учителя.

Савка

Материали на Мария Тодорова, отнасящи се за работата на Класа на Добродетелите през първия месец на 1922 г.

14 септември 1922 г., четвъртък, 4.30 сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.
Ние сме едно с Любовта и Чистотата е наше достояние
Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б
[*Бог вечно се проявява в Любовта и ние сме едно с Бога*]

Нашата висша същина е Любов. Бог вътре в нас е Любов. Ние сме проявление на тази любов и преди индивидуалното ни обособяване ние сме били вътре в Любовта. Пребъдвали сме в нея. Нашата душа и сега пребъдва в Любовта – нашата сродна душа, а другата, тази която е долу е разпъната на кръста на материята.

Щом като нашата душа е Любов, ние сме едно с Любовта. А не може да се прояви Любовта, ако няма чистота. Божествената Любов се проявява при Божествената чистота. Средата, в която Божествената любов може да се прояви, атмосферата, която тя трябва да диша, е чистотата. Божествената Любов и Божествената чистота вървят ръка за ръка.

Щом ние сме едно с любовта, чистотата е наше достояние. Имаме ли ние тази чистота в себе си? Нашата сродна Божествена душа живее в чистота. Туй, което е проявено долу в материалния свят, то е опетнено. Прозри в илюзията, в която живеем.

Със силата на своята воля ти ще се отдръпваш все по-навътре и по-навътре в себе си, за да живееш в мира на Любовта и Чистотата. Смогнала да достигнеш това вътрешно равновесие, ти ще видиш, че временните състояния, през които преминаваш, не са реални, те са само сенки по твоя път, който цял е озарен от светлина. В тези сенки

ти можеш да живееш стотици години, хиляди, защото какво е 1000 години пред неизброимия низ на вековете, които нямат начало нито край? Животът в сянката е миг за Бога, но за човека той е вечност. Но тъй иска законът на твоето развитие. Тъй иска законът на мировото развитие. Но озарена от вътрешна светлина – светлината на Истината ти ще вървиш из пътя, ще кажеш в сянката: Б. С. И. Б. Т. В. Л. Б. и в мига живееш във вечността на неизброимите векове.

Н. И. К. Б. И. [Няма Истина като Божията Истина]

С. Б. И. Е. И. [Само Божията Истина е Истина]

ЧИСТОТА

1. Проявление на чистотата във физичния свят

2. Проявление на чистотата в астралния свят

3. Проявление на чистотата в умствения свят

Туй понятие, което имам за чистотата, тази идея която имам вътре в ума си не е ли човешко?

Да постигна чертите на Божествената чистота...(Йоил Гл. 2 ст. 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32)

„Какво нещо е самата Чистота ние не можем да знаем. Но кои са проявленията ѝ можем.“

Кои са качествата, чрез които тя се проявява в астралния свят? – Безкористие.

В умствения? – Там тя произвежда светлина.

„Вода бистра, светлина чиста“ – Това са рожби на чистотата във физическия и умствения свят. Съзерцанието на планинския ручей • извор, ще внесе свежа, чиста струя в чувствата.

15 септември 1922 г., петък, 6 ч.с.

Н.с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б

Бог вечно се проявява в Любовта и ние сме едно с Бога.

Първото проявление на Бога е Духа. Първото проявление на Духа е Любовта – „Бог е дух“ – значи първото проявление на Бога е Любовта. Бог вечно се проявява в тази любов. Ние сме тази Любов. Ние сме едно с любовта – ние сме едно с Бога.

„Ние сме едно с любовта и чистотата е наше достояние. Бог вечно се проявява в Любовта и ние сме едно с Бога.“

„Да бъдем като Бога!“

„Да бъдем като Любовта Му!“

„Да бъдем без страх и без тъмнина!“

„Да бъдем с обич и светлина.“

„Да бъдем чисти „както е Он чист!“

Планинският извор е на 3000 м. висок връх и извира между свежа и сочна трева между две малки скали. Като извира той бъбли... клокочи..., бистър е като сълза и червени и жълти песъчинки отделени като лещени зърна едно от друго образуват малкото му корито. Водата в коритцето е прозрачна и на дъното му се вижда пъстрата мозайка от песъчинки. Планинският извор е образ на чистотата. Той е образ на тази чистота, която се не размътва никога. Аз разбърках с пръст пясъка в коритото, появи се едно смущение между песъчинките, те си изгубиха мястото и заплаваха във водата търсещи. От това водата се размъти. Когато те търсеха – водата се размъти, аз изсипах малко пръст – частиците пръст пак затърсиха място, след това те улегнаха на дъното, то придоби друг вид, имаше нови форми, нови образи, нови цветове. Водата пак стана бистра и прозрачна. Аналогия...

16 септември 1922 г., 6.15 ч.с., събота

Ако направим заключение по аналогия планинския извор превеждаме с астрален и умствен свят. В известен миг състоянието на чувствата е бистро. Но влезели ново чувство, то произвежда известно смущение, известно вълнение.

В ума при всяка нова мисъл се влага нов елемент и той търси да се присъедини към елементите към които го влече неговото вътрешно свойство. При това се появява пак вълнение в умствения свят – снопът мисли, които се пръскат за миг създават известна неясност, временна тъмнота, която произлиза не от същината на мислите, но произлиза от това състояние на неизвестност, неопределеност, сред което новата мисъл се лута и търси да намери своите сродни елементи. Намерила, тя образува нова халка в задното на: мисълта и умствения свят наново се успокоява. В момента, когато сродните елементи се намерят, ражда се радост, която в умствения свят се проявява като светливи лъчи – значи произвежда светлина.

Умствената среда е хармонична, всяка мисъл е на мястото си, тя звучи с присъщия си тон – тя издава, лъчеизпуска присъщия ѝ спектрален лъч. За да има хармония между тоновете и хармония между цветовете, умствената среда трябва да е чиста.

18 септември 1922 г., понеделник, 6.30 ч.с.

Размишление върху Пентаграмата. Тя е пътя на човека към Божественото. Осъществил нея в себе си – Божествения дух ще се излива и работи през петте канала. Когато петте принципи оживеят и задействат, човек се слива с Божествения свят и става една разумно-съзнателна същност, която знае вече да работи за еволюцията с пълно съзнание. И знание на Божествените закони, които постига чрез просветление на Божествената Мъдрост.

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. П. в. л. и. н. с. е. с. Б.

19 септември 1922 г.,вторник, 4.15 ч.с.

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б.

„Блажени чисти по сърце, защото те ще видят Бога.“

Блаженство – то е състояние не на радост, не на веселие. Радостта се проявява силно; тя е движение. При радостта трептенията са бързи. При радостта има едно движение да се разлее, движение от центъра към периферията, вълна разливаща се навън. Веселието е радост, в него има една лекота, един стремеж нагоре; то е радостта станала по-трайна, ако може така да се каже, завладяла душата в продължение на няколко мига. Защото радостта, тъй както ние можем да я чувствуваме се проявява като едни изблици за миг. При веселието тя е по продължителна.

И радостта и веселието [се] явяват при процеса на растенето. Те съпровождат този процес и през тях се излива слънчевата светлина, която носи и топлина, за да може плода да зрее. Учителят казва: „За да може ученикът да учи, непременно Господ трябва да се радва и весели. Весели се Господ, радва се и Той.“

А блаженството? Далече съм да го схвана в неговата пълнота, но тъй както сега се слага на моето ограничено съзнание: Блаженството е слети радост и веселие в една по-висша октава. То е радост, която се е успокоила. То е веселие станало вечно.

В него има тишина. В него има прибиране отвън навътре, към едно вътрешно себе; в него има едно съвършено превръщане на съзнанието, идентифициране с Единното съзнание. В началото има един прибиране от периферията към центъра – в центъра, който обръща всичко, едно постоянно, непрекъснато преживяване на самото

себе има в блаженството. Блаженството се явява при плода. Само при плода може да има блаженство.

Блажени... Кои? – Чистите по сърце. „Тази чистота, за която ви говоря, тя е необикновена чистота. Необикновена чистота на сърцето.“ Тази необикновена чистота можем да изразим образно като дете или като бяло цвете. Или като геометричния символ кръг. Тя е чистота на детето, което се усмихва на Слънцето. Тя е чистота на цвета, който люби Слънцето. Той го люби, защото не може да не го люби, тъй като същината на цвета е любов. Цветята живеят в ангелския свят. Тя е чистота на кръга, като най-съвършен образ на хармонична линия. Тя е чистота, при която се чувствува радост и веселие, чистота, която вижда себе си във всичко и всичко в себе си, както слънчевият лъч вижда себе си във всяка росна капка и тогава росната капка вижда себе си в лъча и се познава.

Когато Бог види себе си в нас, само тогава можем ние да се познаем, да познаем себе си. А когато ние видим себе си в Бога, само тогава може Бог да ни познае.

„Ние те познаваме, както Ти ни познаваш!“

По същия закон, по който росната капка се познава, когато слънчевият лъч влезе в нея. Тя просиява, просветва и тя вижда себе си светеща.

„Ние се любим, както Ти ни любиш“ Чистотата кърми Любовта.

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.“

Те..., те – тези, в които любовта живее като принцип – те ще видят Бога, защото „Бог е Любов“. Те могат вече, те знаят вече да виждат себе си, те виждат в себе си живата Любов, те виждат себе си, че сами са тази жива любов и „те виждат Бога“...

Fir fur fen Tao bi Aumen

6.30 ч.с.

Пентаграмата

Живата пентаграма това е човека. Главата, две ръце и двете нозе. Главата – истината, десният крак – правдата, дясната ръка – мъдростта, левия крак – добродетелта, лявата [ръка] – любовта.

Тези пет точки са пет центъра през които непрестанно се изливат токове, протичат енергиите.

Тези са петте точки, които ни ограничават в мира на проявеното, в мира на формите, но силите течат, за тях няма ограничение и те изграждат в невидимия свят невидимия човек.

Ние трябва да познаем: „Проявената Божия Любов“ „Проявената Божия Мъдрост“ „Проявената Божия Истина“ „Проявената Божия Правда“ „Проявената Божия Добродетел“

Тогава ни ще познаем „себе си“. Защото :"Ние сме Проявената Божия Истина“, казва Учителят.

„Проявената Негова Мъдрост“ „Изявеното Негово Слово“

Наряд за Вторник

19 септември 1922 г., 11.30 ч., Вторник

МЪДРОСТ

Н.Л.К.Б.Л.

Аз искам самата дума „мъдрост“ да ми даде откровение за това, което крие в себе си. Аз искам буквите, от които е съставена думата, да ми разкрият нейното вътрешно съдържание. Изговарям „мъдрост“ и усещам едно безгранично съзнание, което се отлива в строго ограничени форми.

М – показва движение от горе на долу, слизане, една сила, която се стреми на долу и носи в себе си семена – зародиши на всички

бъдни форми. Едното, което се разделя на множество. Безграничното, което се ограничава, раздробява се на безброй много форми и се губи в безкрайно малкото. В мъдростта има деление. Чрез Мъдростта се постига разумение на законите, по които се развива Божия план и вникване в принципите, вложени в природата. Тия закони действуват в нас и чрез нас, ние ги прилагаме, като че ли подтиците идат от нашето подсъзнание, но ние още не ги разумяваме. Ние сме резултат от действието на тези закони. И сега човек сам за себе си е чудо. И какво ли около него не е чудо?

„Да бъдем саморазгатнато чудо". Това иска да ни научи Мъдростта.

Видях веднъж под микроскоп една радитария[3] и това невидимо за просто око същество разкри пред окото ми цял мир от красота, хармония и едно строго съвършенство на формата, носеща отпечатъка на най-великия геометър.

Нечий тих глас в мене промълви: Н.М.К.Б.М.

С.Б.М.Е.М.

[*Няма Мъдрост като Божията Мъдрост, само Божията Мъдрост е Мъдрост*!]

Две думи се бяха срещнали веднъж във времето на неизмеримото пространство на тяхното небесно странстване. Техните орбити се приближиха, те се познаха и се поздравиха с поздрава на Любовта. Тях еднакво ги занимаваше въпроса за неизповедимите пътеки по които Божията Мъдрост води душите. И те изпяха тихо в молитва: Н.М.К.Б.М.

С.Б.М.Е.М.

И сега, когато благодатното слънце [...] разлива в жилите ми нов живот, когато аз усещам как лъчите му спохождат всяка една клетка и

[3] Тази дума не е съвсем ясна.

оставят в нея своето благословение, пак същите закони на Божията мъдрост действуват в заключените лаборатории на моето тяло и стават там великите процеси на трансформацията и слънчевият лъч оживява мъртвата клетка. И шепна:

„Няма Мъдрост като проявената Божия Мъдрост!

Само проявената Божия Мъдрост е Мъдрост!“

20 септември 1922 г., 6.15 часа сутринта, сряда

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б.

1. Ще се стараеш да приложиш чистотата по отношение на твоето тяло. То сега е в един процес на чистене. Аз работя в него. Ще се вслушваш в тихия глас

– гласът на Господа и днес през целия ден ще се стараеш да изпълниш най-съвършено това, което щети пошепне Господ вътре в тебе. Внимавай, вслушвай се, да не изпуснеш една Негова дума.

Ти в тази стадия на развой, живееш най-вътрешния живот – всичко у тебе е съсредоточено вътре – но иде време да преминеш в другото състояние – чрез вслушване във вътрешния глас ти ще научиш законите, да можеш правилно да преминеш в другото състояние. Със съзнанието на ученик, ти ще работиш.

„Търси и ще намериш.

Искай и ще ти дадат.

Хлопай и ще ти се отвори“

С.Б.Л.Е.Л.[Само Божията Любов е Любов.]

На 22 септември в-х Л. [връх Любов]

24 септември 1922 г., 6.15 ч.с., неделя

Н.Л.К.Пр.Б.Л

С.Пр.Б.Л.Л.

[Няма Любов като проявената Божия Любов]

[Само проявената Божия Любов е Любов]

„Кой ще ни отлъчи от Любовта Христова? Скръб ли, или утеснение, или гонение, или глад, или голота, или беда, или нож?...Но в всичко това препобеждаваме чрез тогози който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сили, нито сегашното, нито бъдещето, нито височина, нито дълбочина, ни друго някое създание, не ще може да ни отлъчи от Любовта Божия, която е в Христа Исуса Господа Нашего.

Послание к Римляном гл. 8:35, 37, 38, 39

27 септември 1922 г., сряда, 5 ч.с.

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б.

„От подвига свещен на Любовта,

Той видя плод да никне благородни.“

„И свойта висша цел е сам с

целта на Вишния съединил.“

„Семето на самовяра...“

1. Любов за изпълнение.
2. Любов за приложение.
3. Любов за възрастване на всичко добро в моето сърце.
4. Най-малката жертва
5. Дете

Оставете децата да идват при мене. Защото на тях е Царството Божие.“

30 септември 1922 г., събота, 5.15 часа сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б

„Чисти като живата вода“

„Чисти като живата светлина“

„Чисти като Любовта“

1 октомври 1922 г., неделя, 5 часа сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б.

2 октомври 1922 г., понеделник, 6.15 часа сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с.Б

„Тая е моята заповед, да имате любов помежду си, както ви аз възлюбих“

Йоан 15:12

„А горний Ерусалим е свободен, който е майка на всинца ни...“

Посл. к Галатяном 4:26

„Ти си мой Син, аз днес те родих.“

Посл. к Евреем 1:5

7 октомври 1922 г., събота, 5 часа сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б

Т.М.

(Всяко слово да бъде жива сила)

„А вие, възлюблени, назидавайте себе си на пресветата ваша вяра и молете се Духом Светим.

Пазете себе си в Любовта Божия в ожидание на мисълта на Господа нашего Исуса Христа за живот вечен. И към едни бивайте

милостиви, с разсъждение; а други спасявайте с страх като ги изтръгвате из огъня и гнусете се даже и от дрехата осквернена от плътта.

А на оногози, който може да ви съхрани безгрешни и да ви постави непорочни в радост пред неговата си слава, единному премудраму Богу и Спасу нашему да бъде слава и величие, държава и власт и нине и вся веки.“

Амин.

Послание Юдино 1: 20-25

„Така щото Син Человечески е Господар и на Съботата.“

Марка 2:28

„Аз никоя вина за смърт не намервам в него. И тъй като го накажа ще го пусна.“

Лука 23:22

„Кой ще обвини избраните Божии? Бог е който ги оправдава.“

Послание к Римляном 8:33

12 октомври 1922 г., четвъртък, 6.30 часа сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б

Любовта това е афинитета, химичното сродство между атомите в елементите.

Вода бистра, изворна, течуща... Светлина жива, изворна течуща... Мисъл жива, изворна, течуща...

14 октомври 1922 г., събота, 5 часа сутринта

Н. е. с. л. и. ч. е. н. д

Б. в. с. п. л. и. н. с. е. с. Б

Когато изживея един миг в Любовта, ще мога да кажа нещо за нея. Един миг ще съсредоточава в себе си вечността и вечността ще се слее в един миг, защото в любовта границите на времето изчезват.

В любовта няма време.

Кое трябва да бъде по-напред? Любовта или Чистотата? Любовта ли ще произведе чистота или чистотата ще роди Любовта. Чистотата е краен резултат от един завършен процес. („Човек не се ражда чист. Той отпосле става чист.")

Но първоначално душите са излезли от Бога чисти.

Човешката душа слиза на земята, за да познае себе си – да стане силна, защото само силният може да познае себе си – да познае Бога. Тогава казваме: Бог се проявява, за да се познае. Всяка проява е двойник на нещо, сянка. Съзнанието заключено в сянката е [...] че тя е реалността. Заживяло в нея, потъмняло в нея. Но дохожда момент, когато Реалното Едно изпраща лъч в сянката, тогава съзнанието се пробужда и вижда себе си. В начало то почва борба с тъмнината. Но колкото повече се бори толкова повече пада. („Не противи се злому." „Когато човек иска да премахне злото, той се свързва с цяла йерархия тъмни сили, които го спъват. Злото е една потреба...") Тогава идва Божественият глас, който му казва: „Аз те събудих със светлината си. Ти имаш в сърцето си вече вложен кълн – лъч от правиделината." Мисли за Него, съедини се с Него и ще се раздени ден в тебе. И тогава нищо не може да те смути, защото Твоят Ден ще бъде вечен. Виждай се винаги като лъч от Голямото Слънце и тъмнината няма да има власт над теб. Живей винаги със съзнанието, че си свързан с небето „изначало", че там е твоят светъл брат – сестра, душа, която винаги, всеки миг мисли за тебе. И ти мисли за нея и свързана така с нея ти ще възлюбиш всичко възвишено, светло, благородно, което е твоята същина, което е твоята светла душа. Така ти ще изпълниш закона: „Да възлюбиш душата си." Познал отношенията си към своята душа

ти ще си вече във връзка с Бога, защото Бог живее в нея и защото Твоята душа е Божествена. Така ти ще изпълниш и втория закон: „Да възлюбиш Господа Бога своего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.“

Към изпълнение на третата заповед: „Да възлюбиш ближния си като себе си“ ще те заведе само законът на жертвата. Така че по пътя на тези три закона човешката душа се пробужда, за да познае себе си в изправната чистота в която е била преди създание мира. Значи любовта трябва да дойде, за да произведе чистота. Пътя на тези три закона е пътя на Любовта. Любовта иде от Небето, от горе, тя носи небесната чистота в себе си.

„Иде от небето“, това значи че тя иде от този разумен мир на хармонични сили, действуващи по строго определени закони, един от които е и закона на чистотата. Бих казала, че там законът на чистотата ражда хармония, по-долу произвежда светлина, още по-долу белина и още по-долу бистрина. „Вода бистра Светлина чиста“

На 22 октомври 1922 г., неделя, В-х Д [Връх е Добродетелта]

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б Няма Добродетел като Божията Добродетел Само Божията Добродетел и Добродетел

25 октомври 1922 г., сряда

„Защото всяко от Бога родено побеждава света; и тая е победата, която е света победила, вярата наша. Кой е който побеждава света, ако не този който вярва, че Исус е Син Божи?

Знаем още че Син Божий дойде и даде нам разумение да познаваме истиннаго; и в истиннаго сме, сиреч в Сина му Исуса Христа. Той е Бог Истинен и живот вечен.“

I Послание Йоаново, Гл.5: 4, 5, 20, 21

Осъществяване на Пентаграма.

28 октомври 1922 г., събота, 6 часа сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б

Добродетелта е да проявиш в дело благия роден подтик. Затова само човек със силна положителна воля може да бъде добродетелен. За да бъде човек добродетелен, той трябва да има диамантена воля, на която цвета е бял. Диамантената воля показва, че той притежава един запас от жива опитност, защото пътя по който е добил тази опитност е бил тежък и труден, за да може трошливият въглен да стане диамант. На колко градуса температура трябва да се подложи въглена и при какво налягане, за да се превърне в диамант. И колко трансформации трябва да премине, за да се очисти черната аморфна маса и се получат най-сетне съвършените форми на диамантения кристал. Въгленът е черен защото поглъща всичката светлина и не отразява никак. А диамантът е прозрачен, защото материята му е толкова фина, че всичката светлина преминава през него и се излива навън.

От добродетелния човек излиза светлина. Защото благия роден подтик, са лъчите, които идат от духовното слънце. Те преминават през него, като светли мисли и се превръщат в дела.

Само добродетелният човек може да бъде чист.

Добродетелта е широко понятие и включва в себе си всички положителни проявления на човешката воля – воля разгледана в широк смисъл, както се проявява на 3-те полета:

1. физичния свят с качествата си: твърдост, смелост, решителност.

2. Умствения свят: разбиране, проумяване, схващане и долавяне.

3. В Божествения свят: волята трябва да бъде благородна, да има благороден импулс.

Добродетелта е волята на Божествения свят, проектирана на физичния свят.

Казваме, че добродетелта е плод. В плода е кондензирана всичката енергия на неговото узряване, затова чрез обратния закон плода като се посее енергията ще се развие по обратен път и ще даде цялото растение или дърво. Затова и в едно добродетелно дело ние можем да проследим пътя на мислите и чувствата и да изучим самите мисли и чувства, които са дали храна, за да узрее този плод. Плодът зрее само при светлина и топлина.

Плодът на добродетелта зрее само при светли мисли и топли чувства. Затова, за да бъде човек добродетелен като предварително условие се изисква един светъл ум и едно топло сърце, а това ще рече в него трябва да се е вселила и да живее Мъдростта като принцип и Любовта като принцип.

В Добродетелта Истината присъствува като един невидим двигател, който иска да се изпълни съвършената Божествена справедливост. А Правдата увенчава делото с успех.

„Милост и Истина се срещнаха

Правда и Мир се целунаха."

30 октомври 1922 г., понеделник, 5.15 часа сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. п. в. л. и. н. с. е. с. Б

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога."

Какво значи да видиш нещо. То значи да го познаеш. А да познаеш Бога, то значи да разбереш онези условия, при които можеш да се развиваш правилно. Какво е вложено в теб като възможност за осъществяване. Да разбираш закона да вървиш от близкото към

далечното, защото неразбрала близкото, как можеш разбра далечното? Няма ли да паднеш в бездната? Бездната това са всички противоречия, пред които ще се изправиш. А що е противоречие? Точка, където се срещат две противоположни течения. Само Мъдростта може да примири противоречията. Чрез Мъдростта се разрешават най-трудните задачи в живота. А най-трудната задача е тази, в която има най-много противоречия. Нима доказването на математичната задача не се състои в примиряване на противоречия? Ум се иска и знания. Знанията ще дадат светлина, защото противоречието е една тъмна точка, която трябва да се осветли. Не бой се от противоречия, защото те са стимули за развитие, за подигане. Ако не беше така, природата не би ги допуснала. Но тя иска смели и силни души.

Тя казва: „Аз ще ви дам моите съкровища, ще ви разкрия моите тайни, ще ви се отворят очите да видите, но аз искам да бъдете смели и силни!“ Всъщност в природата всичко е в строга хармония, но по отношение еволюиращото съзнание на човека изглежда несистематизирано и разхвърляно. Кръгът на неговата проява е ограничен и в това ограничение той вижда едното раздвоено. Един кръг и две точки. Вътре в кръга те са две. Вън от кръга – някъде в безкрайността те са една. А може този лъч, който иде от безкрайност, да претърпява хиляди пречупвания и се явява тогава като пъстро многообразие.

„В света има само една жена“ (29.10.1922 г., беседа, неделя)

Та задачата на човека седи в надмогване граничното съзнание и заживяване в безграничното. Или заживяване в това, което чака да се прояви. „Защото безгранично е това, което още не се е проявило.“

„И подобно е Царството Божие на житено зърно, посадено в добрата земя.“

„И подобно е на квас, който го взе жена и го турна в три мери чисто брашно...“

Защото Царството Божие е това безгранично, което чака да се прояви...“ Защото Царството Божие ето вътре във вас е.“ А кое е Царството Божие? То е Любовта.

„Ние живеем в безграничната любов“ (29.10.1922 г., неделя)

Нашата цел е да проявим това безгранично. А всяка цел трябва да има плод в себе си. Плодът на нашата цел е добродетелта. Защото Любовта се проявява като Добродетел. Любовта – майката, Добродетелта – дъщерята.

Да проявя добродетелта в моя живот. Сърцето ми трябва да блика от любов.

Само в Любовта има светлина, а само на светлина плодовете зреят.

Само мъдрият може да бъде добродетелен, защото само в мъдрия има любов и светлина.

Да бъда мъдра!

Да бъда Амриха!

Нека едно от лицата на Мария бъде Амриха.

01.11.1922 г.., сряда

Ключът е Х, а какво представлява това х – „То показва, че духът е слязъл отгоре долу, до дъното на материята, забил е котва в земята, въплотил се е и почнал да обработва земята. Спуснал котвата до дъното и корабът седи, не мисли да се връща. И тъй ще седи до кога? Вие ще отговорите! Движението обаче от горе на долу не е още

живот; животът подразбира смисъла на туй движение. Та в туй движение на х-то има едно разбиране. Двете дъги „х“ това са 2-та принципа, които се спосрещат. Вие виждате, че тия кръгове са разкъсани. Ако потеглите една права линия навън, къде ще отиде? До ушите – следващият център, значи знанието в света се придобива само чрез слушане.“

(Мъчението, стр. 60,61)

2 ноември 1922 г., четвъртък, 7 часа сутринта

Н. с. е. с. л. и. ч. е. н. д.

Б. в. с. и. в. л. и. н. с. е. с. Б.

Чистотата, това е един дълъг процес на чистене. Тя обема „чистене“ в най-широк смисъл. Като се почне от физичното тяло. Но в процеса на чистотата влизат винаги два други процеса – разрушение и съзиждане. Чистотата се явява да почисти разрушените материали, а разумното, Духът, Любовта, те започват процеса на градението. Но преди да са паднали Ерихонските стени потребна е музиката на душата – непреодолимата, копнеюща музика на душата, да се слее със своя първоизточник – единия извор – Духа – Любов. В тази музика се проявяват съзнателните стремежи на душата – тя плаче най-напред, когато се роди за един нов свят, защото е сама и няма кой да я води. После тя простира ръце нагоре, към безграничното съзнание от където е излязла и вика Духа, който носи Истината, Духа на Истината. Той слиза и душата...

ВТОРИ МЕСЕЦ:
22 септември – 22 октомври 1922 г.

[Материал с почерка на Савка]

22 септември – 22 октомври 1922 г. София

Добродетел – Марика

Правда – Сотирка

Истина – Паша

Мъдрост – Савка

Любов – Мария

Второ писмо ще пише Марика на Учителя

До Мика – върху Мъдростта

22.09.-22.10.

„Начало на Мъдростта е Любовта."

Търсейки да намеря мъдростта в нейното приложение в живота разбрах, че тя е преди всичко един вътрешен процес, процес на навлизане в себе, на поглъщане и изучаване на ония най-вътрешни скрити гънки на човешката душа, процес, чрез който може да разкрием в себе си една дълбочина, в която живее душата.

Мъдростта, това е онзи вътрешен страж, който ни запазва и предпазва от прибързани постъпки и необмислени дела, всичко в мъдростта се движи с бавния, но спокоен и сигурен темп на Духа.

Мъдростта живее вътре, а се проявява чрез Любовта навън.

Чувствувам, че мъдростта е много скрита в глъбините на човешката душа, но тя открива една такава дълбочина на човешката душа, в която дълбочина човек намира себе си.

[Няма подпис, почеркът е на Савка]

ПЪРВО ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ ДО СОТИРКА

Любезна Сотирка,

Получих писмото ви.

Иска се от вас преодоляюще влияние на вашия ум, сърце и воля. Средоточение към великата цел на живота; това е благочестието не в неговата ограничена смисъл, но в неговата безгранична. Да се свържете с напредналите души и с Бога, Източника на всичко, с Христа изявената Любов в нейната пълнота. Вам ви е още непонятна тази връзка. Връзката носи светлина, Мир и радост за душата. Аз ще се постарая да ви осветля с течение на времето. Вяра жива непреодолима, Любов непрестанна. Ще дойде. Поздрав на всички.

Верен

Русе 28. 09. 1922 г.

[*Преписът е от Савка*]

НА ОБИЧНИТЕ УЧЕНИЧКИ МАРИЯ, САВКА, ПАША, МАРИКА, СОТИРКА,

В изявената, проявена и осъществена Любов на Бога душата придобива своите най-благородни чувства.

Любов Божествена и свобода в душата; светлина, мъдрост в ума; Истина и чистота в сърцето.

Тогава ледената обвивка на душата се разтопява; облата повърхност на ума се осветлява и с мисли населява; водната повърхност на сърцето с желания и живот се изпълва.

Приемайте Божествената топлина на любовта; Ангелската светлина на мъдростта; Чистотата на духа; растежа на Божията душа; Благото на Бога Добродетелта.

Моя мир, светлина, обич, Духа Един да пребъде с всички ви.

Добродетел – Мария [*Радева*]; Правда – Марика [Мария Тодорова] Истина – Сотирка [*Бабаджова*] Мъдрост – Паша; Любов – Савка;

20. 11.1922 г. София

ТРЕТИ МЕСЕЦ: 22 октомври – 22 ноември 1922 г.

Трето писмо ще пише Мария на Учителя

Добродетел – Мария

Правда – Марика [Мария Тодорова]

Истина – Сотирка

Мъдрост – Паша

Любов – Савка

До Мария

За Любовта

Любов, за която сега трябва да пиша, аз нямам. До сега аз Любов не съм проявила, но само чувствувах Любовта, която ми се е давала.

Любовта отрича всеки егоизъм и изключва всяко огорчение. Тъй, че този месец се старах да премахна всяка егоистична подкладка в действията си и при това се натъкнах именно на онази дебела егоистична основа, от която изхождат всичките ми действия. Като се натъкнах на туй, в душата ми се роди една голяма скръб, за която нищо не мога да пиша. Тази скръб може само да се живее.

А в Любовта, която получавах, намерих две страни: Любов топла и светла, за която жадува моето изстинало от вековете сърце и която още едва разбира моят ум, а другата страна, това е онова дълбоко преживяване нейде вътре, вътре, което облагородява, подига и внася една дълбочина на чувствата ми и дълбочина на душата ми. Тъй че Любовта внесе в мен 4 измерения: дължина, широчина, дебелина (радост) и дълбочина (преживяване). Радостта, това е периферията, а дълбочината, това е центъра. Значи Любовта внесе в мене и

периферията и центъра. А център без периферия няма и периферия без център няма.

При Любовта скръб няма или там и скръбта носи името Любов.

Савка

20. 11.1922 г., София

Друго, до което дойдох върху Любовта:

Любов, за която сега трябва да пиша, аз нямам. Във всичките си старания да придобия Любовта от части, до сега, до днес, аз Любов не съм проявила. Най-многото, което мога да кажа от опит за Любовта и то не като моя, а като такава, която иде от вън, са следните две силни страни: Любов получена, изживяна като най-силно чувство, потик, стремеж, сила и воля дори в периферията (в дължината и ширината на моята душа) и скръб, изживяна като най-силно чувство, подтик, стремеж и сила в центъра, в дълбочината на моята душа. Любов без скръб няма, както и център без периферия няма и обратното. При любовта и скръбта е Любов.

На Обичния Учител

За Правдата

Мислих върху правдата и я обикнах. Повиках я. Тя дойде и аз се зарадвах.

Проговори ми... и станах скръбна... Аз искам Правда в моя живот!

Твоя ученичка Марийка

[Марика]

21.11.1922 г., София

За Мъдростта

21 11.1922 г., София

Този месец, от 22 окт. до 22 ноември работих върху „Мъдростта“.

Представиха ми се случаи да я приложа. Някъде успях на време да постъпя съобразно с нея, а някъде пропущах – действувах според както почувствувам известна работа. В първия случай ми биваше добре, изпитвах една лекота, един вътрешен мир. Във втория случай тяжест, голямо недоволство от себе си, дохождах до положение да се чувствувам опорочена.

Вторият случай е за мен важен, неиздържането в тази добродетел, защото това ми е задача да работя с нея. „Трижди мери, един път крой!" Често ми дохождаше на ум. Казвах си, преди да постъпя тъй или иначе: „Нали истината ще кажа, от какво ще се боя?" Но мъдростта ми каза: „Когато никой не я иска, когато за този случай я ненавиждат, когато тя им вади очите, когато силно засяга тяхното честолюбие, по-добре ще е да мълчиш." И колко, колко пъти мъдростта ти налага мълчание, а не да казваш това, което чувствуваш, макар и истинно да е. Иначе готова трябва да бъда стрелите хорски да понасям. Взирам се в постъпките си и живо разбирам думите Учителеви: „Без Мъдрост, значи, без светлина."

Паша

Някои мисли за Добродетелта

[*Мария Тодорова*]

Добродетелта е да проявиш в дело благия роден подтик. Затова само човек със силна положителна воля може да бъде добродетелен. Добродетелта е волята на Божествения свят, проектирана на физичния свят.

Добродетелта е плод; плодът зрее само при светлина и топлина. Плодът на добродетелта зрее само при светли мисли и топли чувства. Затова, за да бъде човек добродетелен, в него трябва да се е вселила и да живее Мъдростта като принцип и Любовта като принцип. В

Добродетелта Истината присъствува, като един невидим двигател, който иска да се изпълни съвършената Божествена справедливост. А Правдата увенчава делото с успех.

28.10., събота, 6 ч.с.

Да проявя Добродетелта в моя живот! – Сърцето ми трябва да блика от любов. Само в любовта има светлина – а само на светлина плодовете зреят.

Само мъдрият може да бъде добродетелен, защото само в мъдрия има любов и светлина.

Да бъда Мъдра! Да бъда Амриха!

Нека едно от лицата на Мария бъде Амриха Ключът е „х“.

01.11 сряда

Добродетелта съдържа в себе си активните енергии на съзиждане – творчески енергии, които оплодени от Слънцето завързват най-хубавите плодове – израз на осмислен живот.

Тя иде отгоре и нагоре отива... Тя слиза само, за да подигне някого...

В когото влезе, влиза за да го подеме в своята възхождаща вълна.

10. 11. петък, 6 ч.с.

Мария

21. 11. 1922 г.

НА УЧИТЕЛЯ – ХРИСТОС

ИЗЯВЕНАТА ПРОЯВЕНА И ОСЪЩЕСТВЕНА ЛЮБОВ НА БОГА

FIR FUR FEN TAO BI AUMEN

ВИСОК ПЛАНИНСКИ ВРЪХ ОБЛЯН ОТ ЛЪЧИТЕ НА УЧИТЕЛЯ – СЛЪНЦЕ

Светлина и синина се разливат по небесата. Въздухът трепти от чистота. Мълчание и тишина.

Добродетелта възлиза по една пътека. Главата ѝ е дигната нагоре. Погледът устремен към Слънцето. Колкото повече се изкачва нагоре, тя става по-ефирна и най-после, подобно дъх на бели кринове тя коленичи при нозете на Учителя.

Той я поглежда. Вечността гледа през погледа Му и лицето Му е подобно на звездно небе, разгънало огнените страници на Книгата на Живота.

Добродетелта:

Учителю! При Теб аз ида...
На моите сестри Любов и Мъдрост,
Истина и Правда плода да донеса...
Аз видях Любовта – дете е тя –
Чисто и невинно кат сутринна роса.
Тя рече ми: „О, сестро моя,
Любов ме мен наричат
Но аз сама не съм Любов
Аз само чувствувам Любовта,
Която ми се дава.
За таз Любов жадува моето сърце
Изстинало от вековете.
И таз Любов едва разбира още моя ум.
Към мен излива се топла и светла
И в мене, нейде вътре, вътре живее
нещо, което ме подига и внася
дълбочина на чувствата ми и
дълбочина на душата ми.
Познах аз радостта от таз Любов

познах и нейната дълбочина.
При Нея няма скръб или не,
Там и скръбта нарича се Любов.

А Мъдростта и нея срещах често.
О, тя тъй много бе погълната в себе си.
Усърдно тя работеше и бе готова
Винаги погрешките на хората
Сама да понесе.
Тя рече ми: Как често идва ми да
кажа Истината, от що ще се боя?
Но нещо сдържа ме и шепне:
„Когато никой не я иска,
Когато за този случай я ненавиждат
Когато тя им вади очите.
Когато силно засяга тяхното честолюбие,
„По-добре ще е да мълчиш“.
И аз се уча на мълчание,
макар и туй, което чувствувам
да бъде истинно.
Иначе готова трябва да бъда
Стрелите хорски да понасям.
Взирам се в постъпките си
И живо разбирам думите Учителеви:
„Без мъдрост – значи без светлина.“

От Истината вест не съм получила.
Ще дойде тя сама да Ти изкаже туй
Що е научила през този месец.

А Правдата? Тя бе замислена и
много изживяла. Тъй ми се стори
когато я срещнах. Тя даде ми туй
малко писъмце:

На Обичния Учител

Мислих върху Правдата и я обикнах.
Повиках я. Тя дойде и аз се зарадвах.
Проговори ми... и станах скръбна...
Аз искам Правда в моя живот!
Твоя ученичка: Марийка
А аз последна ще Ти кажа туй що искам:
Да проява Добродетелта в моя живот!
Сърцето си да дам аз дар на вечността!
Но трябва то да блика от Любов
Защото само в Любовта има светлина,
а само на светлина плодовете зреят.
Само мъдрият може да бъде добродетелен,
защото само в мъдрия има любов и светлина.
ДА БЪДА МЪДРА!
ДА БЪДА АМРИХА!
Нека едно от лицата на Мария бъде:
АМРИХА

Аз Учителю, при Тебе бях
И после слязох на земята.
Слязох, за да подигна някого
И пак при Теб дойдох.
Замлъкна тя. Учителя стоеше

Тих и величав.

Той нишките на цялата Вселена
Държеше в ръцете си
И огнената книга на Живота
Бе изписана със звездни писмена
по светлия му образ.
И нова песен зазвуча
В небесните простори...
Мария
22. 11. 1922 г. София

„Ние знаем, че преминахме от смърт в живот"
I послание Йоаново 3:14

I.

Събуди се моята душа,
Събуди се моята душа,
За вечни Блага
За вечни Блага, Блага
На Любовта на моя Баща.
На Любовта на моя Баща.
И видях там тази душа,
Самотна да чака тя...
02. 12. 1922 г.

I.

В зарите на живота,
Слънцето изгряваше,
Граници на природа очертаваше
В душа ми мощен Дух пробуди,

И в сърце ми Любов събуди.
02.11. 1922 г., 10 часа преди обяд, събота

II.

В зарите на живота
Кога лъчи от Бога изтичаха
Слънцето изгряваше и
Душите с живот даряваше.

III.

В светлите зари на живота,
Кога души от Небето слизаха
Слънцето изгряваше,
И пътя им показваше
Към далечните полета на земята
Там изгубени свои братя те търсеха,
Изгубили преди векове живота...
23.12. 10 часа вечерта, събота

IV.

В зарите на живота,
Когато душите се събуждаха
Преди Слънцето да изгрее,
Своите молитви към Бога отправяха:
Баща наш на Любовта,
Ние днес се отправяме към земята
Твоята Воля да изпълним
Там паднали наши братя да намерим
Изгубили живота от вековете,
Заспали в греховете

Отчуждени от Светлината...

28.12. 1922 г. четвъртък

„И да не се боите от онези, които убиват тялото, а душата не могат да убият."

„Страхът" [*Беседа от Първа серия на Сила и Живот*]

За Тебе, Която Си ме родила в тоя Божи свят, аз жертвувам всичко. В любовта Ти аз намирам своята последна опора на моята душа. Страхът от света, от онези, които убиват моето тяло е отживял своя век. Аз не се боя, защото Те познавам. Дали ще ми дадеш смърт или живот, еднакво с благодарност ще ги приема. С Тебе и в смъртта има смисъл; без Тебе и в живота няма цел. В смъртта или в живота, бъди ти всякога светлия венец за моя Дух.

8 февруари 1923 г., 10 часа сутринта,София

НА ОБИЧНИТЕ УЧЕНИЧКИ О. К. Н. Д. Мария, Савка, Паша, Марика, Сотирка

В съвършената изявена, проявена, осъществена Любов Божия:

Добродетелта никне;

Правдата расте;

Истината цъфти;

Мъдростта върже;

Любовта зрее.

Всяка душа, която ходи по светлия път на вечния живот, добива своето блаженство, всегдашно Благо на Божия Дух.

Вложи Истината в душата си и ще добиеш свободата си.

Пусни светлината в ума си и Мъдростта ще ти даде знанието си.

Приеми Чистотата в сърцето си и Любовта Божия ще дойде в своята пълнота.

Имайте сърцата на малките деца и Господ ще бъде с вас. Беззаветна самоотверженост.

Моя мир, светлина, обич с Духа на Отца святи да пребъде с всички вази.

9. 12. 1922 г. София

Н.Л. К. Б.

Мила Савка,

Поздравлявам те с Именния ти ден. Какво да ти пожелая? Да, това: Да постигнеш, с течение на времето, добродетелите, върху които ние сега работим, да станеш една жива Пентаграма. Спомням си за

миналата година, като ти дойдохме на гости целия хор. Тази година, като ти дойдат, представлявай си, че и аз съм с тях и ти пея за Мусала.

Ти че си заета аз не се съмнявам, но все остава време за два реда нали?

Какво се е наредило в София? Как са нашите братя и сестри от класа?

Аз получих от Мика това хубаво писмо, което нашия мил Учител ни е писал.

Как много се радвам аз като го чета, но скоро ще се разделя и изпратя обратно.

Савка, тука ти изпращам и работата си, която ще предадеш на Учителя, като го поздравиш сърдечно и запомниш хубаво това, за което ще ти говори и ми опишеш подробно, защото аз очаквам с нетърпение и съм като онази сестра, която била доволна и от укрухите[4].

Как е сестра – майка ти?

От тука нищо няма какво дати пиша и описвам, освен мога да кажа за себе си, че се питам защо съм още тука и защо стоя, но щом стана на краката си разбирам от тяхното състояние моето стоене тук.

Поздрав сестрински на майка си, сестри: старата Попова, Гумнерова, Янакиева и които питат за мен и нашия клас.

Целувам те: Сотирка 15.12.1922г.

НА ОБИЧНИЯ НИ УЧИТЕЛ

Истината

У мене Истината се формулира тъй: Истина е това, което е. Търсих го и разбрах, че то е Божията любов.

---

[4] Огризките

Правих опити да вложа Истината в душата си. Зная, че не съм успяла в това.

Ваша ученичка: Марика

20. 12. 1922 г. София

„Милост и Истина се срещнаха

Правда и Мир се целунаха

Истина от земята ще прозябне

Правда от небето ще надникне.“

Истина изявена чрез Добродетелта – това е Правдата.

Мария 21.12.1922 г., София

НА НАШИЯ ОБИЧЕН УЧИТЕЛ

Четвърто писмо от неговите малки ученички от класа на добродетелите: Мария, Паша, Марийка, Сотирка и Савка – 22.12.1922г.,София

Учителю,

Привет Ви днес донасям от моите сестри, Истина, Мъдрост, Любов и Правда. Към тях аз обич храня, но съм далеч от тях. В мислите си спохождам ги и 4-те, Доброто от тях, аз искам да отбележа в душа ми жадна за тези добродетели велики: Истина, Мъдрост, Любов и Правда.

С всяка поотделно в разговор влезнах:

О, ти сестра, коя върху Истината работи, кажи що научи, какво разбра, какво доби в този месец нов?

Истината: Лицето ѝ беше сериозно, очите ѝ гледаха на Марийка. Горе тя мълчеше, а след това продума:

„Истината е това, което е.“

След туй, тя затвори очите си, на устата ѝ се показа една лека усмивка, гласа ѝ се измени, тя продължи:

– Търсих я и разбрах, че тя е Божията Любов!

Тя млъкна и с тъга на сърцето си пак подзе:

– Правих опит да вложа Истината в душата си, но в това не съм успяла.

А ти сестра, която върху Мъдростта работи този месец, кажи ми, какво научи ти, що е Мъдрост и де я ти намери? О, как искам да се погълна в Мълчанието и в тайната дълбочина на Мъдростта! Говори, аз слушам.

Мъдростта: Тя беше замислена, но разположена.

Сотирка: Мъдростта, това е процес на узряване. Като кажа – Мъдрост, веднага си представям един безкраен простор, а себе си виждам малка, много малка, струва ми се, че аз, която размишлявам за Мъдростта, се намирам на Мусала и оглеждам наоколо величествените гледки. Всичко около мен е мъдростта, а аз, малката, аз стоя на този връх, гледам и се учудвам на всичко това около мен, а при това си мисля, че един ден, може би ще обхвана всичките тези простори. Като наблюдавам всичко туй, питам се: Мъдрост къде ли не си ти? В морската песъчинка, ти там си; в капката вода – пак тебе намирам; в минералите; в растенията; в животните; у човека, като цар на земята и създател на всичко; денят и нощта с красивото небе, накичено с милиарди небесни брилянти. Каква Мъдрост е всичко това! Мъдрост, тебе те намирам в микроскопическото, отивам към безкрайното и там с тебе пак свършвам. Затайвам дъха си, затварям очите си, не гледам нищо вече отвън скривам се във вътрешността си и там е Мъдростта! Издигам гласа си към Създателя и Твореца на всичко мъдро и велико в света: Поклон пред Тебе, о Боже, с колко Мъдрост е пълно делото на Твоята ръка!

И от тебе, нежна сестрице, що върху Любовта работи, искам да чуя две думи, да се поуча и от твоята опитност.

Любовта: Тя беше тиха и погълната в себе си.

Паша: Като размислих за Любовта, намерих, че трябва да урегулирам най-първо отношенията си към Бога като постоянни, неизменни и равни. Повтарях си: „Аз трябва да любя“ и студ почувствувах, в сърце ми нещо ме втрисаше. Получавах Любов, която не идеше от топло сърце, а от студено трескаво сърце. Може би и затова чувствувах, че и моята душа се тресе. В успехите си върху Любовта, не искам дори и да помисля да се лаская.

Тя спря, гласа ѝ се задави, а и аз се замислих много върху чутото.

А и ти моя сестричке, що винаги в мълчание те съзирам и то за много малко, кажи ми, що научи и от твоята опитност аз поука искам да извлека.

Правдата: Тя беше мълчалива, а думите ѝ бяха отмерени.

Мария: Истината изявена чрез добродетелта, това е Правдата. „Милост и Истина се срещнаха, Правда и Мир се целунаха.“ „Истината от земята ще прозябне, Правда от небето ще надникне“

Сега и моята опитност и моята работа ще прибавя.

Добродетел – това е основата на целия наш живот. Тя държи връзките на другите четири Добродетели: Истината, Мъдростта, Любовта и Правдата. Не съм добродетелна. Много скърби преживях и много сълзи пролях докато да призная тази истина в душата си. Аз разбрах, че няма у мен Добродетел. Но сега аз желая силно и горещо: нека преживея още толкова скърби и нека пролея още милиони сълзи, но да придобия тази основа в живота си – да бъда добродетелна! Истина, Светлина и Чистота, това е Добродетелта, аз която жадува моята малка душа. И страда и скърби и радва се и плаче

все за това. Светлина, Истина и Чистота, това е зова, това е вика, това е един апел, който отправям към вас!

Няма по-велик живот за ученика от този, в който той е заедно със своя Учител, затова научете ни да го използуваме и да се не спъваме в този път • път с Учителя.

Само Вие Учителю сте, който ще ни изведе на желания бряг при добродетелите.

С Вас Учителю, от смъртта към вечния живот, от суетното към идейното, от скръбта към радостта.

Само в изявената, проявена и осъществена любов на Бога, чувствата, мислите и действията на човека се усъвършенствуват.

Ваша ученичка Савка

Любов

Да обичаш заради самата любов е велико. Не е любов само този, който ти е приятен. Аз нямам от тая любов. За да любиш, трябва да си чист.

Добродетел

Добродетелен всякога и навсякъде, значи да имаш и да можеш винаги да даваш.

Добродетелта е проявена Любов, значи трябва да имаш Любов, за да си добродетелен.

Правда

Правдив е само умният, интелигентният човек. За да си правдив, трябва да имаш светлина, знание, за да виждаш причините на нещата. Аз имам ли правдивост. Само в моменти.

Истина

Любов и стремеж към истината, към Слънцето!

Истината ще ви направи свободни, защото лъчите на Слънцето ще стоплят ледовете, с които сме обвити и ний ще се почувстваме свободни. Истината, това е идеала, високия идеал.

Истината във вашия живот как се проявява? Тя изключва лъжата. Само чистосърдечният човек може да казва истината.

[Любов]

Работата за този месец ми бе върху Любовта.

Едно нещо, което ми се видя като трудно разрешима задача, но наложителна, то бе: да урегулирам отношенията си към Бога, като постоянни, неизменни и равни. До колко успях в това, не смея ни най-малко да се лаская. Знам едно, което беше с мене през целия месец, продължава и сега: чувствувам се в особено трескаво състояние, външна температура нямам, а вътрешно, душевно имам треска. Дадоха ми се много случаи да проявя тази любов, но аз от себе си не съм доволна. Може би душата ми от това се и тресе. Не разбирам добре състоянието си. Не се опитвам и да философствувам.

Паша 22.12.1922г.

Месец Март

Мъдрост – светлина и знание

Светла Мъдрост, за да те разбера, като че нарочно трябваше всичко да притъмите пред очите ми. Всичко до тогава поставено в ума ми, уж на положителна нога, всичко изгуби смисъл. Разби се туй несигурното, привидно знание и мъдрост, но болка страшна причини ми. Празнина, пустота пред мен. Страх, голям страх ме овладя, да не загубя туй солидното, здравото и сигурното в света, което Божествена Мъдрост се нарича – която сал в Словото Божие чувах, виждах и разбирах.

[Почеркът е на Паша]

Месец Април

Любов – Чистота

„Само чистите по сърце ще видят Бога."

Детето е чисто по сърце, но детето в пълната смисъл на думата. През всичкото време на размишление върху чистотата, като нейно необходимо, предшествуваще я качество е смирението.

Смирение пълно, безгранично, абсолютно, пожелах го и всегда го пожелавам. Последна в света си казвам да остана, но смирение да изработя и душата си в тишината му безмълвна да обгърна.

[Паша]

Месец май

Добродетел – Жертва

„Ако искаш да влезеш в царството Божие, раздай всичкото си имане на света, на бедните и ела и ме последвай."

Мислих много върху този стих в свръзка с работата ми за през този месец и разбрах жертвата в този смисъл: богатството, което трябва да раздадеш на бедните, то не е само материалното, но всякакво лично богатство, като лични чувства, желания – раздай тях на бедните, т.е. на света, пожертвувай ги, из хвърли от себе си личния елемент. И тогава, ела и ме последвай!

[Паша]

НА ОБИЧНИТЕ УЧЕНИЧКИ Мария, Савка, Паша, Марика, Сотирка

Няма Мъдрост като проявената, изявена Божия Мъдрост; Само Божията безгранична, вечна Мъдрост е Мъдрост.

Вложете Любовта в сърцето си, Тя ще внесе чистота и благородство в чувствата ви; Мъдростта в ума си, Тя ще внесе светлина в мисълта ви; Истината в душата си, Тя ще внесе свобода на волята ви; Правдата в Духа си, Тя ще внесе яснота в решенията ви; Добродетелта в силата си, Тя ще внесе неизменна вярност и ДУХА НА БОГА ще обитава и вие ще бъдете под Неговите крила пред очите на Неговата милост.

Любовта на Духа Святи да ви озарява.

12.01.1923 г., София

[*Препис от писмо на Учителя*]

ДО ОБИЧНИТЕ УЧЕНИЧКИ О.К.Н.Д Мария, Савка, Марика, Паша, Сотирка

(*V-то писмо от Учителя до Паша*)

Само Бог е Любов, и когото тази светлина озарява само той я познава.

Любовта е дело на живот;

Мъдростта е дело на висше познание;

Истината е дело на душевна свобода;

Правдата е дело на дележ;

Добродетелта е дело на плод.

До колко сърцата ви са чисти, нека Любовта да говори; До колко умовете ви са озарени, нека Мъдростта свителествува; До колко душите ви са свободни, нека Истината каже; А за Правда и Добродетел Бог е свидетел.

А верността ви, тя е веч позната. Работете докато слънцето на живота грее.

Моя мир да бъде с вас.

28.01.1923 г. София

СВЕЩЕННОТО ПРАВИЛО

Сега във вашия клас вие нямате още никакъв обект. И 5-те вървите в мъгла. Аз толкова време ви следя, почти никакъв обект нямате. Към какво се стремите? Общият стремеж нищо не донася. Общата вада, която няма брегове, образува само разливания, мочурляци. Разливането някой път не е поливане. Защото в този път не сте дошли за пръв път на земята. Колко пъти сте започвали, имате толкова съществувания, толкова опитности са ви дадени и ако вашето съзнание не може да се подигне и да използува някои от тези ценни семена то[я] застой се дължи на вас. Има неща непостижими за вас, зная, но има неща, които са постижими.

Защото достойнството на един ученик се дължи на това разумно послушание да изпълни всяка мисъл, която е добра. Да си готов да пожертвуваш живота си и за никакви блага да се не подкупваш. Това значи, като се турите на изпитание, да издържите. Ако нямате тази воля, добре, ако не – само така може да се постигне.

И ако влезете в другия свят, с какво ще се похвалите? За да влезеш в музикалния свят, трябва да знаеш да свириш с тях. Но ако на 20 движения на лъка правиш 10 отклонения на цигулката? Има известни изкуства, като ги знаеш – добре дошъл. А у вас има едно понятие, понеже сте родени царски дъщери с царска кръв, трябва да се извиняват всичките погрешки.

Не е тъй, и царският син и простият син са еднакво отговорни. Има ваши погрешки, които аз извинявам, но има погрешки, които аз не мога да извиня по никой начин. И тях кармически трябва да ги изплатите. Има неща, които аз съм готов да извиня 101 %, но има неща, които 101 % не извинявам. Представете си, че аз ви казвам: Тук има един камък от 1 кг. Казвам някому: „Дигнете този камък и го

турете на това кюше.“ Един път, два, три пъти вие не го тургате. Това не е нехайство, а това се казва своенравие. И ако е един ангел, за такава една постъпка биха го изгонили. Някой път отрицателните черти са поучителни: Пияният човек, с какво усилие, гледа да се домогне до някоя чаша вино. Тъй и добродетелният човек трябва да гледа да се домогне до чашата на добродетелта.

Най-първото нещо, от вас аз искам следното: Няма какво да ми пишете за вашите преживявания. Аз искам от вас послушание и да имате една определена цел, която да постигнете, и да не се извинявате, че слабости имате, понеже всичко това, което ви се дава, това е в границите на вашата възможност.

Разберете следующата обстановка: Посадили едно кокиче едно време в пролетта, пък то се разсърдило на своето братче, защо не го турило на това място, където то поискало, на най-високо място и не искало да израсне. Към края на есента то казало: „Хайде, сега съм решило да израсна.“ Израства и опада.

Някой път у вас се заражда благородното желание в зимата, когато можете да бъдете попарени. Сега ще имате пред вид, че не сте само вие фактори в света. Има известни души, които са останали назад в своето развитие и те са образували една зона и искат да спрат душите в тяхната област и каквото вие сте спечелили, те искат да го изядат. Такава една разбойническа черна зона има, в която всички млади там залагат живота си, най-много младите. И ако вие не сте внимателни и вие може да оставите костите си в тази зона. Всичките тия обещания се дължат на тази зона, то са все лъжи, лъжи, реклами, афиши, афиши, лесни начини за обогатяване, за подмладяване, това било, онова било.

Трябва човек да ви прекара през много големи страдания, вие още не сте плакали тъй, че като заплачете, вас да ви заплаче и сърцето ви и душата ви до дъното, тогава може у вас да се пробуди

съзнанието. Аз ще ви попитам, вие сте на Добродетелта. Ако дъщерята пожертвува честта си, за да подобри материалното положение на баща си, как мислите, жертвали е? То е едно от най-големите престъпления, бащата да застави дъщеря си да пожертвува честта си, за да подобри материалното му положение. Твърдението, дето някои казват: „Трябва да падне човек, за да стане“, в туй няма философия. Падането извиква ставането. Грехът не извиква благодатта, защото благодатта си е благодат. И когато иде грехът, благодатта се извиква двойно, за да може да преодолее и да тури хармония. И някои казват: „Трябва да се увеличи грехът, за да се увеличи благодатта.“ И без грехът благодатта ще дойде. В съвременните схващания казват, че няма да разбираме живота без ти схващания. Може да се подобри животът и без да съгрешим, както възможност с греха и без греха може. Допуснете, че вие сте една ученичка в Класа на Добродетелите, не само вие, но в Класа на Добродетелите има много ученици в целия свят, с хиляди са от тях. Има две положения: една от тези ученички се влюбва в някой момък от света, богат, заможен, да допуснем, той е княз или цар и той казва така: „Ако ти се отречеш да служиш на своя Господ, аз ще те взема за жена.“ И тя се отрича, за да го придобие, морално ли е то? Какво е спечелила?

Другото положение: Той е един ерген и ти кажеш: „Аз ще се оженя за тебе, но ако ти повярваш в моя Господ.“ И той повярва привидно. Какво сте спечелили? Тези принципи в добродетелта вие трябва да ги разрешите, по който и да е начин.

Една ученичка на Добродетелта никога не трябва да има връзки, тя може да другарува, но всякога тя трябва да бъде на особена дистанция, ако не иска да загуби своя Учител.

Божественото у човека трябва да бъде идеал. Божественото, от което произтича животът, върху което е обоснован човешкият разум,

върху който почива човешката душа, то трябва да бъде нещо свещено за вас и за нищо в този свят вие не трябва да го жертвувате. И целият свят да се обърне, не жертвувайте, то е измама. За нищо не жертвувайте Божественото в себе си.

Има едно свещено правило, върху което не трябва да се разисква: Божественото у тебе няма да го жертвуваш заради нищо! Ако туй Божественото само може да се жертвува, ако Господ, Той поиска да се жертвува, тогава вземи участие с Него, но ако...(В този момент почука отвън сестра Магдалина, искаше Учителя да излезе за малко навън да му съобщи нещо важно. Учителят каза, че не може да излезе и каза): Послушание е нужно. И всеки, който не ме слуша, аз имам лошо мнение за него. Търпение и послушание, тия правила ще ги научите, без тях не можете да вземете нито една крачка. За Царството Божие, ако не се отречете от баща си и майка си, вие не можете да бъдете жители на това Царство. То е великия закон, който ученикът трябва да научи, за да намери своя Учител.

Съвременния свят, аз го уподобявам на бит-пазар с хиляди дюгени, дрехите са боядисани, но дрехите са все по-вехти и по-вехти. И като ги туриш още на първия ден, ще се нацепят и на втория ден, на третия ден ще бъдат скъсани. В който дюген да влезете, каквото и да вземете, все такъв ще бъде резултатът и затуй е падението. Всички стремежи и идеи на съвременното човечество те са изложени на бит-пазар, няма какво да уповаваш. Аз бих желал някой от вашия клас на когото вие можете да разчитате не само при един случай, но във всички случаи, кажете ми го. Аз имам една книга на великите ученици на добродетелите, там са имената на тия велики ученици. Кажете ми такъв, който и след 20 години като ви срещне, като ви види изоставена на пътя, да бъде същия, да не се измени.

А той, като мине, ще каже: „Едно време ти беше много млада, а сега си остаряла.“ Да дойдем до вас. На вас може ли да се разчита?

Обръщам сега закона върху вас. Вие как сте? Може ли да разчитате? Ще дойдете, има една свещено правило, на когото очите му са отворени, Господ всякога отбелязва. Туй е великото у Бога, че Той отбелязва онова, което никой не го е видял. Големите грехове на хората Той не отбелязва, но малките работи, които и ангелите не виждат даже, Той ги отбелязва, а което другите виждат, Той не отбелязва.

Има знания, които се добиват по разни начини, но най-полезни начини [знания] са тези, които се добиват чрез закона на Любовта и на които обект е Истината. Не положим ли в основата Божествената Любов, то не е знание. Знание придобито със закона на Любовта, то остава като един скъпоценен камък, той не се разваля. Те са живи отношения. Сега представете си едно време сте били царици, аз съм ви срещнал, вие казахте, че ще оправите света и виждам такива присъди, интриги и най-после дойдохте до туй обедняване, в което сега се намирате. Питам ви: Придобихте ли опитност? Вие казвате: „Сега пак да станем царици." Сега трябва да научите вътрешната страна на живота. Трябва да бъде човек силен и мощен по дух. Как бихте разбрали един от най-видните пророци – Исайя 25 глава, 6 стих? (Учителят го прочете.) Сега стремежите на съвременните хора, ето как Господ го описа на пророка. През последните времена такова ще бъде положението – 15 глава, 5,6,7 стих от Исайя. „Моав" всякога значи хора, които са без морал, нямат никакъв принцип, които живеят днес за днес. Каквото са скътали хората им се взема, такъв е животът на хората. 60-та глава 1 – 6 стих онези, които възприемат истината.

Сега аз искам от вас нещо по-определено, ако може да излезе, да почнете една по-определена деятелност, разумна. Не е в голямата деятелност, но да имате една малка опитност, едно малко семенце, върху което всякога да базирате опитността си.

И тази малка светлинка нищо да не е в състояние да я засени. През тази светлинка да видите присъствието на Господа. И в най-голямата тъмнина да слушате гласът да каже: „Не бой се, тук съм!“ Няма по-хубаво от туй състояние. И в гроба да си; и в пространството да си; и в дъното на замята да стоиш – не бой се, ще излезеш!

Господ е толкова взискателен, вие не можете да имате Божието благоволение, ако не сте абсолютно чист, не външна чистота. Да имате беззаветно доверие, ни сянка от съмнение. Да бъдете всякога готови да пожертвувате всичко заради Него. Един в света има, за когото всичко може да се жертвува моментално, да се не спираш нито една стотна от секундата. В такова едно състояние, Бог всичко ще ви направи и преди да пожелаете, Той ще го изпълни. То е Божествено, тъй го аз наричам. Но остане ли в някое кътче на вашата душа съмнение, тогава ще градите, ще се разваля, днес пак, утре пак и най-после ще кажете: „Не разбрах смисъла на живота.“ – Защо? Смисълът на живота е Любов. Бог е Любов. Той е Мъдрост, Той е Истина. Моето желание е, аз спрямо вас имам две мнения. И те са следующите: Аз искам Божественото у вас да го подкрепя, да го възрастна. За Божественото аз съм готов всичко на направя. А у вас има друг човек, за който аз не се интересувам, то си е ваше. Туй, човешкото трябва да живее само от изобилието на Божественото. Но когато Божественото ще стане у вас жертва за човешкото, вие сте на един крив път. В окултизма туй го наричат падение, намирате се в Божествените корени и се намирате в едно безизходно положение, а по-тежко няма от това за душата. Сега моята цел днес е, аз не искам да ви дам морал, а само някои правила, които са неизбежни.

Първото правило да го запомните: Божественото във вас за нищо, за никого не трябва да го жертвувате. Божественото само трябва да се жертвува за себе си. Казва Христос: Имам власт да

положа душата си, имам власт и да я взема.“ Божието само може да се положи и да се вземе назад. Когато казва

Христос, то е Божественото – „Имам власт да положа душата си, имам власт пак да си я взема.“ Бог допуска Христа да го вземат, Той го допуска и пак Го издигна. Ако вие подлагате Бога на изпитания, ще паднете, ако Бог ви постави на изпитание и в дъното на ада да сте, Той ще ви изчисти, ще ви издигне и ще ви възкреси. Затуй във всеки един момент трябва да знаете две неща: Волята Божия ли изпълнявате или вашата воля.

Волята Божия, то е великия принцип, а вашата воля, то е човешкото. И силата, за да бъдете мощни, в туй вътрешно разграничение ще станете силни. Туй е Божественото, от тук никъде не се мърдам. Сега, ако вземете първия принцип, ако сте внимателни на моите думи, те са тъй силни, тъй мощни – Аз ви говоря една велика истина. Първият принцип, ако сте готови да служите на Бога, Бог може да трансформира живота ви, най-нечистия живот ще го трансформира моментално, ни помен да не остане и вие ще мязате на един скъпоценен камък. Но нямате ли този принцип, човек с хиляди години ще пада, ще стане; в другия живот пак ще падне – пада, става. И ще ни убеждават нас, че опитност трябва. И дойде опитността – ще кажат: „Дойдоха водите до устата ни и се обърнаха към Господа.“ Там е човешкото знание. Има друго знание да познаем Господа. Най-великата наука е Той в света. Аз се чудя на някои, казват: „Да познаем света!“ Някой си разрязва умрял вол. Какво ще научи от този вол? Неговите миризми. Добре, след като сме изрязали 100 вола, какво сме научили? Друго – посаждам 100 ябълчни семки и ми дават ябълки, кое знание е по-реално? Разрязването на вола или посаждането на семките? Един ясновидец няма защо да прави разрез на вола, той ще си проектира очите и ще види как е скачена главата, мускулите, костите без нож. Без нож виждане. Кое знание е по-хубаво? На ножа

или на вижданeто? Пипанeто не е знание. Вие сте имали пипане, то е достатъчно, имате повече пипане отколкото трябва и няма нужда от пипането. Ще кажете: „Как се разширява човешкият мозък, какви химически процеси стават, пречистването на мозъка? Де се зараждат възвишените благородни мисли, де се намират излишъците?“ Онези, които не виждат със своя нож, ще кажат: „Аз не съм намерил душата.“ Но трябва едно свещено правило. Едно само трябва да имате, но свято да е. Светлината вие може ли да я огорчите или обидите? Някоя пакост може ли да ѝ направите? – Не може. Аз ще ви дам един начин. Вие се огорчавате, обиждате, казвам: Станете светлина, никой не може да ви огорчи. Тя дори има предпочитание, защото всеки има нужда от нея, всеки гледа да отвори прозореца, да влезе един малък лъч. И там злото е изключено.

Някой път седите и казвате: „Мен Учителят не ме прие.“ Ама не си светлина, как ще те приема? Ако ти си един твърд камък, който причинява вреда, как ще те приема? Ако ти си един умрял вол, ще те туря ли в гостната стая на някой стол? Ако ти си един ангел, ще те туря на първото място и ще дойда да ти прислужа. Това схващане е, което трябва да имате. Много ваши мисли и чувства, които до сега сте употребили, са отрицания, които образуват лоши черти. Тях трябва да ги турите на една страна – от ляво. Всяка отрицателна мисъл на завист, на злоба, такива потънкости – в ляво, а всяко добра мисъл – в дясно. Турете граници от ляво и от дясно и след туй вие ще се поставите в трето положение, на мястото на светлината, и тогава ще разберете резултатите как са произлезли. Само че, у доброто има повече светлина, по-малко тъмнина. Злото се е помъчило да хване светилната и да я зароби, това е злото. А доброто е добро, понеже се помъчило да хване светлината и да ѝ даде свобода. Туй е разликата в стремежите. Туй разграничение, ако го направите ние ще ви помогнем, няма какво да се плашите.

Когато дойде да констатирате една своя погрешка, бъдете смели и решителни. За пример, пъпли една въшка, но за да не види вашата другарка, тургате палтото отгоре. Хвани я, не я покривай. Хвани я с пръстите си. Въшки по вашите глави не трябва да ходят. Благодеяния на въшките не правете.

Едно правило: Благодеяние не трябва да правите на паразити. Има известни мисли у вас, които са от естеството на паразитизъм. Питам сега, туй, което ви дадох, какво ще го правите? Ако не, аз ще го взема назад, не ви пущам навънка. То е едно богатство, за що ще го употребите, другояче аз ще ви върна. Днес съм безпощаден. Искам да говоря много искрено. Тъй ми казаха да ви говоря. (Паша: „Ние ще го проучим.) То няма какво да го проучавате. Господ ми казва: „То е едно богатство и ще ги питаш, какво ще правят с него." Вие сте поучавали нещата толкова време, няма какво да проучавате. Аз ви казвам: Идете на чешмата със стомната за вода. Вие казвате: „Ние ще проучим пътя." Не, смелият човек ще иде, ще налее вода, макар да има хиляди препятствия.

В един военен лагер капитанинът заповядва да идат няколко души войници да донесат вода – идат, избият ги. Тъй и с други. Казва тогава капитанинът: „По моя заповед работата не върви, имали някой, който доброволно пожелае, който да иде да се жертвува." И един от войниците, без заповед, задига стомната и се връща без пакост.

Как ще си обясните? Значи той е опитен в името Божие и Бог е спрял неприятеля. Докато ние заповядваме, картечен огън има. Щом Бог заповядва, огънят спира. На вас ви се дава мото, казва Духът: „Дай им мотото – 5 глава Ев. Матея, 5 стих.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята."

Сега, ако ви попитам, мнозина имат понятие за кротките хора, че те са тихи хора, не работят. Не, кротките хора са най-деятелните. Каквото работят вършат го добре, безпогрешно. Щом върши работата,

той е там, а после, за да платиш, трябва да го търсиш, не чака заплата. Те се наричат кротки хора, които всичко много добре свършват, а после трябва да го търсиш да му платиш. Те са най-умните, най-точните, най-работливите хора, които изпълняват Волята Божия, имат един велик идеал, който е вложен в собствените им души.

Смятайте, че Господ направи тъй, че всичко, което си направил, най-потайните мисли, най-скритите неща и добро и зло ще бъде с тебе. Тъй ще бъдат една изложба, всички да знаят. Трябва голямо геройство, човек да гледа своя живот, не само един живот – един, два, три...

Сега желая, ако у вас работи Духът, аз не искам у вас да работи един външен акт. Ако Бог съизволява и благоволява във вас, ако имате един вътрешен стремеж, работете, не бойте се, ще ви се съдейства, пък ако този стремеж го нямате» Представете си, че се намирате пред една изпитна комисия и те ви питат: Какво искате? Много пъти сте се молили, ама само едно нещо може да искате, смятайте, дадат ви право само едно нещо да поискате, не само да го поискате, но да го приложите в живота. Може да поискате здраве, знание, може слава, сила. Кое е най-главното желание? Кое [е] най-силното ви желание, между вас, между многото ви желания, кое изпъква у вас? Всеки човек има много желания, но едно желание, което се издига като висок планински връх. (*Паша: „Чисто сърце“; Мика: „Да станем проводници на Бога*“.)

Трябва да ви изведа на екскурзия, дето бях аз вчера. Там ще ви предам един урок. Там до пояс като газите през снега и като излезнете на другия бряг, ще научите какво трябва да се прави. Тогава утре ще се стегнете четирите ученички, трябва да направя един опит с вас. Или утре (събота) или в понеделник. Аз ще ви преведа през едно страшно време, до пояс сняг ще има. Понеделник е по-добре, но ще се спретнете, ще ви задигна на едно място дето до пояс ще газите сняг и

то на Витоша отгоре. Ще ви задам една задача на четирите по снега, да видим как ще я разрешите.

Опитната страна ще покаже. Опитът е доста сериозен. Като погазите до пояс сняг, пък поседите из снега, после пак. Ако снегът се втвърди дотогава, ще ви улесни. Тогава опитът остава за следующия петък – 16.02.1923 г. Ще газите сняг най-малко един километър. Опитите са необходими. То е един малък опит. Ще видим какъв ще бъде денят, по него ще съдим.

Първото правило. Истината ви казвам, когато човек има едно свещено правило: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето и каквото отвържете на земята, отвързано ще бъде на небето."

(*Учителят донесе своята книга IV и V серия беседите, подаде я на Мария и каза:* Определете едно число, някоя страница*. (Паша: „25 страница." Падна се от беседата „Плачът*")

Савка – 47 страница: „Тогаз праведните ще просветнат." [От четвърта серия на Сила и живот.]

Мария 200 – Волята на Отца [От пета серия на Сила и живот]

Сотирка 914 – „Ти целуване ми не даде." [Четвърта серия на Сила и живот]

Мика 325 – Много плод [Беседата „Много плод" от пета серия на Сила и живот.]

Сега вие имате желание да повикате други във вашия клас. Аз наричам вашия клас, клас на опитите. Кажете ги кои са и тях ще ги турим в снега.

(– Еленка Андреева, Дафинка Пенчева, Виктория Христова, Олга Славчева и Василка Иванова.)

Сега вие каните пет, пък после, (след 5 месеца), те ще поканят други пет.

Тогава ще ви определим другия петък – до пояс сняг, ще чакате, пък ако се смрази снегът, то е привилегия, времето иска да ви

помогне, пък ако не иска да ви помогне, ще кажете: „Ние искаме да газим такъв сняг."

В шест и половина часа сутринта или 7 на кладенеца. Ще си носите едно гюмче за вода. И всяка да си вземе кибрит и малко борина със себе си, ще си направим един голям огън. Може да си вземете една тенджерка и картошки всяка ще носи. Вие сте 9 души, може да го направим 12 души или 10, но 12 [е] свещеното число. Ще си вземете двойни чорапи и по една фанела в запас. Имате една доста сериозна работа, защото няма да вървите по отъпкан път. Гледайте да оправдаете, да използувате условията, които ви се дават. Използувайте добрите условия, понеже те всякога не идват, те идват рядко. Когато Господ зове някого, той трябва да е навреме тук. Горе ще се разведрите, много от вашите идеи ще останат в снега, много от вашите неразположения ще останат там. Щом като прегазите един и половина километър до пояса сняг ще ви хрумне една светла идея, как да работите и тогава аз ще ви попитам знаете ли как се работи?

– Знаем. На другите сестри ще им кажете: Ние ви каним в опитния клас на добродетелите, ще направим един опит да видим колко може да издържите. Ще им кажете, че има да газят сняг до пояса, някъде до колене, 60 см до 1 м височина. Там не е за слаби хора. Ще минем през най-мъчния път, а ще се върнем през най-лесния път, с песни. Колко смешен става човек като затъне в снега и няма почва под краката си!

Добрата молитва

Работа за следующите пет сестри по същия начин

Сотирка – жертва
Паша – равновесие

Савка – свобода и простор
Мария – знание и светлина
Мика – чистота

VI-ти месец до 22. 02.1923 г.

Добродетел – Василка
Правда – Дафинка
Истина – Олга
Мъдрост – Виктория
Любов – Елена

I-ви месец до 22.02.1923 г.

Беседа държана на 09.02.1923 г. от 9 и 30 до 11 и 30 часа

София, 22. 02. 1923 г.
Олга Славчева

СЪЧИНЕНИЯ И ПИСМА НА УЧЕНИЧКИТЕ НА О.К.Н.Д.

Истината

Когато размишлявах за нея, дойдох до следните заключения: Щом мисълта ми будно забелязваше момента, когато излъжех, усещах едно неприятно чувство на слънчевия възел, очите ми се премрежваха и гласът ми ставаше несигурен. Тогава, една лека, но тъмна завеска се спускаше пред нещо светло у мен и в миг го засенчваше. Разбирах, че това беше от лъжата и че трябваше моментално да каже истината, но ме досрамяваше по старому, да се не изложа, но изведнъж рязко се поправях, казвах истината и ми олекваше на душата.

Когато не говорех истината – красотата, Висшата Красота в Природата, колкото и да я призовавах, из гънките на лъжата не се явяваше на моя зов, закриваше лице засрамена от мен и преживения по такъв начин миг, час и ден беше тъжен и нерадостен.

А говорех ли Истината, можех да гледам право в очите на всички хора; в душата ми настъпваше тишина, от която мислите ми изразени бяха светли и топли, носеха радост на мене, а на събеседника ми приятно оживление и интерес към думите ми.

Истината можех да изговарям, когато сърцето ми биваше спокойно и мислите чисти.

Когато изговарях Истината, Благата Истина, в която има Любов, защото няма Истина без Любов, Мъдрост, Правда и Добродетел, като я изговарях с думи или я изразявах в дело, чувствувах, че него момент принадлежа на един по-висш свят от този обикновения и виждах се стъпила на една по-здрава основа.

Ако тя стане плът и кръв у мене, пътя към Великото ми е отворен и моето робство е към своя край.

Чистотата

Чистотата е Велика Наука. Тя е безгранична.

При работата ми върху нея този месец, два закона изпъкнаха по-ясно в мен. Те са:

Да не желае човек заплата за делата си.

Да черпи силите си само от постоянното.

Марика 22. 02. 1923 г. София

Н. М. К. Б. М.

С. Б. М. Е. М.

[Няма Мъдрост като Божията Мъдрост Само Божията Мъдрост и Мъдрост]

Мъдростта носи светлина, знания. Какво е знание?

Това е примирени противоречия и положени като основа за градеж. Като основа за едно ново постигане. Знание без светлина не може да има. А светлината, това е разумното което прониква и иска да разбере всичките отношения между нещата, тя не е повърхностна, а дири дълбоките причини на всеки въпрос. Светлината е потребна в света на проявата – тя самата е едно проявление. Тя е едно от най-великите проявления на Бога, по пътя на която само може да се върви към Него. „Ний ще ходим в тоя път на светлината.“ Светлината ще ни разкрие Проявената Божия Мъдрост, която ще ни даде ключа на Новия Живот.

Мария [Тодорова] 22. 02. 1923 г. София

Мъдрост

1. Мъдрост в използване условията, при които ученикът е поставен.

2. Мъдрост в използване собствените си погрешки и погрешките на другите

3. Мъдрост във всяка своя постъпка.

Виктория 22. 02. 1923 г. София

Госпожица Марийка Тодорова ул. „Велико Търново“ 14 София

Изпраща: Сотирка Бабаджова ул. „Войнишка“ 25 Варна

Н. Л. К. Пр. Б. Л.

Обична (Мика) Марийка

Отдавна се каня дати се обадя и дати кажа, че по някога настроението ми се мени като морските вълни. И как може да бъде другояче, далеч съм от извора на живата вода, а жадната ми душа иска да пие и няма от къде. Ново няма, а старо което преповтарям и така хвърчат ден след ден и т.н.

Защо не дойдохте на гости с едно писъмце на добродетелта, която толкова ви очаква?

Ти как си, свириш ли и готвиш ли се да вземеш изпита си?

Ходиш ли често у Учителя, иди и за мен веднъж и го поздрави и кажи Му, че живея с това изречение: „Само Бог е Любов и когато тази светлина озарява, само Той я познава.“

Колко много има в това изречение!

Защо и Цветанка не е в този клас на „Добродетелите“, тя толкова много искаше да работи?

Как са всички от нашия клас? Ще ги поздравиш и им кажеш, че аз мислено присъствам и в клас и на Витоша.

Поздрав и на нашата жива пентограма, която трябва да възкръсне.

Целувка сестринска: Сотирка

24. 02. 1923 г.

Предай това мило писмо от Учителя на Паша и ѝ благодари от моя страна, значи такива хубави писма вече няма да получаваме. Как ги очаквах аз, а вярвам и всички с нетърпение.

Ако някога си свободна, опиши ми някоя екскурзия по Витоша, в няколко реда, аз не ща много.

Поздрави всички братя и сестри близки и Янакиева също и вашите.

Н. Л. К. Пр. Б. Л.

Обични мои сестри Мария, Савка и Марийка,

Изпращам моя сестрински привет от Изтока и Морето, с желанието да придобием всички петтях добродетели, върху които работим; да станат те живи и да можем [да] ги прилагаме навред.

Работя и аз и се мъча да ги прилагам и дойдох до заключение: Ако във вътрешността си чувстваш нежност, Любов, Мъдрост, Правда, Истина и Добродетелта, ти ги проявяваш и отвън, значи каквато ти е вътрешността това и вършиш.

Този месец работих върху Любовта, имах само съвсем малки преживявания на същинска любов, но то беше цяло блаженство.

Колкото съм в чистота толкова, повече чувствах любовта в своята красота.

С тази си болест или нека кажа по-добре, това чистене, което го имам изучавам едно от качествата на Любовта, а именно дълготърпението. Цяла година да се разхожда моята болест от краката в колените, че в кръста, раменете, лактите и пръстите с китката наедно, това не е ли да учиш един хубав урок и за да го научиш не трябва ли да си дълготърпелив.

Сега разбрах, че с Учителя по-лесно се държат изпитите, а като си далеч, гледаш някой да донесе нещо от Него или дари в съновидение, да си наедно. Затова аз Ви сърадвам, че вашата карма е да сте по-близо при извора и можете да утолявате жаждата на душата си, колкото за мен не губя надежда, че звездата, която малко се е скрила зад облаците, чака отминаванието или за да може пак да се осветява от Слънцето. А вие мои мили звезди, прожектирвайте от тази светлина, за да стане и в нас топлина.

Работете за слава Божия и Бог, които е Любов, да изпълва сърдцата Ви, за да отоплявате изстиналите мили, загубени душички, които много са.

Поздравете Обичния Учител и кажете Му, че жадувам и гладувам за достигане на съвършенството – моя идеал, който гледам, мъча да постигна.

Поздрав на нашия клас и Вас мои обични.

Сотирка

Да бъде нашата любов като Божията.

19. 03. 1923 г., Варна

Светлина и знание

Знанието е необходимо за вътрешното разбиране на нещата. То дава нужните отговори и обяснения на ред зададени и недоказани въпроси. Знанието разбулва нещата, раздира тяхната опаковка и тогава дохожда онази вътрешна светлина, която огрява предметите без да остави и най-малката сянка върху тях.

22. 03. 1924 г., София [Няма подпис]

Чистота

22. 03. 1924 г., София

„Да сте чисти“, казва Учителят, да съм чиста казвам и аз, чиста като онези росни капки по цветята, що отразяват лъчите на слънцето, като онези върхове, що се въздигат в небесата, да бъда чиста, тъй както в онзи момент, в който съм излязла от Бога.

Но в какво се състои чистотата? За забелязване е, че колкото по-далеч сме от чистотата, толкова повече илюзии си правим, че сме чисти, толкова по-малко се спираме на нея. Например, аз наблюдавах себе си, всяка една своя мисъл, всяко едно свое желание и действие, подлагах на анализ, пред всяко едно поднасях светлината, осветявах го от всички страни, разглеждах го по-внимателно от всеки друг път и изпадах много пъти в положението на един престъпник, който е съзнал престъплението си. Страшно мъчително е бивало за мене, когато в даден момент говоря с едно лице да помисля за някой негов недостатък или негова некрасива постъпка. Струва ми се, че той всичко чете в моите очи и ми казва: „Това е престъпление, ти при мене трябва да идваш във всичката своя чистота.“ Всеки от нас знае как се диша, чувствува и мисли при един чист човек и всред природата.

Да бъдеш чист, това ще рече да не допуснеш нито едно отрицателно чувство в твоето сърце, нито една отрицателна мисъл в твоя ум, чистия човек, само той може да бъде морален. Чист човек аз мога да нарека само онзи, който като обърне поглед вътре в себе не намери нито едно тъмно петно. В дълбочината на твоята душа ти трябва да бъдеш чист.

[Няма подпис, почеркът е на Паша]

Благоразумие

22. 03. 1924 София

За да принадлежа към благоразумните, необходимо ми е самоотричание придружено с жертва самоволна, не наложена, за да се проявявам естествено.

Благоразумие значи „благ разум“, защото има и „груб разум“ т.е. „строг“.

Ако аз съм се отрекла от себе си, от своите желания, ако и естествени да са на моята мисъл благоразумието ще ми дойде на гости и ще ми говори: „Ти трябва да отстъпиш“, защото така е разумно и моментално светлината огрява в душата ми и разсъждавам отпосле: Така е, Ти си Господи, Който ми говориш.

[Няма подпис, почеркът е на Василка]

Правдата

Правдата като принцип е съществувала и ще съществува само в съзнателния живот, вън от него има само безправие. Често ние се самооблащаваме като мислим за известни лица, че не им се дава правото, напротив ако им се дадеше това, което те желаят, няма да ги ползува при тия разбирания на съзнанието.

Според мене правдата иска да работи само с тези създания, които са озарени от Божията светлина, за да изработят в себе си диамантена воля.

Както казва Посланието към филипяните 9 ст., 3 гл. „И да се найда в Него, без да имам своя си от закона правда, но правдата, която е от вярата Христова, т.е. правдата която е от Бога чрез вярата.“

[Почеркът е на Василка] 23. 03.

[Истина]

Знаем, че истината ще ни направи свободни, но до колко можем да я проявим, всякой себе си познава.

В ежедневния си живот аз искам да бъда изпълнителка, правя усилия в себе си, но не съм я приложила в пълнота, защото нямам изработено мълчанието „където не трябва да я кажа аз трябва да мълча“ и затова страдам; но като си спомня думите на Учителя: „Ако вие говорите истината, ще ви направят луди.“ Но това не искам да ми бъде за оправдание, защото Бог изпитва сърдечните и душевни тайни.

[Василка; III месец; Истина]

За мъдростта

Не мога нищо да кажа, освен ако имам повече Божествена светлина, по-умно ще постъпвам в живота и няма да създавам неприятност на околните си.

Затова мъдростта е придружена със знание и то не от земята, егоистично, горделиво, завистливо, а знание, което иде отгоре и предава нежност в проявленията си у човека. Блажени, които имат мъдрост, такивато не правят грешки.

Василка IV м.

24. 05. 1923 г.

Свобода и простор

Както светлината е необходима за зрението на плодовете, тъй и свободата е необходима за растежа на всичко живо; „растеж“ вземам а широк смисъл.

„Свобода“ – това е най-ценно условие за работа, където човешката душа намира своя път и тръгва по него.

[Няма подпис и дата]

Мъдростта

София, 22. 03. 1923 г.

Може би, несъзнателно да съм минала през лъчите на Мъдростта, но исках ли съзнателно мъдро да извърша една постъпка забравях важния момент, в който трябваше мъдро да се проява.

Случи ми се, само няколко пъти да сторя тъй, както намирах че е умно да се постъпи и усещах едно светло разположение на Духа.

Самата дума „Мъдрост“ има вибрации, които подтикват човека към размишление, спокойствие, умствен труд и търпение. Но все пак вярвам, че Великият художник на Красотата е обърсал поне четката си от моята микроскопическа, но искрена проява на мъдрост.

Мъдър е само Бог и Синовете Божии.

[Олга Славчева]

Любовта

София, 22. 04. 1923 г.

Най-много за нея съм мислила в живота си, нея съм търсила. И когато искрено анализирам всички свои досегашни чувства, намирам, че душата ми се е стремила към един Велик, мъчнопостижим, но постижим за доблестните сърца идеал.

Душата само чрез нея живее. Тя е нейната необходима атмосфера. Тя я търси непрестанно вън от себе си, в околните, в природата, съзира я там, но не може да се слее с нея, защото Любовта е жертва. Тук започват страданията на човека. Остава едно спасително нещо – да се вглъби сама в себе си тя, вътре в своят ум, сърце и воля. В хармоничното съчетание на тези трите се ражда едно цяло, което е в контакт с оная творческа любов в природата, и тогава душата става сама в себе си пълна.

Сам човек, без това троично съчетание няма любов. А когато тези трите са в хармония, тогава има Красота, има Любов, има Бог.

[Олга Славчева]

Добродетелта

София, 22. 05. 1923 г.

„Добродетел“ – сиреч „добро дело“. Как ние вършим добри дела?

Всичко това, което човек създаде полезно за себе си и другите е добро дело. Природата е олицетворение на добродетелта. Тя вечно твори, вечно създава. Физическата работа е резултат на една идея и едно чувство, а самото извършено дело – проявление на волята. Всяка работа, в която липсва мисъл, чувство и воля е дело непотребно и безполезно.

Добродетелта е чиста, искрена, непринудена, естествена и красива. Добродетелния човек вдъхва за себе си идеята, че е Син Божий. Неволно такъв човек е обичан от всички и никога не се забравя неговия образ.

Проявих ли се в добродетел? Благодаря Богу, понякога – да. Пътят е дълъг. Великата Школа безконечна, аз съм пред Нейните двери. Искам да вляза в нея, искам да се уча.

[Олга Славчева]

Правдата

София, 22. 06. 1923 г.

„Правда“ значи Право в Божествена смисъл – това, което подразбира за себе си ред, хармония и красота. Правда и справедливост тия са две неща неразделни. Там където е едната, трябва да бъде и другата. За себе си ще кажа, че съм крайно несправедлива към всички. Защото не си давам труд да поразмисля малко. Понятието ми е познато доколкото да си създам по-добри условия за живот. Намирам се още в първично състояние на праведност. Има хора, на които в една нощ им побелявала косата от страх. Чувствувам, че и към мен е приближило такъв един момент, когато добре ще разумея това. Правдата е свързана с Истината. Както

обичам да поизлъгвам, така обичам и да изкривявам. Повечето взимам, по-малко давам. А това е стария егоизъм, ледената планина, която скоро слънцето ще разтопи.

[Олга Славчева]

Щедрост

Може ли клетката да помогне на целия организъм? – Може. Как? – Като асимилира правилно.

Малкото може да прояви щедрост към великото само като изпълнява точно зададената му задача. И всяка клетка проявена, тъй осигурява величието на цялото.

Обичай себе си, душата си първо, сиреч не позволявай на некрасиви мисли и недостойни чувства да я обременяват. Пази я като зеницата на окото си. Тя е твоята спътница, твоята сестра в живота, а ти какво си, ако оставаш тя да се тормози от неканени гости всеки ден? Ти бъди воля, бъди страж, бъди приятел на това Божествено трептение, което единствено ще услажда живота ти. Ако ти я пазиш, ти ще видиш в нейните спокойни води ще се отрази слънцето, синината на небето и белите нежни облаци... Ти ще вкусиш животворната влага, когато си в жажда, а иначе, какво ще остане ако не я пазиш?

Обичай душата си, след като си възлюбил Бога, за да може да те посети Неговия Дух в чистото светилище на твоя Божествен живот. Иначе где ще слезе Той? – Ще те отмине, ще отиде при тая що е приготвила себе си за жениха, а ти ще останеш жаднеюща и тъжна.

А когато дойде жадния пътник и застане при кладенеца ти, какво ще му дадеш? Имаш ли съсъд чист, с който да почерпиш вода от Божествения извор?

Бъди щедър към своята душа, храни я с плодове, които тя обича, а тя обича да види всички радостни.

Чрез своята душа ти ще обикнеш душата на брата си, ще възлюбиш сестра си. Близко до своята душа си близко до ближния, близко до ближния – близко до Бога..

[Няма подпис и дата]

25. 04. 1923 г. сряда

Нито една от нашите мисли не може да схване Бога, нито един език да го изрази. Нематериалното, невидимото, безформеното, не може да се обхване с нашите чувства. Вечното не може да се измери с късата мярка на времето. Бог е неузнаваем. Той е Абсолютната Истина, Абсолютната Мощ и Неизменното абсолютно не може да се разбере на земята.

Бог може, наистина, да прояви някои свои качества, за да схване няколко лъча от своето върховно съвършенство, но няма думи, с които да могат да се преведат нематериалните образи, които са ги предизвикали. Могат да се обяснят пред човечеството вторичните причини на творчеството, които минават пред очите ни като образи на Всемирния Живот, но първичната Причина се покои забулена и ние ще се домогнем до проумяването ѝ само преминали смъртта.

Тази смърт, за много хора, е един ужасяващ призрак, обаче, тя не е нищо друго освен разкъсване връзките с материята. Тялото е само едно външно облекло, което ни пречи да се качим в едни по-горни светове на развитие. То е един пашкул, който се отваря, когато ние сме зрели за един по-широк и по-висш живот. Виж цвета, който ни очарова със своя дъх, той е роден от семе посяно в земята. Също когато нашето тяло се повърне в земята от където е извлечено, духът, който то е държало свързан, ще се отдели като дъх към небесата, защото духът в тялото е както дъха в чашката на цветето.

Смъртта, за някои хора е едно зло, което ужасява с невъобразима чудовищност – това е в следствие невежество. Тя идва с

разединяването и разрушаването на телесните органи. Тялото умира, защото не може повече да носи Духа. Туй, което зоват смърт, това е само разрушение на телесните органи...

Истината е вечна и неизменна, истината е първото добро, истината не е и не може да бъде на земята. Може понякога, Бог да даде на някои хора с качеството да размишляват за божествени неща и това да мислят за истината, но нищо не е истината на земята, защото всяко нещо е обвито с материя, подхвърлена на изменения, разрушения, преобразявания. Човек не е истината, защото няма истина извън тази: Това което е извлекло своето съществуване из себе си и което остава това, което е. Това, което се променя и не може да се познае, как може да бъде истината? Истината е нематериална, без цвят, без форма, извън всякаква измяна с една дума „вечна“. Всичко, което изчезва, е лъжа и заблуда. Земята е поредно разрушаване и възраждане. Материалните неща са само привидности и подражания на истината, както възпроизвеждането по отношение на реалността. Нещата на земята не са истината.

„Ти скърбиш, о сине на земята,
и аз ида да те подкрепя,
защото ти обичаш правдата
и търсиш истината. Аз съм Божествената Мъдрост, Всемогъщата Мисъл“

Чуй: Мисълта е Бог – Отец, Словото е Негов син. Те са неразривно свързани във вечността и тяхното съединение, това е Живота – съзерцавай Светлината и я познай! Мисълта и Словото творят делата на Всемогъщиего. (Водело радост ти познай!)

От това Всемогъщие се излъчват 7 лъча, които действуват в 7 кръга и в тези кръгове се включват вси същества, от които е съставена вселената; и действието на тези 7 лъча (или Духа) в кръговете се

нарича съдба. И тези кръгове се включват в Божествената Мисъл, която всецяло ги прониква. Бог иска щото всеки човек да постигне вътрешното познание на себе си и да различи своето невидимо висше същество от видимата форма, която е негова обвивка. Когато той се познае в двойствеността на своето проявление, няма да се остави да бъде увличан в променливите форми. Неговата мисъл ще бъде устремена в търсене и преследване, в безкрайното, абсолютната красота, чието съзерцание е дял само на възстановената висша интелигентност. Човек, който владее своите чувствени влечения, уголемява умствените си способности. Бог му дава светлина пропорционално на неговите достойнства и го поставя постепенно да проникне, още от този живот, в най-дълбоките мистерии на битието.

Блажен синът на земята, който е запазил чист образа на Бога, и не го е помрачил с мъглите на невежи заблуждения. Кога удари часът да напусне земята...

Той се познава в кръга на: Луна – безсмъртен, Меркурий – тих, невъзмутим, Венера – чист, Слънце – да позная сиянието на светлината, Юпитер – владение висшето познание, Сатурн – вижда истината и своята неизменна красота. Извън тези кръгове цари безкрая на световете и пътувайки в свето странстване от небе към небе към Върховния Бог, Когото той непрестанно ще приближава, вечна асилитгота, без да го достигне някога...

Душата ми е озарена във велико посвещение.

[*Мария Тодорова*]

МЕТОДИ И НАСЪРЧЕНИЯ ЗА ВЪНШНО И ВЪТРЕШНО ХАРМОНИЗИРАНЕ МЕЖДУ 10-ТЕ И ВСЯКА ЗА СЕБЕ СИ

(*Учителят запита*) Какво бихте искали?

(*Отговори Паша: Бихме Ви молили да ни поговорите върху следното: Какви да бъдат нашите взаимни отношения, за да бъдат връзките ни по-силни. Как да създадем отношения на искреност. Как да постигнем свързване с Бога, за да имаме успех в работата.*)

Е, вие трябва да хармонизирате вашите общи действия в една посока. Човек най-първо е едно същество индивидуално, което живее само за себе си. Това е в едно отношение, после той живее за дома и обществото; живее за своя народ и за човечеството и най-после живее за Бога. Това са все стъпала. И постепенно, даже френологически наблюдавано, постепенно върви, като се започва отдолу. Той живее най-първо за себе си, в своите лични чувства и в стомаха си. (Учителят показва слепите очи, между веждите, отзад на главата.) По отношение на човека, тук (на означените места) е мястото на егоизма и личните чувства.

Ако дойдем до обществото, тогава идват моралните чувства. Но вие, за да се разбирате, трябва да разбирате душите си, да разбирате нуждите си и да имате не обич, а взаимоуважение и почитание една към друга – без друго. Например, някой път може да виждате недостатъците си една на друга, някой път може да се унижавате една друга, но в душата си вие не трябва да се унижавате никога. Всеки трябва да почиташ като себе си, и на всеки ще дадеш своето място и няма да се месиш в неговата аура, няма да се месиш, ще го поливаш като едно цвете. Като го поливаш, който човек и да е, тогава той ще почне да те обича. Едно цвете, което поливаш всеки ден, ще почне да

те обича. Щом минаваш всяка сутрин покрай него и не го поливаш, то си казва: „Ти си гледаш своя интерес“, не го обичаш. Но поливаш ли го, то си казва: „Обича ме“ – то те разбира.

После, вие трябва да се стремите, не да се изолирате, но кръгът на вашата деятелност трябва да стане широк, значи да живеете за всичко, да имате един широк полет, стремеж да се подмладявате, защото иначе, вие взимате такива идеи, които ви състаряват и тогава казвате, че нищо не ви интересува в света. С такива идеи, ни на небето имате приятели, ни на земята имате приятели и тогава за кого живеете? Ще увиснете във въздуха. И тогава на какво ще мяза вашето положение? Трябва да имате нещо реално, на което да се базирате. Сега, вие казвате: „Да живеем за Бога.“ Е, какво е вашето понятие за Бога? Казвате: „Бог е любов.“ Каква е тази любов? Дали ли сте си отчет, каква е тази Любов. Ето как можете да я намерите например. Да кажем вие сте пътували в пустинята или в някое гористо място, забъркали сте пътя, ожаднели сте, отте[гли]ли сте се и се молите. Току виж нещо ви подтиква насам – нататък и нещо ви бутне при някой извор. Но гладен сте, няма хора, същото това пак ви подтиква, пак ви заведе до някоя ябълка или круша. И тъй, като дойдеш до крушата, Господ казва: „Ето на.“ Седнеш, тъй слънцето те напекло – 1, 2, 3 хапнеш си, след туй хване те дрямка, наспиш един хубав сън. И най-после случи се, че в туй състояние покрай тебе мине някой овчар с овцете си, издои ти малко млечице. Ето Господ. Най-първо Господ заговори в извора, в крушата и най-после в овчаря. Ами че в туй съчетание, туй е Господ, в туй съчетание в него се крие Божественото.

Аз имам един пример, един ден ще ви го дам, не сега, и вие ще го обясните. Божественото всякога си остава зад сцената, в нещата е, но никога не се вижда. В общото съчетание го виждаш, но не можеш да го намериш отделно, не го виждаш. Щом махнеш това съчетание, то се изгубва. Например, написвате: „Аз ви любя.“ Любовта в

написаното „аз ви любя“, там ли е? – Не е. В какво е? В тази връзка „Аз ви любя“, по течението вие ще намерите този, който е написал това изречение. Да кажем, че някой пред 2000 години го е написал, може да не [е] заради тебе. Туй изречение „аз ви любя“, преди 2000 години е написано и днес ти можеш да го намериш. Ами отде знаете, може да си бил ти този, на когото е било написано това изречение. То на тебе е написано, а сега го срещаш, казваш: „Гори ми сърцето.“ Преди 2000 години е било това, а сега казваш: „Колко сладко ми тупти сърцето.“ Познаваш го. Този, който ви е писал, той ще ви се яви. Бог изобщо се крие, много мъчно е да Го видите. Той тъй се крие, че се изисква едно око тъй зорко, една душа тъй открита… Всякога когато наближаваш да Го видиш, Той се крие. Виждаш Го и после пак Го изгубваш. Намериш се в трудно положение и казваш: „Сега ще Го намеря.“ Той ти помогне и то тъй го направи, че ти не Го забелязваш дори, скрива се. Ти казваш: „Толкова глупав съм бил!“ В друго трудно положение се намираш. Казваш: „Сега, като ми помогне, ще Го видя.“ Той ти помогне и пак се скрива, ти пак не можеш да Го видиш. В този момент, когато ти помогне, Той си дигне ръката и се скрива. В момента, когато ти помага не Го виждаш. Тъй е, вие имате малки опитности в това.

Запример, ето къде е във вас слабата страна. Вие, когато се запознаете с някой човек, най-първо искате да намерите неговите грешки. Това е крива философия. Грешното у човека всякога се вижда, личи, но вие ще търсите да намерите нещо добро у него, една правилна черта, ще намерите една Божествена черта, за която да можете да го обичате и то не само за един – два дни, но тази връзка да е толкова силна, че да седи 5-10-15 години, един живот… Ще намерите такава връзка. Ако вие 10-те не намерите една такава връзка, вие не можете да намерите едно звено. Второ допуснете, че вие искате с някоя ваша сестра между вас да се създаде тази връзка и

казвате: „Искам тази сестра да я обикна.“ Искате Господ да ви покаже. Ето какво става. Един ден тя си върви по някой кей или по брега на една река, някой я бутне и тя се дави. Ако вие се хвърлите и я избавите, между вас се образува една връзка. Та мъчнотиите, които може да срещнете, ще ги използувате, за да се образува тази връзка. Защото, ако във време на мъчнотии не си помагате, где седи любовта? Ако всинца сте богати, не ще можете да си помагате и тогава връзка не може да се образува. Но ще използувате малките случаи, които образуват вътрешните връзки. Но ако сте бедни и се нуждаете един от друг, тъй ще се образуват връзките на тази вътрешна връзка. После, някои хора не можете направо да ги обичате. Защо? Още не сте проучили законите. Има хора, с които вие прямо нямате връзка, не може да ги обичате. Ще ги обичате по един околен път, те са тъй свързани, че трябва да обичате 4 – 5 души, та тогава да обикнеш тях. Ето как ще го обясня.

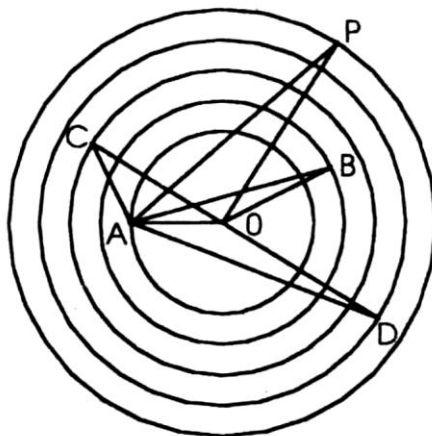

Фиг. 1

Допуснете, че вие обикнете лицето P, но вие сте лицето „а“ и вие съставлявате най-вътрешния кръг. Следователно, най-първо вие трябва да имате връзките на другите кръгове. Тук, на следующите

кръгове, има няколко лица – лицата B, C, D. Вие трябва да минете през тях и тогава да дойдете до P. (– „Защо в кръг, а не в права линия?“) – Това се все радиуси – AB, AC, AD, AP. (– „В различни системи ли са те?“) – Да, влиянията са различни, в една система са, по отношения са различни. Този кръг, най-външният – „P“, е отдалечен най-рано, следователно най-далечен е, най-стар е, а кръгът „A“ е най-младия, той най-после е отделен от общия център. Следователно вие трябва постепенно да минете през тия стадии, за да дойдете до туй положение да разбирате разните състояния, да разбирате най-външния кръг. Да кажем, вие имате професор по философия, как ще го обикнете? Трябва първо вашият ум да се развие, за да схванете философията, а за да схванете философията, трябва да минете през ред негови ученици, за да видите как те са учили. Направо не можете да отидете. Да кажем, че този Учител е пуснал 10 випуска, вие ще намерите някои от тях, ще изучите какъв е неговият характер, какво е неговото учение. Закон е това. Значи най-голямо развитие имат тези, които са най-далечни, а тези, най-близките, имат най-голямата интензивност, те имат най-голямата възможност. Вие ще се стремите да развиете това, което е във вашите души. Нищо няма да създавате, а само ще развиете, тия дарби, които имате. Всякога хората, които се обичат имат взаимни стремежи, те са едно съдружие, взаимни интереси имат. Например, има обич между корените и клонищата. Защо? Едните, корените имат интерес от клонищата, и те едни без други не могат. Следователно, между един корен в почвата долу и един клон във въздуха горе има съответствие, подобие има и те може да се обичат. И обратното, от клонете можеш да изкараш един корен и от корените можеш да изкараш един клон. Ако се отреже един клон и се постави във почвата, като се полива, започва да пуша клоне [корени]. Значи, ако отрежеш един клон от закум и го потопиш във

водата, след време ще пусне корени. Значи клонищата съдържат корените в себе си и корените съдържат клонищата в себе си.

Следователно плътският човек съдържа духовния човек в себе си в зародиш и духовният човек съдържа плътския в себе си в зародиш. Да разбирате законът какъв е. Да не мислите, че духовният човек се е освободил, закон е това, не мислете, че съвършено може да се освободите от плътта. Само при известни условия плътта пак ще се прояви, ще изникне, като корен ще се спусне. Не мислете, че може да се освободите от нея. Плътта ще я подчините на духа да работи и ще я възпитавате, ще ѝ кажете: „Ти трябва да ми служиш, каквото ти кажа аз ще го направиш, ще работиш, без моето позволение нищо няма да направиш.“ Тя, като те слуша, ще каже: „Мога ли туй и туй да направя? Искам малко винце да си пийна.“ – Не може. – „А какво да пия?“ Даваш ѝ вода. – „Е, тя била хубава, водата.“ После дойде, каже ти: „Месце искам.“ Казваш ѝ: „Не може.“ – „А какво?“ – „Е, хубав хлебец и крушици ще ти дам.“ – „Че какво е туй хлебец и круши?“ – „Вкуси!“ – „А, хубаво, може, то било хубаво!“ Иска ти друго, ти ще ѝ донесеш по-хубави неща. Значи, тя вижда, че и по друг начин може да се живее хубаво. Тя познава хубавото. Ще я възпитаваш и като се убеди, че ти познаваш нещата, тя все ще те пита. Почне ли тя да те пита, да те разбира, работата тръгва на добре, но почне ли да върши своето, на зле отива.

Сегашното състояние на хората какво е? После, плътта тя не обича да учи, мързелива е. Ти ще я научиш и ще ѝ кажеш: „Хубаво нещо е знание, хубаво нещо е музиката.“ Че някой път тя чрез ушите слуша. Казва: „А, хубаво нещо е.“ После, като направиш една изкусна картина, тя през очите вижда и казва: „Духът я направил“, но тя мисли, че и тя може да я направи. Хубави работи и почне да се радва. Божествен живот е тя. Това са изостанали духове на милиарди същества, това са заспали духове, които сега трябва да заживеят.

Души са те от вечността заспали и много бавно се пробуждат, а пък духът, онзи дух, който е буден, той никога не е заспивал. Има духове, които спят, но като се пробудят, те вечно живеят. Едни духове се събуждат и заспиват, пък други никога не заспиват.

(– „*Има ли духове, които никога не са спали и да заспят?*“) Тогава тези, които не са спали ще заспят, а тези които са спали, ще се събудят, ще минат в една по-висока еволюция.

(– „*Това не ли връщане назад?*“) – Не, това е почивка. Засега само Господ е който никога не спи. Той е буден, другите могат да спят. Той, ако дремне само една минута, казвам, отиде светът. Даже като се задълбочи в някоя мисъл, тури мисълта си в друга насока, тогава стават много войни на земята, хората се бият, но щом си обърне погледа, всички се събуждат. Щом малко Той се отдалечи в работа, хората веднага почват да се дърпат за косите или както казвате вие: „изгубили идеала си“. Като имаш идеал, не грешиш. Идеалът, това е Бог в тебе, Който постоянно работи. Докато Той те гледа, работиш, тури ли ума си в друга насока, казваш: „Може и по друг начин.“

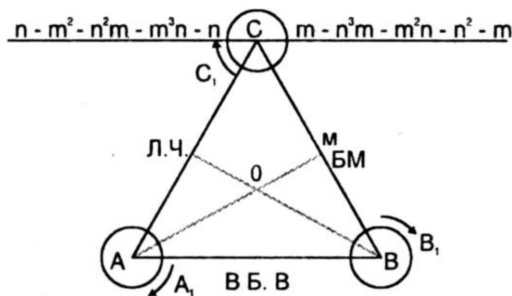

Фиг. 2

(– „*Какво трябва да направим, за да се сплотим?*“) – Аз ще ви приведа сега един пример. Даже двама души, които най-много се мразят, може да се направи да се обичат.

Представете си, че тук точка „С“ е върха на една голяма височина, на който е поставена една дъска. Представете си, че теб те

поставят на единия край на тази дъска, а на другия край поставят някого, когото не обичаш. На една хосканица сте. И двамата не се обичате – погледнете надолу – пропаст, погледнете се един друг, ще се обичате ли? – Ще се обичате. Тогава и писма ще си пишете. Сестро, какво поведение имаш? И тогава знаете ли как ще започне вашата еволюция? – По следующия начин: Плоскостта се върти и вие си разменяте местата.

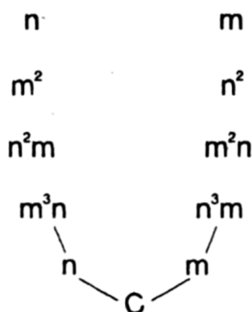

Фиг. 3

Единият от вас е в точка „n“, другият в точка „m“; после „n“ отива на мястото на „m“ и обратно. След това „n“ се връща на първоначалното си място, като взима нещо от „m“ и става „mn“. Същото става и с „m“. Отново „n“ се връща при „m“ – „nm“. СЪЩОТО И с другата страна.

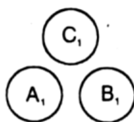

Фиг. 4

И най-после ще се съберете при точка C, и ще се обичате. Сега математически разрешавате въпроса. Вие сами ще намерите какво представлява триъгълника ABC. AC представлява чувствата; BC

представлява мисълта; AB представлява волята; AC представлява любовта; BC – Божествената любов; AB – Божествената воля.

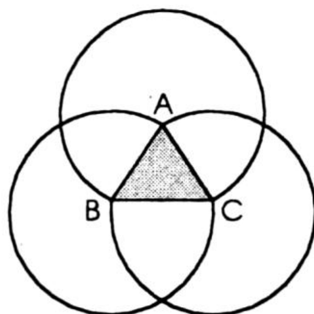

Фиг. 5

Тия окръжности всякога показват движението. И страните AC, CB и AB и те се движат, те представляват радиуси. 1/1 трите линии са в движение едновременно. Ето посоката на тяхното движение (по стрелките). Окръжностите се допират една до друга със своите периферии.

Триъгълника и пирамидата представляват една малка отсечка от тесаракта, а куба представлява една страна на тесаракта. Как се проектират те във вашия свят? Като една малка отсечка. Значи горе, над туй поле, седи един цял невидим свят за нашето зрение (– „Каква е тази пропаст?“)

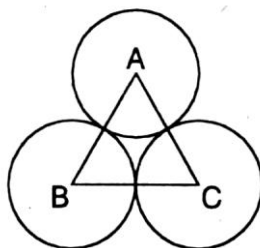

Фиг. 6

Ето каква е пропастта. Допуснете, че С е едно твърдо вещество, което постоянно потъва надолу. Следователно, туй С се е видоизменило и е станало в точката [...] въздухообразно. В туй движение нагоре, то издига [...], то е водно, парообразно.

Следователно тази линия АВ в тесаракта, тя е дори перпендикулярна, но този перпендикуляр пак е плоскост, плоскост на движение. По този перпендикуляр ние не можем да се качим, когато в тесаракта той е една плоскост, по която можеш да ходиш. Онова същество, което живее в тесаракта, то може да върви по перпендикуляра тъй, както ние вървим по една плоскост.

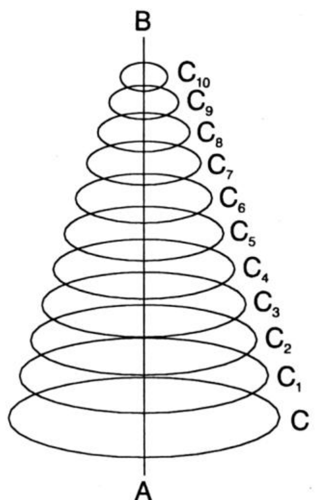

Фиг. 7

Сега да ви представя тази идея. Тази идея е изобразена в чертежа (**Фиг. 7**). Тия кръгове [...] ит.н. са еднакви по големина, но понеже се отдалечават от нас, изглеждат по-малки и за нас те имат конусообразна форма. А всъщност не е така. Този перпендикуляр се е образувал от безброй кръгове, по които може да се ходи свободно. Следователно, едно същество, което се движи по перпендикуляр, ходи в кръгове, то се движи толкова бързо, че като минаваш в тия точки те

светят, и нам се вижда, като че се образува една права линия. Понеже тесарактът обема едно голямо пространство, гдето пресича физическия свят в тия точки на пресичането се образува една права линия. А за другия свят те са една спирала. Движението е много бързо. Следствие на бързината ние го схващаме като една права линия, само че пресича нашия свят, затуй се показва един перпендикуляр. А ти като влезеш в този свят, веднага се движиш в кръгове, но се движиш с такава светкавична бързина, че се образуват кръгове, за изминаването на които се изискват милиони години, а ти можеш да извървиш този кръг в една минута, в една секунда. И ние казваме: „Ние можем да се движим по този перпендикуляр." Но ако направите един хубав конус, тия кръгове в него да се пресичат конусообразно нагоре, те ще образуват перпендикуляр.

(– *„Ние не се ли движим по такъв кръг?*")

Сега ще наблюдавате следующия психологически факт. Вие имате една приятелка, обикнете я, усещате, че всеки ден тя се приближава до вас. Някой ден може да е далеч от вас, но дали е близо или далеч до вас по разстояние, тя се приближава към вас. Тя се приближава, приближава, но един ден вие се усещате много близо. Това е едно вътрешно чувствуване. Някой път тя е близо до вас и вие я усещате все по-далеч, по-далеч. Значи има едно вътрешно отдалечаване и приближаване, т.е. тя се движи или в същата посока, в която вие се движите и вие чувствувате, че се приближавате, или някой път се движи в противоположна посока на вашето движение и вие се отдалечавате. В първия случай вие имате общ център. Във втория случай, да кажем, едната има целта С, другата има целта [n].

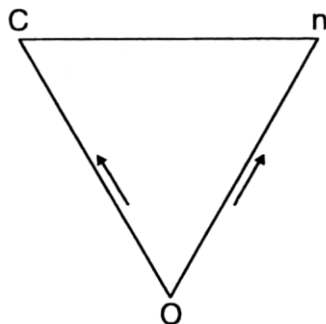

Фиг. 8

Този триъгълник тъй надолу обърнат, показва посоките на движението им. Щом е турен така триъгълникът, това показва, че движението е обратно, отдалечаване става. Ако се обърне триъгълникът нагоре с върха, става сближаване. Когато две същества излизат от един общ център и отиват към разни посоки на периферията, те се отдалечават. Когато две същества идват от две различни места на периферията към един общ център, те се приближават. Значи, ако искате да се сближите, трябва да се движите към Бога. Но ще пазите вашите периферии, този кръг пак ще бъде с вас, няма да го спущате. Вашата периферия си е периферия. Вие се приближавате от разни посоки. И втори път пак можете да излезете навънка, но най-после ще се съберете в един център. Тогава ще учите законите, съзнанието си ще пазите, съзнанието ви ще бъде будно. Стремите ли се към Бога, вие се сближавате, отдалечавате ли се от Бога, отдалечавате се и помежду си.

(– *„Нали уж се стремим към Бога, защо тогава в тези наши идеи се състаряваме, както казвате вие?“*)

То е защото в стремлението си към Бога, те имат пред вид своя личен егоизъм. В един кръг са те, но имат два центъра. Аз ги наричам двуцентрови, трицентрови и т.н. Движението е неправилно.

Фиг. 9

(Олга: – „*Всичко разбрахме, но пак остава нещо недоразрешено.*“) Ако всичко се разреши, вие вече няма да сте на земята. Хубостта на нещата е там, че всякога остава нещо неразрешено

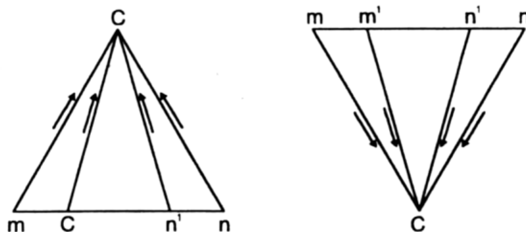

Фиг. 10

(– „*Как да разбираме пропастта под нас?*“)

Представете си, че се давите във вода, в някоя река, море или океан и дойде един плувец, когото вие не обичате, мразите го и той не ви обича, но той именно ви улавя и той ще ви избави. Това е пропастта. Ти си на единия, той на другия край на дъската. А сега казваш: „Каква е тази пропаст?“ Ти го мразиш и като речеш: „Остави ме“, и той те пусне, ти ще потънеш. Той е на [n] място, ти си на [m]. Той е на едната страна на дъската – ти на другата страна и така пазите равновесие. Ти си на противоположната посока и щом кажеш: „Не те искам“, веднага дъската ще се подигне и ти ще паднеш. Щом ти помогне той, ти казваш: „Виж, досега мислех, че той ме мрази, а той имал сърце.“ Друг случай, да кажем, че ти го мразиш, а той не. Той казва: „Аз ще те избавя, че ти пак ме мрази.“ Ти ще го мразиш ли сега? Не. И той се учудва и ти се учудваш, как стана това, че той дати помогне.

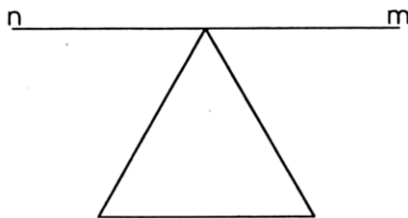

Фиг. 11

Омразата всякога се дължи на някаква материална обида, сторена в миналото. Ще намериш туй състояние, този материален предмет, който е станал причина за омразата и ще повърнеш предмета на този човек. Да допуснем сега, че някой човек още от миналото те мрази, ти не знаеш причината на тази омраза сега, а тя може да е следующата: Той имал дете, ти си го тикнал във водата, то се удавя, а ти бягаш. Той те намери в този живот, търси детето си, не може да го намери и като те срещне в този живот, той те пита: „Кажи ми, аз те зная преди толкова и толкова години, аз имах дете, ти го удави, где е сега моето дете?“ Ти ще отидеш, ще намериш детето му и ще му кажеш: „Ето твоето дете.“ Той ще ти благодари и омразата ще изчезне. Като те мрази някой, каквото и страдание да ти създаде, все не може да се задоволи, докато не поправиш грешката си. – „Как да я поправя? Не мога да зная как да му помогна.“ Аз като зная законите, ще се моля за него. Да кажем, че той е мъж. Тогава един дух, който иска да ти помогне, привидно ще дойде във формата на жена, която той много ще обикне. Той ще се увлече и ще даде за нея всичко. В друг случай ще дойде друг дух във формата на дете, което той много обича. Туй дете ще се разболее и той трепери за него, но никой не може да го излекува. Ще кажа: „Има само един лекар в света.“ Той казва: „Аз мога да го излекувам.“ Отивам, той гледа детето, гледа и мене, мрази ме, но казва: „Понеже ти си единствения човек, който може да избавиш детето, то ако го излекуваш, аз ще те обичам, ще те простя.“ Като

дойде до това, ето где е лекуването, това е начин за лекуване на природата. От невидимия свят ще се намесят да изправят тази работа. Тъй ще съчетаят те всичко, че туй, което е сторено и е създало омраза, така ще се разреши, че този който е изгубил нещо, ще придобие повече от всички. Значи, този човек, който считам за един голям враг, той ми даде живот. Тогава тия духове си отиват нагоре, оставят работата, освобождават ни. Кармата е разрешена вече. Омразата и любовта вървят заедно, както деня [и] нощта, както тъмнината и светлината.

(*Олга: – „Ние се презираме даже.*“)

Не, слушайте, вие не сте, които мразите, ами други мразят чрез вас, други любят чрез вас. Ами, ако сега взема твоята глава (към Олга) и с нея мушна Мариината глава и представете си, та като не вижда моите ръце, тя ще те мрази тогава и ако не знае причината ще каже: „Олга, ти ме удари, че ми пукна главата.“ Ти ще ѝ кажеш: „Аз не съм.“ – „Че как още ме лъжеш?“ А пък аз съм, който те бутна. Но как ще докажеш това, че аз съм причината, а ти си само едно средство. Затуй трябва да бъдем будни. Няма да си даваш главата на другите. Това са задачи. Ще ви се дават такива уроци вътре в школата. Най-първо ще ви дам една задача да примирите двама, които се мразят. Оттам ще почнете да учите примиряването. Тъй ще намерите лек и на вашата омраза. Само така ще изучавате и себе си. Да видите тогава колко лесно човек изправя своите погрешки. Трябва да имате едно огледало да видите себе си. Ако не видите своите погрешки, не можете да се изправите. Например някой казва: „Имаш черно петно на лицето си.“ Ти не го виждаш. Вземеш огледалото, виждаш го. И другия, като се огледа, казва: „А, дай и аз да се очистя.“ И двамата, които се мразят, те са едно огледало. Затуй най-първо ще се постараете да примирите двама души. Не се старайте да обичате хората, не си правете усилия. Със старания, със усилия любовта не идва. Който се стреми с усилие

да люби, той губи любовта. Като забравиш любовта, тя идва сама. Щом се силиш да любиш, ти губиш любовта, защото Бог е Любов. И като се силим да любим, ние искаме да заставим Бога да ни люби. Ще си кажеш: „Любовта ще дойде сама по себе си. Любовта сама е закон. Тя действува без закон.“

Вие сега искате да знаете колко обичате. Ето где е вашата погрешка. Имате едно малко прозорче на стаята си, един малък мазгал. Значи малко светлина влиза в него. Сега, где е погрешката? – В това, че вашето прозорче е малко. Погрешката не е външна, но е вътрешна. Направете по-голям прозореца си, значи увеличете светлината. И тъй вие само давайте възможност и Любовта постоянно ще влиза. Не се мъчете. Ако се мъчите насила да влезе повече светлина през вашия мазгал, не ще можете, трябва да го разширите. Този мазгал, този прозорец, това са вашите чувства. Ако вашите чувства са малки канали, а искате всичката вода да влезе, не ще може. Колкото е по-малък крана, толкова по-малко вода ще влезе. И сега слушайте, вие искате за пример, да ви обича някой, а пред него се показвате тъй горди.

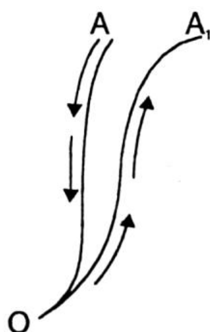

Фиг. 12

Аз ще ви обясня това философски, че и най-невежият да го разбере. Сега допуснете, че вие искате у вас да никнат и круши и

сливи и ябълки, всички плодове, всичко да имате, но при вас има един висок планински връх (А). Добре, да кажем, че вие сте една долина нали? (О) Каквото се събира на този връх, сняг и друго, всичката тази енергия, той я праща надолу, в долината. Тя се надуе, тя се надуе. Този връх ви обича и казва: „Тук имате условия“, и ви ги праща отгоре. Вие се надуете и казвате: „Не, аз сама ще си ги доставя.“ Е, хубаво вие се надуете и ставате по-висок връх от този (А1). Ще кажете: „А, истина сърцето ми, сърцето ми истина, заледено сърцето ми.“ Много лед има – тогава ще слезеш в долината, ще се смириш. И тогава ще почнат да извират извори, рекички, да виреят градини, гори, да се развиват села и градове, училища. И благодарение на тези, които праща (от върха А) тази благодат, идва и любовта. Значи на горделивите Бог се противи, а на смирените дава благодат. Не овчедушно смирение, но смирение с едно дълбоко съзнание, че на Божественото у нас ще се даде място. Дойде някой, който те обича, ще кажеш: „От Бога иде това нещо, Бог е Който се проявява.“ Когато от някой извор извира вода, на какво се радвате? Когато аз отида при някой извор на какво ще се радвам? На водата му, на камъчетата около него. И след туй, спра се там, умът ми ще потъне надолу. Най-първо гледам водата му, камъчетата и размишлявам от де е дошъл. – От снеговете. От где са дошли те? От изпарената вода на реки, морета и океани. От где е дошла водата в океаните? Минавала е през, пространството привличана от слънцето и там горе се охлажда отново пада на земята и като чист извор извира някъде от земята. Най-после, като проектирам мисълта си, виждам от где е дошъл този извор, намеря го и казвам: „Ах, какъв великолепен извор е бил този, от който е дошъл този малкия извор.“ Спра се пред него и казвам: „Славна работа е той. През колко слизания, през какви мъчнотии ще се дойде до нещата, до техния извор. Ами че тъй трябва вътрешно да се разбират нещата, иначе ще дойдем до буквата. Ще

намериш произхождението на този извор и най-после ще намериш един ангел, той ще ти се усмихне и ще ти каже. „Намери ли ме тук?“ Едно същество, което се движи с неимоверна бързина от далечните пространства на невидимия свят, само за няколко минути може да бъде до този извор и пак да се върне на своето място. За него това е една приятна разходка. Даже има пространства толкова далечни, че ангелите, за да дойдат на Земята от тия пространства, употребяват 10-15 дни. Е, от далечни системи идват. Докато дойдат до Земята достатъчно време им заема.

(– „*Какви са признаците, когато дойде един такъв ангел*?“)

Когато дойде един такъв ангел има разширение, светлина. Човек е доволен вътре в себе си. Където ходиш, който те срещне все иска да ти направи една услуга.

(– „*Значи този ангел озарява?*“)

Да, той озарява и ти си като някоя хубава местност, всички искат да разработват тази местност, явяват се много кандидати за нея. Някоя камениста почва, ако е, всички я избягват. А за добрата почва дохождат мнозина, искат да вземат тази земя под наем, много добри условия представлява тя.

(– „*Може ли по някакъв начин да постигнем това разширение?*“)

Може, има окултни начини, но трябва да бъдете постоянни, със силна воля. Често може да се хванете за ръцете си, да образувате един кръг и така по някой път да прекарвате в мълчание около 5,10,15, 20 минути. Но така ако постъпвате трябва да имате силна воля, че ако някоя от вас изневери, може да си причините голяма пакост и вреда. Това е опит. Тогава где са тия връзки, че нищо в света да не е в състояние да ги раздели, да ги разкъса тези връзки?

Може да имате много други връзки, но тия, вътрешните връзки да останат незасегнати. Да кажем, вие имате един приятел, били сте двамата съученици. Единият е бил беден, баща му не е могъл да го

поддържа и той е останал прост и бедняк. Другият е бил богат, свършил е училище и станал пръв министър в България. Един ден, когато той срещне своя приятел, да му предложи да го заведе у дома си, да не се спира върху положението си, а да му услужи и да храни към него същите чувства, каквито е имал и в началото. Туй е благородство! А не, да мине покрай него и да се престори, че не го вижда и като дойде в къщата му, да каже, че не приема. Не, да го приеме и да му се зарадва. Туй значи неизменни чувства. Той може да заема и най-високо положение, но като дойде в дома му този беден човек да каже: „Приятел ми беше на времето той." Това е характер, това е идейното! Може да го направите това, всички може да го направите. Но, като станете министри, тогава ще ви опитат. Ако той минава с автомобил покрай бедния си приятел, да спре автомобила и да каже, че му е приятно да постави приятелството си с този човек по-горе отколкото сегашната си служба, защото любовта седи по-горе от всичките материални неща.

Но имайте желания, нека се увеличат тези ви желания. Щом имате желания, всичко ще се уреди. Но, най-първо гледайте вие лично да сте богати. Всяка една от вас да се стреми да бъде богата, поне зародиши да има, възможности за работа. Между вас да има разнообразие, да се допълняте една друга. Туй новото не се е оформило у вас. И най-после, като мислите, мислите, казвате: „По световно не ни се живее, по Божественому не знаем да живеем." Тогава как ще живеете? Оставате на въздуха да висите. Корените си дръжте, не ги изтегляйте, дръжте ги дълбоко в земята. Божественото подразбира човек да бъде вечно млад. Постоянно да се подмладяваш, това е Божественото, а постоянно да остаряваш, това е да бъдеш в светското. Нямаш нито 5 пари, да считаш че имаш всичкото богатство. Обезсърчил си се, веднага да отмахнеш туй обезсърчение, да нямаш 5 пари в джеба си, да си радостен и весел.

(– *„Ами, които се родени в събота?*“)

Вашата събота може да се измени. Има човешка събота има и Божествена събота. Но ще се подмладявате. Представлявайте си, как живеят децата сега, момиченцата и момченцата в живота си. Това ще внесе една обнова във вас. После, ако искате да добиете мъжество посещавайте онези възвишени характери, например, някой мъж, който достойно се бори в живота; онази жена, която устоява на всички трудности в живота. После, представяйте си, дойдете до старостта. Представяйте си стари хора, които гледат с отворени очи старостта, които виждат навсякъде младостта. А вие гледате на старите, на изпадналите хора. Най-после виждайте човек във всичките негови хубави проявления. Представлявайте си ангелите – същества стройни, хубави, готови всякога да помагат. Някой път виждате, че сте слаби. Ще повикате някой ангел да поправи съботата. Във вас има опасност да не остареете преждевременно. Трябва да избегнете тази опасност, но ще я избегнете като любите Бога. Бог е всичко, безсмъртен е, у Него няма смърт. Той е вечно млад, вечно жив, у Него е вечния живот. Смъртта е остаряване, а животът е подмладяване. Та под „вечен живот“ подразбирам туй пълното, жизнерадостното. Старайте се да бъдете жизнерадостни. А пък вие, като поседите, почнете да мислите за небето. Небето е хубаво нещо, но човек трябва да бъде готов за небето. Ще учите този закон.

Алхимиците са учили закона за подмладяването. За да се подмладиш, няма да се грижиш много, ще повярваш в онзи Великия закон. Отлично нещо е човек да повярва в Бога. Човек е смешен в своето състояние, толкова смешен е по някой път. Има известни съчетания, известни съвпадения, известни наклонности, които човек трябва да вземе предвид, защото те ще го подтикнат в противоречие, в заблуждения. Дружете с хора, които са оптимисти. Защо ще говориш с хора на отрицанието? Тук няма никаква философия.

Отрицания, вечни отрицания – ще излезете от воденицата на тия хора. Някой път казвате: „Не може ли в тяхната воденица?“ Не, ще отидеш в някоя градина. Защо да стоите да ги слушате цял ден?

После, хубаво е за вас например да разберете как живеят пчелите, ще имате един кошер пчели, да видите чистота[та] реда и порядъка в тях. Деятелност трябва да създават у вас. Ще отидеш при някое цветенце, то ще ти каже: „Какво си се обезсърчил, какво си увиснал глава надолу, моята глава е заровена в земята и пак имам надежда, а пък вашата глава е излязла навънка и сте се обезнадеждили.“ Силните контрасти трябва да изпъкват в ума ви. Без контрасти не може да се поправи животът ви. Сега вие си създавате понятие, казвате: „Това не мога да го направя.“ Не можете да го направите по отношение време и пространство, но се искат знания, искат се условия. Изкуство е това!

Ами че можете да направите следующия опит: Да кажем, че вие сте 20 сестри. Една от вас иска да се назначи учителка или чиновничка, но сама не може. Ако вие 20-те съсредоточите ума си интензивно върху онзи, който ѝ противодействува и ще го заставят да я назначи. Ще му наложите, нищо повече.

Всеки един недъг на физическото поле се дължи на едни духовни причини. Запример, мразиш имаш възможност да пострадаш от гръдоболие. Завиждаш – стяга ти се сърцето, има опасност да заболее черния ти дроб. Обичаш да угаждаш много на себе си, имаш опасност да заболее стомахът ти. Обичаш да се гневиш, ще дойде запичане. Често, обещаеш нещо, не го направиш, друго, трето, обещаваш много работи, не ги направиш, ще дойде главоболието. И тъй, всичките физически болести, които се явяват днес, имат духовно произхождение. Щом намериш причината, ще се възстанови равновесие, ще се възстанови хармония. Взел си нивата и къщата на някоя вдовица и след това те заболи корема. Аз не мога да

лекувам корема ти, освен ако повърнеш нивата и къщата на тази вдовица. Върнеш ли ги, веднага болестта ти изчезва. Написал си една книга, която заблуждава хората, веднага се явява у теб главоболие. Изповядай се, напише друга книга и главоболието ти ще изчезне. Това са методи в школата, обяснения, но за да се приложат те изисква се много нещо.

Сега няма да остарявате преждевременно. Щом човек изгуби своята цел, своя идеал, той остарява. Никога няма да мислите, че сте стари. Ще кажете: „Ние ще работим за Господа." Ще имате една велика, славна работа. Щом имате една жива цел пред очите си, вие няма да остарявате. Ще имате пред очите си хубави работи, как ще се подобри бъдещото поколение, каква ще е бъдещата култура, какви ще бъдат градовете, селата? Всичките тези хубави работи ще ги имате като една светла идея, постоянно да творите в ума си. А сега, като изкоренявате насаденото, а не насаждате ново, вие ще останете една пустиня. Не, ще насадиш новото и от една страна ще имаш ново, ще расте то, а от друга страна ще корениш старото. А сега кореним, кореним и не посаждаме. Виж всичките недостатъци, които имаш и постепенно ги корени. Не изкоренявай всичките недостатъци изведнъж. Това е много голяма опасност. Като изкорениш един, сто недостатъци, останалото лесно ще се уреди.

Ще кажете: „Слава Богу, реформирахме живота си." Но знайте, че Божественият дух като влезе, търговецът пак ще си остане търговец, но в него ще се зароди едно силно желание да работи, той прави големи усилия. Та, у всеки влиза желанието да прави усилия, но Духът сам по себе си не променя естеството на човека, но само му дава един подтик. Той казва: „Можеш да работиш сега." На нервния казва: „Ти можеш да работиш, ще прилагаш своята нервност." На флегматика казва: „Ти, със своето постоянство, ще можеш да работиш." Всички ще ви подтиква Духът към работа. Като дойде този

ток на Любовта, всеки със своя съд ще вземе толкова колкото е голям неговия съд. Някой път малкият съд може да направи повече, зависи как ще се използува. Сега, туй, което хората считат невъзможно, то е как така мъже и жени ще примирят интересите си. Е, хубаво, ако жената престане да бъде жена, и ако мъжът престане да бъде мъж и станат нещо ново, тогава нямали да се оправи светът?

(*Олга: – „Но те нямат представа за това нещо.*“)

Но то ще стане. Има възможности в природата, има всичките възможности и онзи, който ги разбира, той като преведе сегашните символи, той ще разбере, че сегашният мъж, ще се измени, сегашната жена ще се видоизмени. Сегашният мъж и сегашната жена ще останат само за архаизъм в музеите и който ги види, ще се чуди какво нещо са били хората. Ще се учудват на хората ще ги гледат като големи риби. Ами представете си, че един ден вие достигнете до такова едно състояние, тъй както сега сте остарели, изведнъж да се превърнете на едно малко детенце. Вие сами може да го правите това мислено. После може да станете възрастни. Каквото поискате ще можете да станете. Питам ви тогава каква мъчнотия ще можете да имате в живота? Някой път ви става скучно в живота, между хората. Имате силата да ставате невидими. Скривате се, събирате енергия и после пак ще се проявите отново в света.

(– *„Как можем да се изменим?*“)

Има много начини, но трябва да минете през известна школа. За изменение на носа, на ушите, за всичко има методи, но трябва да минете школата, да изучавате методите. Може, има известни условия, но тъй както сте сега, имате мъчнотии.

В любовта трябва да подобрите гърдите си и черния си дроб. В мъдростта трябва да подобрите мозъка си. В правдата трябва да подобрите ръцете си и пръстите си. Като работите за интелекта си,

трябва да подобрите носа си. Като работите за добродетелта, трябва да измените краката си.

После, да кажем, вървите тромаво, тъй ще се научите леко, да имате едно пластично движение. А сега ви гледам, всички сте в походката си като гемии, но има едно пластично движение. Тази тромавост се зарежда в застояване на туй движение. Всичките мускули трябва да са в движение. Трябва да са пъргави, всичко у нас трябва да е пластично.

Ние имаме една наука за лекуване, тя е следующата: Например, страдате от ревматизъм. Изтегляйте тия ставички на пръстите, разтривайте ги, за да придойде към тях кръв. Всички кокали ще изтеглите и болестта ви ще се премахне. После може да си правите и следните упражнения с пръстите на ръцете: ще приближавате два по два (с изключение на палеца), после три заедно и един отделно и т.н. После ще гледате да съедините върховете на показалеца и малкия пръст. Така ще концентрирате волята си.

Ако пръстите ви са по-къси от общите нормални мерки за вас, ще упражнявате волята си да си продължите показалеца, малкия пръст и четвъртия пръст да стане също по-дълъг. Ами че, тъй се работи, ти ще имаш проект, върху който ще работиш, ще мислиш, за да създадеш нова форма. Ами че, тъй ще имате обект, върху който ще мислите. Мислено ще изправите етерическата си ръка, на нея ще обръщате внимание. Тя ще влияе на физическата ви ръка. Всичко можете да измените, всяка част можете да измените, но ще им дадете един образ, един идеал. Всяка една клетка може да вижда, ще туриш в ума си този идеал, ден след ден, ще го копираш и ще накараш всяка клетка да вижда.

Добре, носът ти е къс – проточи го. Тесен е, разшири го. Тесният нос се отразява зле върху гърдите ти. Представете си, че носът ти е широк, с големи ноздри, ти ще почнеш да привличаш много въздух,

енергиите от природата ще почнат да се преливат към твоята мисъл. Ако някой път твоята тръбица е много тясна, малка и малко водица ще събира. Представете си носа тъй хубав, правилен, със широки ноздри – това е добре и за дишането и за мисълта.

В пръстите също има голяма интелигентност. Пианистката, като свири, не мисли за пръстите, те имат механическа интелигентност, но после тя става съзнателна. Пръстите за дълго време могат да задържат заученото. Ти можеш да забравиш нещо, което си знаял да свириш, но пръстите не го забравят. Това сега са практически методи, които навънка не трябва да ги изнасяте. В света не разбират тази философия и ще кажат: „Как ще си проточите носа?“ Те не разбират, че сегашните форми се дължат на минали мислови форми, а сегашните мислови форми ще бъдат мислови форми за бъдеще. Най-първо трябва да се създадат известни форми и не бързайте върху тях. Човек трябва дълго време да работи. Например, сега може да направите опити. Ще посадите ябълка, слива или круша ще концентрирате мисълта си върху тях, ще ги заставите да дават хубави ябълки, круши или сливи. Две от вас вземете един и същ сорт ябълка или круша и упражнявайте върху тях ума си, да видите на коя от вас ябълката или крушата ще роди повече и по-добри плодове. Значи и крушата може да се насърчи. Значи, мислите упражняват известно влияние. Човешкият дух може да работи и върху растенията.

Сега достатъчно материал имате. (*Виж рисунката лале.*) Аз създадох половината цвят от лалето, а другата половина вие ще трябва да я извършите.

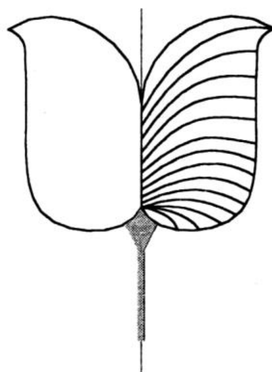

Фиг. 13

Слънцето и любовта всичко постигат. Слънцето произвежда цветовете, а Любовта произвежда плодовете.

25.IX. 1923 г.

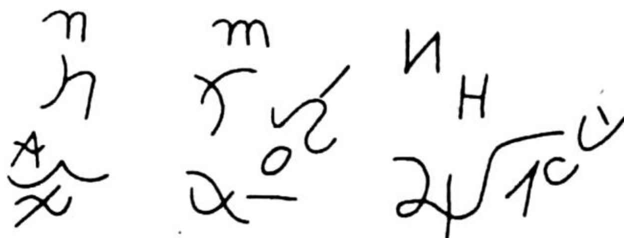

Фиг. 14

(*От тия букви, които Учителят написа, опитвахме се да образуваме думи. Образувахме думата „паун“.)*

Значи, не трябва да бъдете горделиви. (*После образувахме думите: „опита“, „той пита“, „Той ни опита“.*)

То е достатъчно. След като ви опита, то е хубаво. Значи толкова нещо ви даде, отлични неща ви начерта, има много неща да учите.

11 часа без 20 мин.

Тайна молитва

Молитвата на Духа

Беседа държана на 25 април 1923 г. сряда от 3.30 до 10.30 часа сутринта при Изгрева

НЯКОИ РАЗМИШЛЕНИЯ НА УЧЕНИЧКИТЕ ОТ О. К. Н. Д.

Равновесие

Закона за равновесието е вложен във всичко. Той има тясна връзка със закона за кармата и закона на хармонията.

22. IV. 1923 г.

Марика

[*Мария Тодорова*]

Милосърдието

Милосърден може да бъде само безкористния човек. А безкористен е този, който е влязъл в закона на Божествената Любов.

12. V. 1923 г., София

Марика

Свобода и простор

Свобода и простор може да има този, който се е родил отново.

24.V.1923 г.

Марика

За да позная любовта трябва да любя Бога, а за да любя Бога трябва да съм чиста. А за да бъда такава може само като се отрека от себе си, да претърпя всички унижения на тази земя, да страдам като невинна, а не като виновна, да стана измет, за да придобия Христа.

Само тогава ще почувствам Божествената любов в душата си.

[Василка Иванова]

01. VII. 1923 г.

ТРЕТА БЕСЕДА, ДЪРЖАНА НА УЧЕНИЧКИТЕ ОТ СПЕЦИАЛНИЯ КЛАС НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

[ДА БЪДЕМ СВЪРЗАНИ С БОГА!]

петък, 6 часа сутринта

(*Присъствувахме 13: Паша, Савка, Еленка, Марийка, Дафинка, Виктория, Пенка, Цветка, Олга, Василка, Невенка, Марийка, Сийка, Сотирка – във Варна, а сестра Х. Григорова не се яви.*)

Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.

Ще ви прочета няколко стиха от 15 глава на Марка, от 6 стих до края.

Аз ви чета тези стихове, за да ви покажа, че животът може да бъде разумен и неразумен. Разумният и неразумният живот се различават по следующите белези: В неразумното всичко е без план, всичко е необмислено, а в разумното всичко е с план, всичко е обмислено. В неразумното всякога има разрушение и гниене, то е място на вечно недоволство, а разумното се отличава с растене, живот.

Тогава ще ви приложа тия три думи на български: чистосърдечие, искреност и откровеност. Чистосърдечието изключва всякакво гниене, значи в душата ви да няма никаква материя, която гние. Туй значи човек, който е чистосърдечен, че той живее в себе си. Туй разбирам чистосърдечие – без гниене, без развала.

Думата „искреност“ аз я замествам с правилния процес на растене без изсъхване. Да бъде човек искрен, значи да расте правилно, без да изсъхва.

„Откровен“ замествам с думата, значи да има достатъчно светлина, влага, да може да расте. „Отворен“ значи „откровен“.

Тъй щото, когато аз говоря някой път и ви казвам да бъдете чистосърдечни, то значи да няма гниющи вещества. Казвам някому да бъде искрен, то значи да расте, без да изсъхва. Като казвам някому да бъде откровен, то значи да има достатъчно светлина, влага, за да расте. Следователно, да бъда ясен в думите. Много пъти питате, какво искам да кажа с думите „чистосърдечие“, „искреност“, „откровеност“. Този живот, в който сте тръгнали, трябва да имате ясна представа за него. Ясна представа аз не разбирам такава, за каквато учите в университета. Не, пътят, по който вървите, цялата местност трябва да бъде добре очертана пред вас. При това и други трябва да са минавали пред вас, трябва да имате всичките сведения.

Сега, вие влизате да изучавате не живота на сърцето, не живота на ума, защото с тези работи вие сте запознати, а влизате да изучите живота на душата. Туй трябва да го знаете, че аз не засягам там вашия живот на сърцето, нито на ума ви, няма да засягам тия ваши области, там вие сте работили, вие сте специалисти. Какъв живот има в сърцето ви, това го знаете, какъв живот има в ума ви и това го знаете, а какво има във вашата душа, това тепърва трябва да го учите. Новият живот е живот в душата. За да извървите този път, трябва да ме слушате, защото това е една нова присадка. Ако аз искам да присадя този новия живот, а вие го бутате, ще го развалите. Ако аз присадя нещо, а вие 10 пъти на ден го бутате и развързвате, няма защо да си губим времето.

Сега, например, у вас може да се зароди едно желание, дали тази нова присадка ще даде такива плодове, каквито са дали вашите сърца

и умове. [Тъй ще си зададете въпроса] дали вашата присадка може да ви направи щастливи. Аз ви питам: Вашето сърце и вашият ум направили ли са ви щастливи? И вие сте още млади и колко пъти досега сте плакали? Може би хиляди пъти най-малко сте плакали. Слушайте, вашият ум някога дал ли ви е туй спокойствие? Е, пък може да намерите някои ваши другарки и тях да попитате. И да искате, умът не може да даде спокойствие на човека. Сърцето и то да иска, и то не може да даде спокойствие на човека. Сега, аз по аналогия ще ви дам едно сравнение, защо не могат. Нали вие имате един закон във физиката, според който можете ли да изкарате вода на по-високо място, отколкото е самият извор? Не. Значи, може да изкарате вода само дотам, докъдето е изворът. Е, добре, ако умът и сърцето, това са по-ниските извори, как може да изкарате водата по-високо? Как мислите да изкарате тия извори горе в душевния свят? Но вие ще кажете: „Ние имаме начини, приспособления, чрез парни машини.“ Добре, ами ако този извор е толкова висок, че всичките тръби на инсталацията ще се разпукат и нямате достатъчно тръби, в които може да изкарате водата горе, в душевния свят? От сърцето водата никога не може да се изкара в душата.

Сега ще дойдем научно да обясним: Това нещо не може да стане, понеже съставът на материята в душевния свят е съвсем друг. И ако вие, да кажем, внесете тези сокове на сърцето в душевния свят, ще станат най-големите експлозии. (Една от сестрите: „От безумие това можем да го сторим.“) Не от безумие, а от любов. Туй все любовта върши. Всичките глупави работи хората ги вършат все от любов. Глупостта е проявена любов. Една майка без да разбира, може да нахрани детето си от любов и да го намери мъртво. Тук, преди година, една майка дала на малкото си бебенце малко ябълка. То си откъснало по-голямо парченце и после цял един въпрос, писка, реве. Казвам: „Ще му дадете очистително, за да изхвърли тази материя от стомаха

си." И тогава престава да плаче. Сега мнозина запитват: „Защо именно тази материя, която е вътре в умствения свят и в сърцето, да не може да влезе в душата?" Може, но питам: Ако вие вземете малко прашец в ръката си, може ли да го държите? Можете, ще ви бъде приятно, но ако този малък прашец влезе в окото ви, може ли да го държите? – Не, ще ви дразни. Защо? – Защото окото е по-чувствително. Тъй щото душата е толкова чувствителна, че тази груба материя на ума и сърцето ще я дразнят.

Затуй ви казвам, че ние изискваме, когато влезете в душевния свят, вие трябва да бъдете чисти, защото щом не сте чисти, ще носите прах и тям подобни, ще причините страдания на мнозина, а най-първо на себе си. Най-много вие ще плачете, ако не се съобразявате. Такъв е законът. Туй е сега тъй наречената философска страна, от части философската страна на въпроса.

Сега, думата е, че всяка една мисъл трябва да си има свое приложение. Под думата „мисъл" аз разбирам Божествена мисъл и всяка една такава мисъл трябва да си има или по-право си има свое Божествено приложение. По това се отличават Божествените мисли от човешките. Ще ви определя пак разликата в какво седи. Божествените мисли имат навсякъде приложение, а човешките мисли не могат навсякъде да се приложат. Туй, което е Божествено, навсякъде можете да го приложите и всякога дава добри резултати без изключение, когато в човешките мисли не е така. Друго, Божествените мисли никога не губят своята стойност, колкото минава времето, толкова повече се увеличава тяхната стойност. А при човешките мисли не е така, обратно е там. Колкото повече минава времето, толкова повече те губят своята стойност. Тъй щото да имате една ясна представа: Божественото не губи, човешкото губи. Законът е верен и за Божествените мисли и за Божествените идеи. Аз замествам тука Божествените идеи с Божествените чувствувания. Защото, по някой

път, вие казвате: „Аз чувствувам разположение и неразположение.“ В Божествения свят не може да имаш неразположение. В Бога неразположение, такова състояние няма, когато един човек може да бъде разположен и неразположен.

Да ви изясня идеята сега. У човека има гняв и когато човек се разгневи, той иска туй което е направил, да го унищожи. Разгневи се, вземе едно шише, хвърли го, строши го, или удари едно дърво, отсече го, разгневил се е. Той руши, не създава. Когато у Бога се яви туй състояние, когато Бог се разгневи, Той всякога има за цел да премахне лошото, да насади някое добро. Да създаде нещо друго – това се разбира когато Господ се разгневи на някого, Той ще го тури в огъня, иска да го пречисти, да го поправи, когато у човека не е така. Е, тогава туй състояние у Бога, как ще го наречете? Първоначално ще го наречете гняв, а в последствие, в края, при придобитите резултати, ще го наречете Любов. У хората има друга една тактика: когато човек иска да те измъчи или да те набие, а пък се усеща по-слаб от теб, той ще си послужи с хитрини, ще те нагости първо, щете почерпи с винце, с туй – онуй, и ти мислиш, че ти е приятел, но щом те свърже хубаво, той ще вземе тоягата, ще те набие хубаво и ще каже: „Да знаеш!“ Това е човешкото. Най-първо благите думи, а после, отзад тоягата. Тия неща ги знаете, вие сте майстори, живели сте с тях. Всички ги знаете. Като се съберете за първи път двама, които не се познавате, много сладки думи си говорите, но щом се опознаете, дървото започва, започвате с тоягите, почвате да се налагате, а то е свързване. Одумването аз го наричам тояги и връзване, а индусите го наричат карма, свързани са хората с кармата си.

Е, тогава следующата мисъл: Могат ли да се прекарат соковете от душата в сърцето? – Могат. Може да запитате: „Защо трябва да се занимаваме с душевния свят?“ Понеже вашият свят, светът на сърцето и ума е обеднял, необходимо е сега да се прекарат соковете на душата

в сърцето и ума, за да могат тия светове да се подигнат или тъй да се каже, на човешки език, да се облагороди сърцето и ума. Сега, ние не застъпваме въпроса, да се развива сърцето и ума, но като прекараме соковете на душата в сърцето и ума, строим и повдигаме. Всеки от вас строи своя сърдечен и умствен свят. Това се подразбира да се развие умът и да се облагороди сърцето.

Сега, вие наричате този клас – „Клас на Добродетелите“. Отлично, вие така го наричате. Но знаете ли, какво значи Добродетел? В тази смисъл, в която аз съм употребявал, значи клас, в който се дава най-добрия, най-великия, най-възвишения метод за облагородяване на човека, най-добрия, най-лесния, без много разноски, но в този клас на добродетелите, който не работи, той завинаги си остава прост и ще ви кажа защо именно хората остават прости. Има методи вътре в света, които са грандиозни. Да кажем някой човек започне едно предприятие, влага един капитал от 10 000 000 лева, дават реклами, обявления, всички продават, но след 10 години всичко изяждат, остава 1 000 000 дефицит отгоре. Туй е великото предприятие, че като са изяли 10-те милиона, оставят един милион дълг отгоре. В края никакъв резултат.

Сега, вторият метод за развиване на добродетелите е: ще те накарат да посадиш 10-ина дръвчета ябълки, круши, сливи. Казваш: „С такива работи не се занимавам.“ Насадите ги, обаче представете си, че тия дръвчета след 5-6 години ви дадат по стотина килограма ябълки, круши или от другите дръвчета. Те правят 10 дръвчета по 100 килограма – 1000 килограма. Всеки килограм по 10 лева правят 10 000 лева. На седмата, на осмата година се увеличава плодът, увеличава се приходът. Питам сега: Кой е спечелил? Не само това, но вашият капитал се увеличава, понеже тези семки, като ги сеете, може да разпространите разсадника си. Това нищо няма да ви костува, понеже земята и светлината има достатъчно енергия да храни тия семенца.

Тъй щото, в Божествения свят работите са по-лесни. Защо са по-лесни? Ти ще боднеш семенцето в земята, ще го прекопаеш и то ще даде своя плод. А в човешкия свят не е така. В човешкия свят тази работа е 100 пъти по-мъчна, отколкото в Божествения. И тъй, мнозина, които са влезли сега в духовния свят, те са влезли да изучават духовния свят с човешки методи и вследствие на това трудности има, те са трудни. По човешки вие не можете да изучавате духовния свят.

Всички, които са влезли в духовния свят с човешки методи, все са фалирали, без разлика, няма никакво изключение. Затуй в Божествения свят, в света на душата, ще имате Божествени методи, никакви човешки методи, ни помен от тях не трябва да има. Божествени методи – нищо повече! – „Ама този тъй казал, онзи тъй казал, ние у дома тъй правим“ Е, у дома как правите вие? Хубаво, нека съвременните химици да направят едно яйце или круша или ябълка, да изкарат тези сокове от тях и нека ги сравнят с естествените. Вземете тези сокове от растенията и плодовете, които изкуствено правите и ги сравнете със соковете на естествените. Например, често правят и изкуствено мляко, но онези, който го ядат, всякога имат диария. Онова мляко, което получават направо от кравите, има нещо, което в изкуственото липсва. Туй, което природата влага, човек по изкуствен начин не може да го вложи. Например, щом влезете в света на душата вие не можете да влезете с вашето съмнение. Щом влезете в света на душата, съмнението е абсолютно изключено. С него вие не може да припарите там. Като влезете там със съмнение, ще стане експлозия и вие ще бъдете първи, които ще пострадате. От бомбата всичките твърди части са изхвърлени, остава само долната част на топа. В Божествения свят като стане експлозия, всички части попадат в сърцето и тогава имаме едно счупено сърце. Всеки, който се е опитал да влезе със съмнение в Божествения свят, със своите стари

мисли и желания, той е проверил това. Така е за всички, без изключение. Туй е сега за разяснение. Ще кажете: „Ако и ние влезем така…“ С кои стават тия експлозии? Някои маги, които са се занимавали дълго време и са рекли да влязат в Божествения свят, с тях е ставало. Тези експлозии стават с най-учените, които са употребили най-големите хитрини на своята мъдрост. Те са претърпели това, а с простите хора това не става. Вие още не сте бомби. Когато човек е живял дълго време, чрез своите човешки познания е набрал тези експлозиви в себе си, вътре в себе си ги е поел и влиза с тях в света на душата. Там тези енергии се развиват и правят тези експлозии.

Сега, да ви обясня моята мисъл. Може да ви се вижда малко странно, защо е тъй. Представете си, че вие имате 100-тина яйца и сте ги взели, като яйца на малки птиченца, но те се указали яйца на някоя усойница, на някоя кобра. Вземете ги в една кутийка и всеки ден разправяте на другарката си за тях. Но представете си, че някой ден вие влезете в света на душата и оставите вашата кутия да я напече Слънцето. Питам: След известно време какво ще спечелите? Яйцата ще се превърнат на змийчета и след като се измътят тия змийчета, вие ще бъдете първата жертва, нищо повече. Те ще искат да се наядат, да се нахранят, а в света на душата за тях няма никаква храна и те ще се качат първо на вас. Те са вашите деца и ще кажат: „Ти ни роди, дай ни да ядем.“ И вие ще умрете, нищо повече. Змийчетата, това са вашите деца, вашите благородни идейни мисли, гениални мисли! Те, тук на земята, като яйца са хубави, като яйца не са опасни, хубави настроения, но като им дадеш някоя мисъл, като им дадеш живот, тогава тези елементи, аз ги наричам експлозиви. Защото отровата на змията тя е създадена като едно оръжие да може да убива по-скоро своята жертва, за да може да се ползува. И лошите хора, това са все същите навици на змията. Злото е една отрова, чрез

която някой иска да те отрови, за да използува туй благо, което ти притежаваш, за себе си.

Затуй всякога се препоръчва чистотата. Вие ще влезете в света на душата чисти. Значи, почвата ще носите със себе си. Щом влезете там, жителите на този свят са толкова добри, те ще ви дадат семена, колкото искате. Вие ще посадите семената във вашата почва и животът ви ще.бъде обновен. Като израснат тия семенца, ще опитате техния живот. А носите ли вашите яйца и влезете ли с тях, щом се измътят там, ще се върнете. Измътването на тези яйца там е престъпление. Докато ги носите, не ви хващат в престъпление, вие сте свободни, но щом се измътят змийчетата в душевния свят, по същия закон вие ще се върнете назад. Да не носите тия семенца в света на душата. [Тази кутийка няма да я подлагате на светлината. Ще направите един колет и ще пишете: До моите роднини, света на сърцето и света на ума. Там може да растат, понеже в света на сърцето и в света на ума има храна за тях.] Законът е верен. Щом човек влезе в духовния свят, той става по-добър, но и по-лош става, защото условията там са такива. Ако в една добра почва посееш доброто, то расте, но ако там попадне един трън и той расте. И лошото и хубавото растат. Тогава растенето е добро за онези идеи, на които соковете няма да бъдат за ваша полза. Но змията ще расте за себе си, на ваша сметка. Вие ще плащате, но благото е нейно. Тя за себе си расте, за себе си се развива. Но, в какво може да впрегнете една змия, каква полза може да ѝ принесете? Е, хубаво, както впрягат хората сега бубите на работа. Значи и една змия и тя след като си направи своя пашкул, ще я умъртвят и тогава ще се постараят да отвият по обратен начин нейните нишки. В туй отношение взимат бубата като една предачка. Значи змиите в туй отношение са емблема, представят формите на мисълта. Значи може да употребите една форма на змията. Например някой път я употребяват наместо котка, има змии,

които седят при децата. В къщи употребете змията като котка, тя ще изтребва мишките. Тя е по-голям майстор от котката. Има миши дупки, тя изгонва всичките мишки. Котката трябва да пази отвън стратегия, а змията влиза и излиза свободно. Е, в какво седи злото? Например, зайци, мишки, в какво седи тяхното зло? Запример мишката, ако влезе в един сандък, тя ще изяде всичките дрехи. Защо? По причина на това, че предните им зъби растат много. Затуй мишките трябва да гризат дървета и всичко друго, за да се спъва растенето на техните зъби. Затуй те са постоянни гризачи, зъбите им растат чрезмерно усилено.

С това аз искам само да ви покажа целесъобразността, да видите, че вътре в природата съществува една целесъобразност, че всяко нещо трябва да бъде на своето място. Вие не трябва да правите една размяна, да смесвате сърдечния си живот с душевния или мисловния с душевния, да размествате местата на тия проявления. Тогава няма да имате една представа за онзи вървеж, за онова развитие, което става в духа ви. Някои, които са влезли да изучават духовния свят, почват да се оплакват: „От как сме влезли, сме станали по-лоши.“ По-лоши са станали, понеже не са взели прави методи. Прави методи трябва.

Сега, ето къде седи малката опасност: да допуснем, че вие имате една малка вадичка. Децата си правят такива малки вадички и на тях поставят малки колелца, воденички, които хубаво се въртят. Ако обаче тази малката струя я пуснете на едно голямо воденично колело, ще окаже ли влияние? – Няма. Целият труд ще отиде напразно. Е, да кажем, че вие имате една машина с малка пара и друга една машина, по-голяма, при друг акумулатор. Значи, първата изгубва своята сила. Сега, ако вашата физическа сила я прекарате в духовния свят, туй колело на вашата душа няма да се помръдне и тогава всичкият ви труд ще отиде напразно. Затуй ние казваме: „Божественото у човека с

човешки усилия не става.“ Понеже сте в един уреден свят, вие ще идете на станцията, купувате си билет, плащате си го и като удари звънеца, ще влезете в първа или втора класа на трена и няма да го тикате, да мислите дали върви. Той сам ще си върви, а вие само ще изпълните условията. И в Божествения свят има същата аналогия. Защото, да кажем, че сте пътник, някой път може да не знаете где да влезете. Казвате: „В кой вагон да вляза?“ Е, все таки в първа или във втора класа ще влезете, няма какво да се безпокоите.

[До тука какво разбрахте?] Е, какво ви направи впечатление от всичко казано?

[(*Паша: „По никой начин да не се домогваме до Божественото по човешки начин.“ Савка: „Че при душата не трябва да влизаме със сърцето и ума.“ Олга: „На тези змийски яйца не трябва да им се дава никаква храна и никакви условия на живот.*“)

Понеже вие влизате в душевния свят, тази кутия ще я премахнете. Вие все за яйцата мислите, не си изпращате погледа да гледа душевните неща, а само с яйцата се занимавате. Един банкер какво друго може да научи? Той може ли да научи какви са новите теории за откриването на звездите? Не, той само тефтерите има в ума си. И ако го попитат, ще каже: „Такива работи мен не ме интересуват. Погледът трябва да бъде обърнат в настоящето, оставете миналото. Какво има да ви интересува миналото?]

Едно просто изяснение: да допуснем, че сте били слугини при една господарка, която ви била по 10 пъти на ден. Значи, в годината ви е ударила 360 по 10=3600 пъти, а в 10 години – 3600 по 10=36 000 удари. То е един почетен капитал. Вие влизате в душевния свят и питате: „Къде ли е моята господарка, тя ми удари 36 000 удара?“ Добре, но ако тия удари сте ги пренесли според правилата и сте казвали: „Е, такава е била волята Божия, то, като влезете в душевния свят, тази ваша господарка, с тия 3600 удари, тя е разработила вашата

градина. Тя е приготвила почвата и вие само ще забодете семенцата, защото господарката е разорала почвата, тъй щото вашите страдания са потребни. Значи, тия удари, които в света на сърцето и ума са причинили най-големите страдания, в душевния свят са приготвили една добра почва. Иначе, ако влезете там, трябва да работите, а тъй ще намерите вашата почва разработена, готова и ще започнете веднага съзнателно. Защото всички хора, които са страдали на земята, като влязат в душевния свят, намерили са една готова почва, веднага ще прогресират, будни са, а тия, които не са страдали, трябва много да работят. Самите страдания, те са една почва, приготовление за пътя ви. И в душевния свят ще видите връзката. Като видите, че вашата господарка, без да знае, ви е причинила едно голямо добро, ще ѝ благодарите. Ще кажете: „Слава Богу, че Господ добро е направил, значи ударите не са отишли напразно." Ами как ще прекараш този удар. Да кажем, тя те удари веднъж, дваж, най-после почувствуваш една болка, ще кажеш: „Господи, избави ме!" В душевния свят Той благославя този удар. Втори път пак се молиш. Пращаш го горе. Той пак го благослови. Значи, прекарваш този удар там горе. Тези удари изпраща ги на Господа, молил се, значи прекарал тази енергия в душевния свят. Тогава Господ казва: „Понеже ти Мен викаше, когато господарката ти те би, Аз благослових тези удари. Ето ти богатството."

Ти искаше Той да те избави. Хубаво и Той те избави. Сега, как става работата с господарката ти? Тя, като те е удряла, в душевния свят тя с всеки удар се понижава, изгубила. Втори път като дойде, съгласно кармическия закон тя ще бъде една слугиня при тебе. Туй е разликата. „Е, казва, като я бих, какво стана?" Стана това, че ти беше господарка, а като я би, ти стана слугиня при нея. Като правиш зло, туй ще придобиеш, а като правиш добро на другите ти ще станеш господарка. Значи, като издържаш, като се молиш, ще бъдеш

господар. Някои хора, например като издържат страдание, те са готови да издържат.

Е, добре, вие сега ще има да размишлявате върху някои добродетели. (*Учителят разглежда листа, в който са написани главните добродетели, и техните подразделения.*) Туй е значи, реколта за пет месеца, която ще имате в душевния свят.

Сега вие ще изучавате какво нещо е Добродетел. Вие трябва да си представяте какво нещо са добродетелите в приложението на живота. Какво нещо е Правдата, например. Аз ще ви обясня какво са добродетелите в живота. Ако вие сте един пътник или един странник и пътувате и ако вие дойдете при мене с добродетелите си, аз ще ви посрещна, ще ви нагостя, ще ви дам легло, храна за път ще ви дам, ще ви покажа пътя. Това е добродетелта, която ви служи. Правдата се състои в следующето: ще ви дам предохрана да не би да се заблудите в пътя, ще пратя хора, които ще ви придружават. Истината: ще ви осведомя за цялата местност, ще ви кажа онова, което трябва да знаете. Мъдростта: Ще ви запозная с всички жители по пътя, по който минавате, какви са техните характери и т.н. Остава Любовта – вие я разбирате любовта вече. Туй работата за първата група.

Сега втората група. Жертвата: с жертвата ще постъпвате да действате, но как работите сега? Най-първо трябва да започнете с благоразумието. След благоразумието идва искреността. Нали казват, че тя е растене? Благоразумният човек е избрал хубаво место дето да посади някое дърво. Искреността – дървото трябва да расте. След това идва милосърдието и щедростта. Щедрост, да бъдете щедри се подразбирала раздавате излишното от онова, което имате на другите. А жертвата почти ще я оставите, закона на жертвата ще учите най-после, той е един от най-трудните закони. Да жертвува човек, то е най-мъчното, всичките други неща вие лесно може да ги изучавате. Истина, чистота, свобода, равновесие, великодушие и т. н. Всичко до

тук много хубаво върви, но дойдете ли до жертвата, веднага ще се спънете. Затуй трябва да усвоите този закон, много добре, да разберете в какво седи този закон на жертвата, защото този закон не го разбирате, а всяко неразбрано нещо, то е спънка за човека.

Аз ще ви задам един въпрос. Представете си следующето: Да кажем, че една голяма змия там на пътя е изгладняла, месец, а може и 40-50 деня не е яла. Вие вървите по пътя. Питам ви: Трябва ли да станете жертва на змията, да ви изяде? Можеш ли ти да отвориш една артерия и да ѝ дадеш малко от твоята кръвчица? (*Виктория: „Няма да бъде разумно.*“) Да кажем, че в този свят вие сте изпратени с мисия, с предназначение за някоя велика работа. Добре, вие трябва да знаете, че жертва в света се дава за най-възвишеното, за най-благородното, жертва може да се даде само за Бога. Този, който разбира закона, трябва да знае само за Бога може да се даде жертва. Казват, че майката се жертвува. То е защото любовта е в нея. Жертва без любов не може. Само за Бога може да се даде жертва. Дето е Любовта, там е Бог. Жертва може да се дава само дето е Любовта. Дето е Любовта, там е Бог, а жертвата подразбира изобилие. В духовния свят е другояче: ще се жертвуваш, без да умираш. В духовния свят е друго, там ще се жертвуваш без да умираш. Не само че няма да умираш, но ще печелиш, затуй казва Христос: „Който жертвува живота си, придобива живота си.“ А тук на земята не е тъй. Жертвата е винаги закон на загуби. Значи, може да се жертвуваш и в религиите виждаме, че можеш да принасяш всичко в жертва само за Бога: и овци и гълъбчета, но само за Него. Някой казва: „Да жертвувам ли нещо за хората?“ Не, за хората нищо няма да жертвуваш, никога нищо! Само за Бога! А щом е дадена жертва за Бога, Той обхваща хората и тази жертва може да я даде на когото иска.

Да обясня закона. Да кажем, че вие обичате един ваш приятел и му дадете 100 000 лева. Ще му се месите ли где ги дава? Когато се

жертвувате за Бога, дайте тази жертва. Той ще ги даде комуто иска. Тъй щото в ума ви да залегне този принцип: Жертва трябва да се даде само за Бога. Сега не се смущавайте да се жертвате, трябва да се жертва. Вие се научете да се жертвувате за Бога, другото лесно ще научите. [*Иска ли брат да се жертвува за сестра си, да умре за нея? Да кажем, че тя е била неблагоразумна, че е паднала и той се бие да я вземе. Те са изключителни случаи. Но жертвата трябва да стане разумно. Щом не е разумна, тя не е жертва.*] Жертва подразбира Божественото вътре. Жертвата има и друга страна.Жертвата подразбира да не станеш причина да подтикнеш другите към страдания. Да кажем един цар в някое царство иска да тикне хиляди хора да станат жертва заради него. Защо? За да тури на короната си едно камъче повече или някой кръст да му дадат. Той иска другите хора да правят жертви само за едно камъче, за една титла, а че другите хора измирали, изгубили крака, ръце, очи... Сега този цар не трябва да става причина да се жертвуват толкова хора, туй благоразумният цар ще го направи, а който е глупав... Значи той трябва да жертвува своето тщеславие, своята гордост в дадения случай. Ще изгуби ли нещо? Ще изгуби въображаемото камъче на своята корона. Доста е рекох. Втори път като се съберете пак ще говорим.

Сега, приложението. Ще започнете всички с благоразумието. Разбирате ли? Всички без изключение! Благоразумие, искреност, милосърдие, великодушие, щедрост, чистота, светлина, свобода, равновесие, жертва. [Всички тези качества може да растат само върху добродетелта. Те излизат от добродетелите: Любов, Мъдрост, Истина, Правда (**Фиг. 1**). Всички ще започнете с благоразумието. Дойде една афекция у вас – извикайте благоразумието. Във всичките си мисли, във всичките изпити ще прилагате благоразумието.] Както и да постъпвате, най-първо трябва да прилагате благоразумието, после

искреността. Значи, една работа, която започваме, ще видим дали тази работа е добра или не, разумна ли е. Само тогава ще я свърша добре и аз ще съм доволен от нея. Искрен съм, без упрек, значи тази работа, която свърших, бях искрен във всичките ѝ редове нищо не съм пропуснал. После милосърдието: Значи тази работа да я извърша с разположение на духа си и сърцето си, с едно въодушевление, тих и спокоен, защото милостивият човек е човека, който се въодушевлява от най-малките работи. Той от бедния човек се въодушевлява, от дребните работи се въодушевлява, от това, от което друг човек не се въодушевлява, той се въодушевлява. Поетът ще се въодушеви от някоя планина, а милосърдният човек – от някое бедно дете, ще му даде място в душата си. Великодушие значи размер на душата, тук влиза и щедростта.

Фиг. 1

Дръжте само една основна мисъл в душата си: че онзи, който мисли за Бога, той нищо не губи, той печели – нищо повече. Тъй като се занимавате с тия добродетели, мислете само за Бога. Аз имам едно правило: Мислете само за Бога! За Бога какво трябва да мислите? – [*Че Той е най-добрия и най-благия.*] А като мислите по този начин, всичките тия добродетели писани може да ги прилагате. Вие ще дойдете един ден да съзнаете, че всякога можете да дойдете до съзнанието на Бога, да чувствувате Неговата мисъл. А като дойдете там, успокоявате се. Като дойдеш до Бога, това състояние се отличава по това, че щом дойдеш до Него, веднага всичко у тебе расте, всичко се осмисля. Дойде ли Божествената светлина, проникнели Божествената светлина в душата ти, ти веднага се въодушевляваш, имаш смисъл, подтик, насърчен си, но изчезне ли тази светлина, Бог не ти ли проговаря, отвънка може да говорят много нещо, без Него – нищо нямаш.

На туй трябва да обръщате внимание, на туй вътрешно въодушевление. То е дълбоко и никой не може да ти го вземе.

Та, постепенно, постепенно ще придобивате всичко. Няма да бързате, ще придобивате малко по малко. Ще гледате тия добродетели да ги развивате. Пак същото правило: Божественият живот е най-лесния живот, най-лекия, най-приятния. И най-лекият път, по който може да ходите, той е Божествения път, с най-малко разноски. И ако някой път ви се струва мъчен, значи хванали сте човешкото. Помнете: Имате ли по някой път мъчнотии, значи хванали сте пак човешкото, човешко с Божествен надпис. Дойдат мъчнотии, затруднения и дойде ли светлината – Божественото, като че изведнъж всички мъчнотии изчезнат. И ти се учудваш, казваш: „Как така станало това тъй лесно?“ Което показва – в Божественото

учение си. В човешкото не е тъй. Знаете ли на какво мяза тази работа? Един пътник се уморил от снега, та легнал върху него да си почине. Но, като го затрупал снегът отгоре, той си казал: „То моето се свърши вече.“ Останал половин метър под снега. Но като пекнало Слънцето, снегът – стоплил се. Та всичките мъчнотии, които ви идат отгоре, колкото и да са студени, не мислете, все ще ви постоплят, но само след като дойде Слънцето. Като дойде Божественото, мъчнотиите ще изчезнат. Но когато някой човек тури своя товар отгоре, не се топят вече. Та, мнозина казват: „А, то религиозният живот!...“

Аз зная туй правило: Божественото това е най-благородното. Има светски хора, които вървят по Божествения път, а има религиозни, които вървят по човешкия път. Човешкото всякога е мъчно, туй е общо правило. А когато някой път имате мъчнотии – падания и ставания, да не казвате, че това са мъчнотии. Там, в Божествения път няма падания, там падаш, като на пружини, няма никакво контузене. Но в човешкия свят не си правете илюзии. Ако ви сполети нещо лошо, то не е Божествения живот, който водите, то е стария ви живот. Ако вие влезете в Божествения живот и ви намери някой ваш стар кредитор, за какво ще ви съди? За новото ли ще ви съди или за старото? А вие казвате: „Ето, аз влязох в Божествения живот, а пък мъчнотии.“ Не, и то е старото, което се проявява.

Прочетохме Добрата молитва

8 часа без 20 минути, 6 юли 1923 г. в столовата, дома на Учителя, 66

Трети цикъл на Класа на Добродетелите

22.06.1923 – 22.11.1923

В. ТЪРНОВО – СОФИЯ

ПЪРВИ МЕСЕЦ: 22.06.1923-22.07.1923

Трето петомесечие[5]

III група

Марийка Петкова – 18 г., чиновничка

Невенка Петкова 19 г., чиновничка

Сийка Динова 1[…]г., чиновничка

Пенка Михайлова 1[…] г., студентка по философия VII семестър

Цветка Щилянова 1903 г., свободна

Разработки на III група[6]

I[1] Добродетел

През този месец аз имах да работя върху Добродетелта и Благоразумието. Преди всичко що разбирам под Добродетел: Да направиш някому добро, това не е достатъчно да се нарече Добродетел. Трябва да се види какви чувства са подтикнали човека да го извърши. Често пъти някои хора правят добро, за да се прославят и да изпъкнат пред другите, а не от доброто желание да помогнат.

Всяко добро дело трябва да бъде от полза както за околните, така да задоволи морално и самия човек.

Тук е необходимо вече Благоразумието. То винаги ще контролира всички дела и постъпки на човека.

Добродетелта е искрена, чиста, непринудена и не търси отплата.

---

[5] Списък с листче, приложено към този списък.

[6] Всички разработки са преписани с почерка на Савка.

И днес, като седнах да направя един отчет за през целия месец дали и аз съм извършила нещо, което да нарека поне отчасти с думата Добродетел, трябваше за съжаление да констатирам факта, че това не ми се е отдало. Но изобщо дали аз обичам да правя добри дела – виждам, че това чувство не е чуждо за мен.

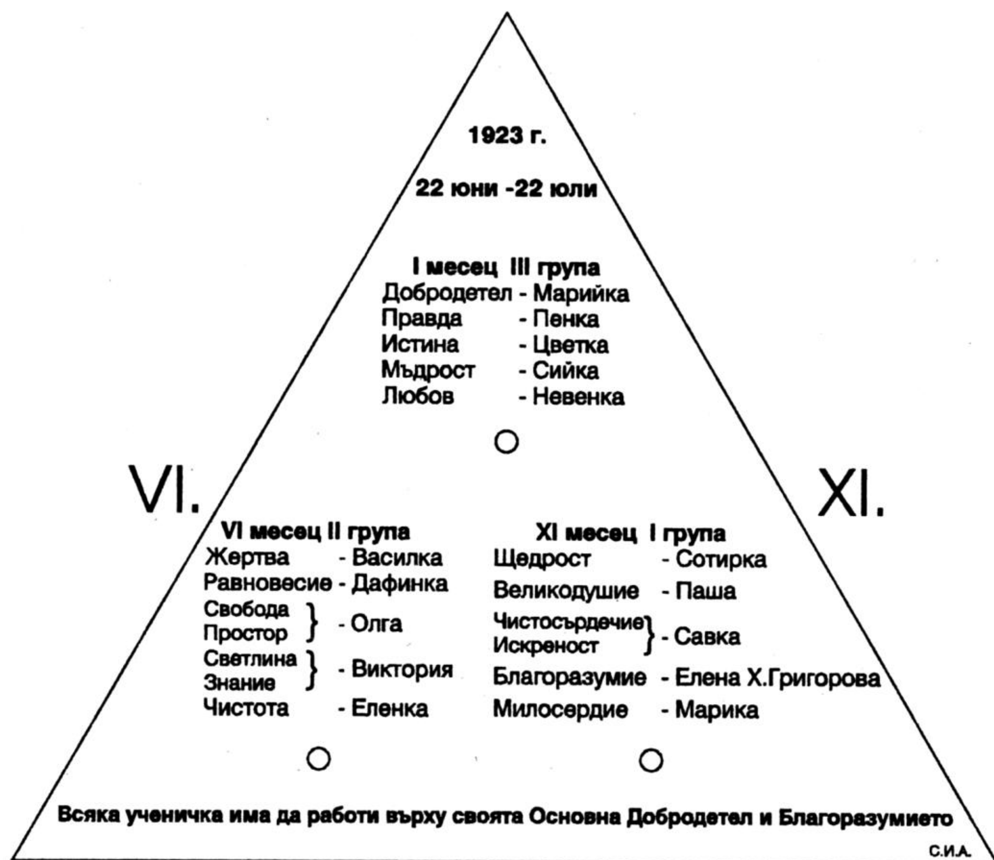

Фиг. 1

I² Правда

Никога не съм чувствала такава пустота и такава празнота в душата си, както в онзи момент, в който започнах да работя върху Добродетелите. Аз бях в ужас, когато направих по-щателен анализ на себе си и не намерих нито една Божествена Добродетел. Нямаше на какво да се спра, освен фалш в мене и около мене, аз нищо друго не виждах. А това ми причиняваше страшна мъка. Разочарованието беше голямо.

Правда като чели никъде не виждах, далечна и странна ми се виждаше тя. За Правда може да се говори само там, където има дълбоко съзнание. Правда може да съществува само при едно хармонично развитие на всички Добродетели.

Пенка, 22. VII. 1923 г., Русе

I³ Истината

Да казвам Истината у мен обикновено не идва от само себе си, винаги ми минаваше през ума и лъжата, която би могла да я замести и трябваше със съзнателно усилие на волята да заставям себе си да

кажа самата истина. Но не винаги моето съзнание е бдяло – често лъжех.

Освен това, след дълго наблюдаване себе си и другите, виждам, че лъжата се вмъква във всичко, не само в думите на човека, но дори във всяко негово движение. (Във всичко, което е неестествено) и в края заключих, че всяка излишна дума, всяко излишно действие, всеки ненужен жест са лъжливи.

Ако човек би изхвърлил всичко излишно от себе си в своя живот – то би изхвърлил и лъжата.

Цветка, 22. VII. 1923 г., Русе

I[4] Мъдростта

Този месец работих върху основната си Добродетел – Мъдростта и върху Благоразумието. От това, че Мъдростта ми се падна като основна Добродетел, разбрах, че именно в тази област ми липсва нещичко, което трябва да развия чрез четене, слушане, по-малко приказки, а повече вслушване в гласа на Бога, който говори от вътре на душата, като я озарява с Божествена Светлина и Мъдрост и я направлява в мисли желания и действия мъдри.

Мъдрост и Благоразумие вървят заедно. Тръгнахме си от Учителя (6. VII. петък) и тази мисъл ме поглъща изцяло: Как да бъда мъдра и благоразумна. Мисля, ако чета много книги, дали тия книги ще ми дадат нужната Мъдрост или повече трябва да се вслушам в гласа на Божествената Мъдрост отвътре и проявен[а] отвън чрез Учителя. Всички сестри, които вървяхме заедно, си говорехме така върху Добродетелите и изведнаж тъй или иначе всички ме оставиха и аз продължих сама пътя си. На следния ден узнах, че те без да се обадят някому заминали за Русе и там ще правят комуна. У мен се яви силно

негодувание: Защо скриха моите сестри това от мене, до последен час бяхме заедно. А още по-мъчно ми стана, че една моя най-близка сестра (Пенка) не ми се обади. Повиках Мъдростта на помощ, тя ме утеши. Но все пак аз бях още смутена, докато в неделя в беседата от Учителя аз съзрях отговор на моя смутен ум: „В Любовта ограничение няма. Тя дава пълна свобода на любимото същество.“ Разбрах, че аз не бива да ограничавам с моята любов моите сестри, при това аз не знаех кои са причините на тяхното потайно заминаване. Пожелах в душата си: „Лека им работа“ и се успокоих.

Сийка, 22. VII. 1923 г., София

I[5] Любовта

Любов, това е идеала, към който се стреми всяка душа. Мисля за Любовта, но що е тя, как и кога се проявява? Пълен отговор намирам в 13 глава от Коринтяном.

„…Ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а Любов нямам, нищо не съм; и ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите и ако предам тялото си на изгоряване, а Любов нямам, нищо не се ползувам; Любовта дълготърпи, благосклонна е, на всичко се надее, всичко търпи…“

Търся проява на тази велика, безгранична Любов у себе си, но не намирам. Любовта е жертва, жертвата е проява на Любовта. Не съм се жертвала аз, жертвата е чужда за мен. От жертвата започват страданията – израз на великата Любов.

А само чрез Благоразумието можем да преодолеем страданията.

Любовта е факел, който осветлява пътя ни, по който вървим.

Невенка, 22. VII. 1923 г., София

II ГРУПА

VI[1] Жертвата

Жертва, подразбирам пълно себеотричане от всяка собственост. Да виждаш, да знаеш, че ти можеш да се ползуваш духовно и материално, но да се помириш и отдадеш на ближния си и в замяна на това да приемеш всички поругания и обиди, и то без роптание. Мисля това ще постигна само с Божествената Любов.

Василка 22. VII. 1923 г. София

VI[2] Равновесие

[Темата не е вписана.]

VI[3] Свобода и простор

Свободата е естественото и хармонично състояние на Духа. Свободен трябва да бъде Духът и никое външно или вътрешно влияние не трябва да ограничава неговото движение. Той трябва широко да разпери крилете на своя полет – изпълнител на Божията воля.

Свобода подразбира умствена, сърдечна и волева. Първо, умът трябва да бъде свободен от отрицателни мисли, сърцето – от отрицателни чувства и волята – от отрицателни действия. Духът не трябва да приема върху си ничие ограничение, освен, ако е сам да се ограничи с помощта на Белите Братя, за да претърпи изпитание или

да изпълни някоя трудна задача, но Той, свързан с Бога, е пак свободен.

Духът може да го угнетяваме ежеминутно. Всички противобожествени постъпки, го правят да страда и да бави своето широко проявление.

Духът е свободен да слезе при познанието на известни неща, или да се повдигне при изучаването на нова област. Той е работникът на цялата нива в човешкото естество. Той е сеяча на доброто в нашите души; Той е който изговаря благите думи на утешение или насърдчение. Той, Духът е свободния у нас, а всичко друго може да се поддаде у нас на външно влияние. Той е пазителя и Учителя на нашия ум, сърце и воля.

Известна проява на ума или сърцето, ние понякога погрешно ги схващаме като действие на Духа и така угнетяваме често пъти околните си. В свободата на Духа има пълна хармония, както за личността, негова поданица, така и за средата, в която се движим.

„Намерете Истината, казва Христос и тя ще ви направи свободни." Следователно, за да бъдем свободни, трябва да се научим що е Истина, а Истината, казва Учителят е Проявената Любов.

Олга Славчева, 22. VII. 1923 г. Н. Загора

VI[4] Светлина и знание

Да имаш Светлина, то значи да виждаш своя път, т.е. да не се спъваш от нищо. Да знаеш, ще рече да можеш да се справяш и да разбираш противоречията, с които се сблъскваш в своя път.

Виктория, 22. VII. 1923 г. Русе

VI[5] Чистотата

Ето до какви мисли дойдох като размишлявах и работех върху чистотата. Във всичко туй, което ние наричаме чисто и нечисто, има голямо разнообразие. За едни едно е чисто, за други съвсем друго. Всички имат стремеж към чистотата, но съдържанието, което се влага е различно. Зависи от развитието на човека.

Дойдох до следната мисъл. Нечисто е онова, което човек е извършил или в което ако живее, още ще бъде спънка за неговия растеж. А чисто е онова, до което човек още не е достигнал, до което още не се е домогнал. И всякога така ще бъде докато има развитие. Чист човек е онзи, който се стреми да вживее своя идеал – туй, към което се стреми. Аз не говоря за абсолютна чистота, тя е цел. Чисто е това, което е пред нас, към което се стремим – идеалът. А онова, което сме надживели е нечисто. Ако искаме да имаме чист живот, трябва да вживеем своя идеал.

Учителят ни каза: „Вложи чистотата в сърцето си, и Любовта ще дойде." Разбирам: Вложи своя идеал в сърцето си, заживей с него, така ще създадеш условие да дойде Любовта. Само така ще може тя да се прояви.

Еленка, 22. VII. 1923 г. София

I ГРУПА

XI[1] Щедрост

Върху тази добродетел имаше да работи Сотирка, тя е във Варна и няма известие от нея. Когато получа работата ѝ, допълнително ще я впиша в тетрадката.

[Бележката е от Савка] 9. XI.

XI[2] Великодушие

През този месец душата ми бе повече в тиха почивка, във вътрешна, скрита работа. Живях повечко в мир, затова изпитвах едно по-голямо разширение и можах да дам и за другите около мен. Проявих по-голямо от обикновеному великодушие. Старах се да видя Великодушието. То е грамадно, но аз зърнах само крайчеца на малкия му пръст. При всяка нанесена ми обида поглеждах този малък пръст и лесно прощавах.

Паша, 22.VII. 1923 г. Русе

XI[3] Искреност и Чистосърдечие

През този месец работех върху тези добродетели във връзка с Истината, Свобода – простор и Благоразумието. „Ученикът не може да лъже“, казва Учителят. През този месец понякога се явяваше у мен желанието да излъжа, но на момента се сещах и веднага или казвах истината или замълчавах, ако не можех да я кажа. Благоразумието, взима голямо участие в добродетелта Истина. То казва кога известна истина трябва да се каже, как трябва да се каже и кога не трябва да се каже. Защото, че зная истината, това не значи, че трябва да я кажа. Когато обикнах Истината, аз пожелах да работя за нея.

Свобода: В тази работа аз научих още една дума, която до тогава беше празна за мен. Сега разбрах, че и Свободата е добродетел, понеже тя иде от Истината. Човекът на Истината е човек на свободата. Този месец, навсякъде където можах, от сърце прилагах свободата,

защото самата аз намирам нещо много велико в това да бъде човек свободен, морално свободен. Ние не бива да се ограничаваме, защото всяко ограничение вреди на искреността. Благоразумието при свободата е да се запази моралната мярка на свободата. Свободата да бъде нещо свещено, а не разпуснатост. Всяко свещено чувство трябва да живее и расте в свободата. В последната си работа през този месец намерих още доста голямо затруднение.

Чистосърдечие: Чисторъдечието го разбирам като искреност, спрямо себе си, спрямо душата си. Тук още се опитвах да се лъжа, много неща скривах пред себе си и трябваше с голямо усилие и силни преживявания да си призная някои неща. Винаги показвах нещата пред себе си по-меки и по-добри отколкото са те. Но след големи борби в себе си, аз правех изповед пред душата си. Когато забелязвах някое особено състояние на скръб у себе си, аз си казвах, че не зная коя е причината или я търсех от вънка, но не и вътре от страх да не се провиня в нещо. Борех се и накрай намирах погрешката отвътре и смело я изнасях пред себе си. Тогава бях доволна. Искреността прилагах повечето по отношение на околните. Но трябва да призная, че тази искреност не беше естествена на мене. Само искреният човек може да притежава Истината. Тук Благоразумието беше самата Истина. Тя ме подтикваше към чистосърдечие и искреност.

Савка, 22. VII. 1923 г. София

XI[4] Благоразумие

Мъдрост: Мъдростта е велик Божествен извор, от който непрекъснато блика Светлина, Знание и Благоразумие. Тя осветлява и посочва пътя, който води към Истината. Пътят за усвояване на Божествената Мъдрост е страданието.

Светлина: Светлината това е онзи велик, разумен, Божествен свят. Светлината носи живот в себе си. Дето има Любов – има светлина. Светлината прави човека свободен. А под думата свобода се разбира пълна Божествена хармония в мисли и желания. Човек, който живее в светлината е като плодно дърво, което расте на добра почва, при бистро поточе – в него всички плодове узряват. У такъв човек всякога има знание, благоразумие в мисли и действия, той е мек, отстъпчив и всякога прощава.

Знание: Истинското знание е да познаем Господа. Той е най-великата наука в света. Божественото знание се добива само чрез закона на Любовта, на която обект е Истината. Така добитото знание остава като скъпоценен камък, който никога и от нищо не се разваля. Човек, у когото е проникнало Божественото знание е добър, интелигентен, благоразумен, смирен.

Благоразумието е едно от най-отличителните качества, което дава израз на всяка добродетел. Каквото и да предприеме човек да направи и в каквото и да се прояви, трябва да бъде благоразумен. Благоразумният човек мълчи, внимава, в постъпките си и има знание. Той винаги предвижда злото и взима мерки. Необходимо е за нас като ученици, за да живеем един добър живот, да имаме Благоразумие в мисли, в желания и в дела.

Елена Х. Григорова, 22. VII. 1923 г. София

XI[5] Милосердието

Милосерден може да бъде само безкористният човек. А безкористен е този, който е влязъл в закона на Божествената Любов.

Марика, 22. VII. 1923 г. Русе

ВТОРИ МЕСЕЦ: 22.07.1923-22.08.1923

1923 г.

22 юли -22 август

II месец III група

Добродетел - Невенка
Правда - Марийка
Истина - Пенка
Мъдрост - Цветка
Любов - Сийка

VII.

VII месец II група

Жертва - Еленка
Равновесие - Василка
Свобода, Простор - Дафинка
Светлина, Знание - Олга
Чистота - Виктория

XII.

XII месец I група

Щедрост - Мика
Великодушие - Сотирка
Чистосърдечие, Искреност - Паша
Благоразумие - Савка
Милосердие - Елена Х.Григорова

Добродетелите съответно разпределени на ученичките от всяка група

С.И.А.

III ГРУПА

II[1] Добродетел

Добродетел или добро дело – тъй разбирам аз Добродетелта. Да направиш добро дело, да помогнеш на нуждающия се, да облекчиш страданията на страдающия – това е проява на Добродетелта. Тя е силна, тя е чиста, не иска отплата. Велика е тази Добродетел: дава, но не иска! С любов дава тя. Даваш безвъзмездно, кому? – Когото обичаш, а Добродетелният човек не прави разлика, той помага с Любов на всичко живо.

Добродетелта и Любовта са неразделни!

През този месец имах да работя върху Добродетелта и Благоразумието. Благоразумието трябва да бъде спътник в делата ни, то е което контролира нашите постъпки.

Добродетелта не е чужда за мен, но констатирам със скръб, че аз съм добродетелна само към тези, към които питая известни чувства на симпатия. През изтеклия месец виках на помощ Благоразумието в своите постъпки, макар и късно понякога, което се отзоваваше на моя зов.

Невенка, 22. 08. 1923 г. София

II[2] Правда

Да имаш правда ще рече да бъдеш велик, справедлив съдия както към себе и, така си към околните. Всяка постъпка, всяка дума, трябва да бъде добре преценена да няма никакво съмнение и в основата да лежи винаги Истината. Много често, за да бъде човек справедлив по отношение на някого трябва да каже известна истина, която е неприятна на него, но затова пък, човек трябва да бъде благоразумен и да види по какъв начин трябва да се каже, за да не го наскърби.

Притежавам ли аз тази добродетел? Това се вижда от резултатите на моите постъпки и по отношенията ми към близките. Често съм наскърбявала, обиждала съм макар и не винаги с думи, но с моите обноски. Чувствувала съм се наскърбена, намирала съм, че не всякога са постъпвали към мене справедливо, а всичко това говори, че е далеч от мене онази велика добродетел – Правдата, която изисква пълна хармония, велико търпение, не нарушава вътрешния мир на човека, а му дава възможност да живее винаги в спокойствие и красота.

Моето силно желание е да се абстрахирам от разни лични и егоистични чувства, които са най-голямата спънка да притежавам тази велика добродетел. Правдата. Този месец бях подложена на един голям изпит, който не ми даваше спокойствие и постоянно ме терзаеше. Трябваше да приложа Правдата на дело, да разреша всичко най-справедливо, за да намеря поне малкото спокойствие, макар, че този изпит не е още минал.

Марийка, 22. 08. 1923 г. София

II[3] Истина

Истината всеки един от нас трябва да носи в душата си; във всекиго тя трябва да живее, защото тя ще ни направи свободни. Но когато говорим Истината трябва да бъдем крайно внимателни. В много случаи ние трябва да премълчим, Истината не всеки може да понася. Когато говорим Истината, не трябва да произвеждаме смут в душата на този, комуто я говорим. Говориш ли Истината на своя брат, ти ще вложиш в нея всичката своя любов и мъдрост. Липсват ли, те резултатите ще бъдат обратни.

Пенка, 22.08.1923 г. София

II[4] Мъдростта

Най-трудното за мене е мъдро да постъпвам. Не е достатъчно само желание, мъдрост така не се придобива.

Източник на Мъдростта е Светлината. Невежеството ми причинява много страдания, то ме спъва. И аз ще кажа, както другите сестри, че когато имах за задача да работя върху Мъдростта, аз само можах да констатирам своята глупост.

Но ако пък бяхме мъдри Бог не би ни изпратил в туй училище. Всеки ден от най-дребните неща можем да извлечем урок. Ако умът ни би бил зает само с полезни неща, то по-лесно бихме прилагали в живота си онази малка частица Мъдрост, която е в нас.

Цветка, 22.08.1923 г. София

II[5] Любовта

Любовта дава свобода. През този месец аз разбрах, че за да добия съвършена Любов, необходимо ми е абсолютна чистота в мислите и чувствата и Мъдрост, която да я управлява.

Сийка, 22. 08. 1923 г. София

II ГРУПА

VII[1] Жертвата

Туй, което ние наричаме Жертва е естествена проява на човек, който обича. Този, който обича е богат и той не може да не даде на този когото обича! Жертвата е даване и ние трябва да се учим на нея, защото тя лежи в основата на всяко общежитие.

Жертвата е материална и духовна. В ежедневния живот ние имаме хиляди случаи, където може да проявим тази Добродетел. Всички живели в егоизма ние сме привикнали да искаме само от другите. А няма по-хубаво от това да можем да дадем, дето имат нужда от нашата помощ. Едно нещо трябва да се има пред вид при жертвата, че тя всякога да става в хармония с нашия вътрешен глас и така винаги ще бъде хармонична.

Когото обичаш, за него жертваш всичко, но не чувствуваш, че правиш жертва, даже ти е приятно да дадеш всичко. Този, който обича, той жертва. Егоистът не познава закона на жертвата.

Еленка, 22. 08. 1923 г. София

VII[2] Равновесие

Равновесието за мене от това становище е невъзможно. За да го приложи човек трябва да бъде много мъдър, умен и прозорлив, да схваща от вътре, къде трябва да мълчи и пази равновесие, за да не предизвика нещата и то от гледището на правдата.

От опит на своя живот виждам, че някъде човек трябва само да мълчи, има моменти, когато човек в тях преживява най-радостни минути в душата си и тъкмо тогава ще дойде някоя сестра и ще ти проповядва морал, в себе си казвам, ако тя сега знае и има това схващане, ще ме остави, да си размишлявам сама, защото от вътре иде по-голямата светлина, отколкото от вън, но всичко е за полза, защото и аз същото правя на другите, като мисля, че ще принеса

полза. Но сега, като изпитвам, казвам: че трябва да бъде човек съвършен, за да бъде полезен на земята. И може да бъде защото Учителят казва: „Да бъде човек съвършен е най-лесното нещо, защото ние сме създадени съвършени, но не се развиваме съвършено и оставаме недоразвити.“

Василка, 22. 08. 1923 г. София

VII[3] Свобода и Простор

[*Не е вписана тема*]

VII[4] Светлина и знание

Светлина подразбира пробуждане на съзнанието, значи свещта се запаля, но ако тя свети само в една празна стая и никой не използва нейното благо, то тя напразно свети.

Под светлината на тази свещ – пробуденото съзнание, умът сърцето и волята се самосъграждат в изящество, чистота, здравина и красота. Тогава идва знанието съградено от личният опит и лозето – душата дава своя плод. Светлината изяснява нещата и ги прави видими, но нужно е знание за по-нататъшна дейност на духа, а това се постига чрез усилен труд и непрестанни опити.

Онзи, който има една опитност, той има знание по отношение на това, с което се е справил, но истинско, знание има този, който се учи от погрешките си и не ги повтаря вече.

Олга Славчева, 22. 08. 1923 г. София

VII[5] Чистота

Чистотата е основа на всички други Добродетели. Основата на всичко трябва да бъде чистотата. Без чистота не може да има никакъв напредък. Извор на нечистота е умът, няма по-ужасно нещо от един нечист ум, а и източник на най-голяма чистота е пак умът, няма по красиво нещо от един чист, светъл, кристален ум.

От чистотата на мисълта зависи моя душевен мир, т.е. онова най-ценното, което човек пази в себе си – мира на своята душа. И аз виждам най-голяма мъчнотия в областта на своята мисъл. Там мисля аз най-напред трябва да се внесе чистотата, а то е трудно, но се постига.

С постоянна контрола, с постоянна работа чистотата се добива.

Да живееш в чистота ще рече да имаш всички условия за растеж.

Виктория, 22. 08. 1923 г. София

I ГРУПА

XII[1] Щедрост

Констатирах едно, че не съм още в състояние да проявявам щедрост. Не съм доволна от работата си.

Марика, 22.08.1923 г. София

XII[2] Великодушие

Сотирка – (Варна) Кюстендил

XII[3] Чистосърдечие, Искреност

От тази си работа ясно схванах двете положения в човека. Когато постъпвах искрено, чистосърдечно, чувствувах се дете в живота, готова само да приемам и уча. Когато не постъпвах така виждах големеца в себе си взет в най-широка смисъл, който всичко „знае и може“, без в действителност да знае и може.

Паша, 22. 08. 1923 г. Русе

XII[4] Върху Благоразумието

Сега узнах, че Благоразумието не седи в доброто обмисляне, това всеки може, а в доброто и умното постъпване. Благоразумието се проявява в края на нещата, то е резултата. А аз този месец мислех повече за Благоразумието като идея или като мисъл, а не като действие, като работа. И мога да кажа само, че тръгнах да търся Благоразумието там, дето го няма.

Савка, 22. 08. 1023 г. София

XII[5] Милосердие

Любовта. Любовта е велика област, от която може да се почерпят грамадни знания. Каквото Знаем за света, знаем го само защото можем посредством Любовта да се пренасяме в другите същества и да живеем в техния живот. Хората с телата си са разделени и не могат да се разбират един други, но с Любовта те всички са съединени. И това е велико благо, което хвърля Светлина и дава възможност да съзнаем, че има едно духовно начало, което дава живот на всичко. Но за да

разберем Любовта и я възприемем трябва ни знание от една страна и абсолютна чистота от друга.

Чистота. Под Чистота разбирам да имаме мир в душата си, да държим винаги в равновесие ума, сърцето и волята, да не допуснем нито сянка от съмнение в ума, нито да смутим сърцето, нито да проявим леност, която парализира волята. Да имаме правилни отношения с Духа, който живее в нас, за да бъдем всякога във връзка с Бога. Трябва да се пазим чисти духовно, понеже има астрални духове, които ни дебнат и щом видят, че в нас има чиста водица, натрупват се, умиват се и ни оставят мръсотата. Затуй трябва да бъдем чисти и силни, за да преодолеем всичко, което се случи при нашето растене. За да бъдем чисти трябва да се освободим от всяко съмнение, страх и егоизъм.

Милосердието трябва да лежи в основата на всички Добродетели. То е от първа необходимост при закона на растенето. Докато тази Добродетел не се всели в сърцето и го обсеби никакво растене не може да има. Вътрешно Милосердие ни трябва, то се състои в това – да признаваме слабостите на другите и да прощаваме техните погрешки.

Елена Х.Григорова, 22.08.1923

ТРЕТИ МЕСЕЦ: 22.08.1923-22.09.1923

Фиг. 1

III група

III[1] Добродетелта

Добродетелта се проявява по три начина. Първата проява е в даване на материална помощ на нуждаещите се. Втората проява е в даване на добри съвети и упътвания. Най-съвършената проява на

Добродетелта е духовната помощ, която изпращат светлите души със своите молитви за човечеството. Към тази висша проява на Добродетелта пристъпят само светлите души на всемирното Бяло Братство. Като основни техни качества са щедростта, милосердието и жертвата. Най-големите врагове на Добродетелта са омразата и завистта. За да бъде разумна Добродетелта, необходимо е да се ръководи от Мъдростта и стопля от Любовта.

През този месец аз изпитах щедрата ръка на Господа, разтворена към мене със своите милости. Видях аз Божията Добродетел проявена към мене, но съм недоволна от това, което аз дадох на тази велика Божия Милост, защото беше много малко бедно.

Сийка Динова, 22. 09. 1923 г. София

III[2] Правда

Да бъдеш справедлив към себе си и околните – това ще рече, че си правдив човек, че притежавам тази Добродетел – Правда. Колко мъчно е да бъдеш абсолютно справедлив в своите постъпки в отношенията си с окръжаващите – поне това мога да кажа за себе си.

Невенка, 22. 09. 1923 г. Банки – София

III[3] Истината

Истината дава Свобода, онази безгранична Свобода, в която човек може да извърши това, което Бог иска от него.

Свободен е само разумният човек. Без Любов и Мъдрост Истината не може да се прояви. Истината изключва абсолютно всяка лъжа, тя е която осмисля целия ни живот и сближава душите.

Единствено тя създава истински приятели, готови да се жертват един за друг. През този месец размишлявах повече върху тази добродетел – Истината.

Марийка, 22. 09. 1923 г. Банки – София

III[4] Мъдрост

Мъдростта според мене лежи в основата на всички Добродетели. Аз не мога да си представя Любовта без Мъдростта или жертвата без Мъдростта или пък Правдата. А обект на Мъдростта е Светлината. Ние не можем да имаме знание без Светлина.

Преди няколко дена Учителят в общи черти ни даде образа на разумния човек. Сравних този образ със себе си и видях, че аз съм толкова далеч от него* Изживяла съм и то може би не напразно минути, когато ми се струваше, че всяка една моя дума, всяко едно мое желание и действие е толкова глупаво и глупаво. Не смея да направя нещо, на всяка крачка виждах все неразумни постъпките си. Каквото направя не на време ще го направя. Не смея да проговоря нито дума. Каквото да кажа, не на място ще го кажа. Струваше ми се, че очите на всички ми казваха: „Ти си глупава, глупава, много глупава. Не само това, но от всяко дърво, всяко клонче и всеки лист аз чувах тази дума: „глупава“, „ти си много глупава“.

Тези преживявания, които имах този месец ме засегнаха много дълбоко – „Глупава, много глупава.“

Действително има минути в живота, когато може да почувствуваме, че сме такива каквито сме без прикритие.

Божествената Мъдрост всеки може да постигне, тя не е непостижима, но необходима е тука преди всичко чистотата.

Пенка, 22. 09. 1923 г. София

III[5] Любовта

За да обичаме хората, трябва да виждаме само положителните им черти или може би хората, които обичаме у тях виждаме само доброто. Когато сме далеч от хората, по-лесно е да мислим добро за тях, но при сближението ще познаем, кои сме обичали истински, най-силно за техните недостатъци ние сме слепи.

Когато съм [се] замисляла за материални неща, чувствам като че всички същества са мои врагове. За да обичам хората трябва напълно да съм проникната от мисълта, че всяка душа е сродна с моята и по произход всички са Божествени. Може да обичаме едно същество и през неговата душа като гледаме света, ще обичаме всички. Но това същество трябва да бъде тъй идеално, щото никога да не съзреш грешка у него; веднъж почнеш ли в ума си да критикуваш някого – ти не го обичаш. Така си обяснявам и думите на Учителя: „Може да Любим само Бога."

Цветка, 22. 09. 1923 г. София

II ГРУПА

VIII[1] Жертва

Да ви кажа ли сестри? – Жертва що е – не можах да проумея. Жертвува само тоя, който има. Този месец аз имах възможност да гледам как другите жертват за мене, а аз не можах нищо да пожертвувам. Мислех често: понеже жертва само, който има или ако аз пожертвувам някое свое отрицателно качество – жертва ли е това?

Мисля, че това е жертва за самата мене.

Виктория, 22. 09. 1923 г. София

VIII[2] За равновесието

За да има човек равновесие, той трябва да има едно централно движение в себе си, около което да се координират всичките други движения. Човек с равновесие представлява слънчева система, която има своя посока на движение и в която движението на отделните планети е хармонично с общото движение на системата.

Или такъв човек прилича на държава, в която всичките органи са подчинени на централното управление. Така както в една държава, за да има ред, трябва и най-малката обществена единица да се подчинява на централното управление, така и у човека, за да има равновесие, трябва всяко негово движение (в най-широк смисъл) да е в съгласие с централното.

Кое е това централно движение? – Идеалът, който постоянно се вживява. Това е връзката ни с Бога.

Всяка наша постъпка трябва да произтича от нашия идеал. Той е слънцето в системата. Ако ние имаме равновесие, не ще изпадаме под влиянието на когото и да било, защото чуждото влияние се състои в това, че ние се увличаме в движението на друг център.

Човек с равновесие е силния човек.

Има равновесие в едно състояние, което човек изживява, но то е променливо и не е такова, на което може да се разчита. Има и друго равновесие, което не се разрушава от смяната на състоянията. И трето равновесие, Божествено, което остава незасегаемо от никакво движение, достъпно за боговете.

Първото е равновесие по форма, второто – по съдържание и третото – по смисъл.

Еленка, 22. 09. 1923 г. София

VIII[3] Свобода и простор

Дълбоко в душата си изпитвам тази Истина, която ще ни донесе простор и свобода, но жалко е, че тя не може още да се изповядя открито, защото ще нарани много сърца, т.е. ще ги освободи от тежки вериги, които от векове са оковани с хитростта на лъжата.

Изобщо казано, човек за да носи простор и свобода в себе си и за да я даде на другите, тази свобода, той трябва да се издигне до това становище, че да не го засяга никоя отрицателна мисъл и да не го смущават противоречията в живота. А това ще стане само тогава, когато душата ми се слее в безграничната Любов на Бога.

Василка, 22. 09. 1923 г. София

VIII[4] Знание и Светлина

Много нещо научих този месец. И много знанието ми пречеше. Въвеждаше ме до много съмнения и противоречия. Но пък и много ми помогна знанието да разбирам по-иначе нещата. Противоречията са необходими за знанието на ученика. Необходимо е за ученика да мине една тъмнина, за да намери пътя на Светлината. Съмнението, противоречията и борбите това са тъмните пътеки на ученика. А само със Светлината той ще излезе из всичко това.

Дафинка, 22. 09. 1923 г. София

VIII[5] Чистотата

Чистотата е рожба на Любовта. Само който люби, може да има абсолютна чистота, тя седи в сърцето, защото то е трансформатора на нашите чувства и желания.

Само онзи, който люби може да има добрата воля да работи над своите странствуващи мисли и да ги вкара в нормалния им път.

„Без Любов, чистотата е невъзможна“, казва Учителят. Щом си отиде Любовта, тогава идва нечистотата и започва падението. И пак Христос казва: „Дай ми сине сърцето си, ще ти дам ум Христов!“ Значи, ако сърцето се изпълни с великата Любов и умът става интелигентен, способен за правилни разсъждения и умствен труд.

Чистотата е първата Добродетел, която трябва да придобием.

Олга Славчева, 22. 09. 1923 г. София

I ГРУПА

XIII[1] Щедрост

Добродетелта е израз на Бога у човека. Чрез добрите дела Бог се проявява и дава възможност на всеки един от нас да го види и познае. Както в Писанието е казано: „По делата ще ме познаете.“ Ето защо човек не трябва да се гордее с делата си, защото всичкото добро, което той прави, прави го онова Божествено начало, което живее в него. Бог чрез всеки един от нас върши туй, което му е нужно. Ние сме само оръдия, посредством които се върши от Него Неговото дело. Както земята се украсява с прекрасни растения, които тя произвежда, тъй се украсява чрез добрите си дела и този, в чиято душа живее Владиката

на живота. Такъв човек може и готов е всеки момент да се самопожертвува. Защото само умният, благородният, високоинтелигентният човек – човек с интуиция може да се хвърли във водата, за да избави този, който се дави. Разумната жертва принадлежи на умния човек. Жертвата е в причинния свят. Само същество, което е в причинния свят има какво да жертва. Неговата кесия е пълна и всякога отворена. Под кесия разбирам неговото сърце. Той е щедър – не крие светлината. Дава във всички полета.

Елена Х. Григорова, 22. 09. 1923 г. София

XIII^2 Великодушие

Не съм доволна от работата си. Не съм още в състояние да проявявам Великодушие.

Марика, 22. 09. 1923 г. София

XIII^3 Чистосърдечие и Искреност

Любовта към Великото ме кара да бъда чистосърдечна към всички. В искреността намирам още страданието.

Сотирка, 22. 09. 1923 г. Варна

XIII^4 Благоразумие

Трябваше да работя върху Благоразумието.

Рекох си: „Тебе пък приятелко ще те позная, като си позволя по-смела да бъда!“ И станах по-смела: да помисля без ограничение, да

почувствувам на воля и да си кажа, като пред себе си: „Тъй мисля, тъй чувствувам.“ Сгрешавах в тази си смелост, но разбрах малко повече от Благоразумието.

Паша, 22. 09. 1923 г. София

XIII[5] Милосердие

Милосердието предпоставя абсолютно чистосърдечие и искреност. На сила милосердие не става. Само Любовта може да роди Милосердието. Този месец приложих Милосердието само в сърдечната област, в умственото поле и на физическото поле не можах – боях се от неискреност.

Савка, 22. 09. 1923 г. София

ЧЕТВЪРТИ МЕСЕЦ: 22.09.1923-22.10-1923

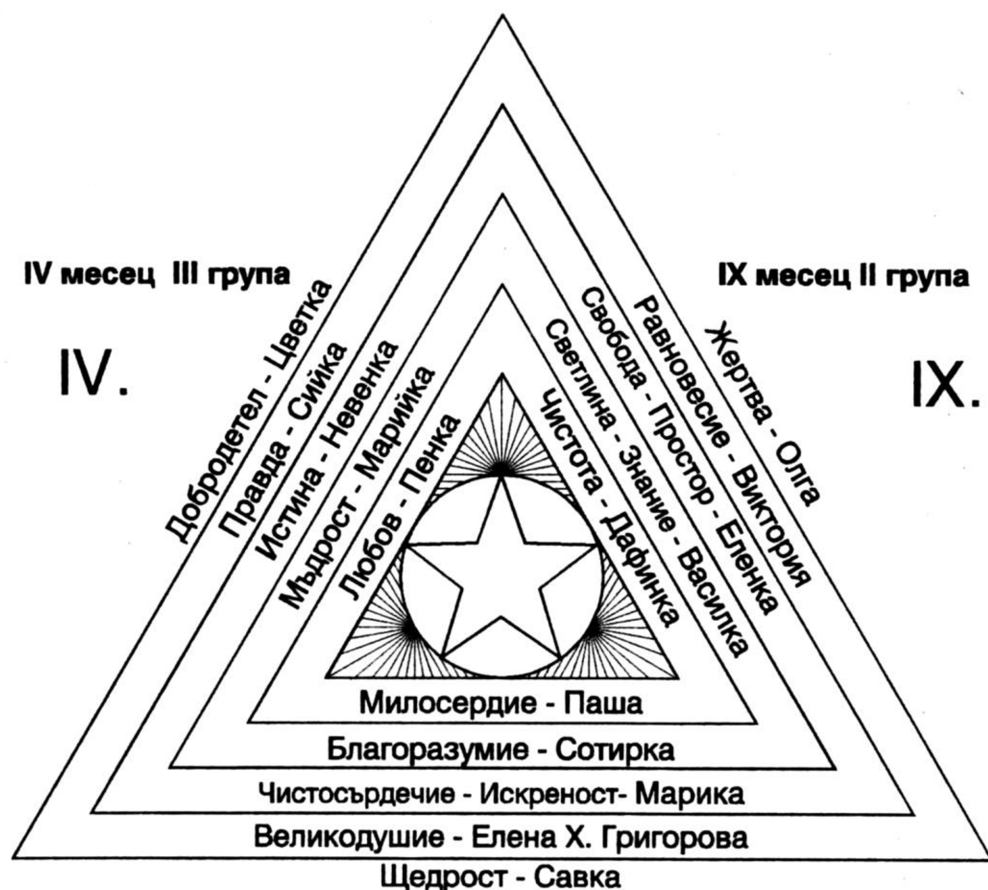

XIV месец, I група

Фиг. 1

III група

IV[1] Добродетел

Докато желая за себе си повече блага, отколкото за другите, не мога да бъда добродетелна.

Ако аз съумея, за даден момент, да не оскърбя онзи, който ме е наранил или съм силна, да храня добри чувства към хората, които не ме обичат или някаква помощ като окажа някому, никога да не очаквам признателност – в тия неща се вижда самата Добродетел. Затуй мисля, че за да бъде човек добродетелен, не е нужно да е богат материално.

Аз съм способна да бъда добродетелна само спрямо ония хора, които обичам. А за да бъда истински добродетелна, трябва да обикна всички поне колкото себе си. Значи: Любовта е основата на всички Добродетели.

Цветка, 22. 10. 1923 г. София

IV[2] Правда

Под Правда аз разбирам да се проявя на всякъде, тъй както Господ изисква от мене.

При проявата на Правдата спрямо мене, аз можах да схвана един важен факт, че Правдата действа в повечето случаи ръководена от закона на възмездието или разплатата. Наблюдавайки в моя живот аз съзирах навсякъде Божествената Правда да ме бие там дето съм нарушила нейните правила и закони и за стореното добро да ме възнаграждава най-щедро. За да мога да схвана гласа на Божествената Правда и стана проводник, да мога да я предам правилно, то аз трябва да имам светъл ум и топло сърце. Винаги когато съм била ядосана или с помрачени мисли и неблагородни чувства, аз съм постъпвала спрямо моите ближни неправедно и закона на Правдата ме е наказвал. В такъв случай, съзнавайки моята погрешка, аз се стремя да

се отдръпна в себе си с молитва, за да се проясни моят ум и да се изпълни сърцето ми с най-благородни чувства. При такова едно съсредоточение аз винаги съзирах помощта на моя Господ и се стремях да поправя погрешката си, която ясно се очертаваше в моето съзнание, при светлината на Божествения лъч на Правдата.

Сийка, 22. 10. 1923 г. София

IV[3] Истина

Това е онази Добродетел, която осмисля живота на човека, разкрива му нов мир, сближава хората, дава им възможност да се опознаят и да добият онази необятна свобода.

Невенка, 22. 10. 1923 г. София

IV[4] Мъдрост

За да може човек да разбере правилно живота и да има вярно схващане за нещата, необходимо е да познава тази добродетел.

Мъдростта – това е онази добродетел, която хвърля необходимата светлина, за да даде възможност да се видят и разберат много неща, които биха останали затъмнени без нея.

Първата стъпка към тази добродетел, това е знанието. Човек трябва всестранно да се развива, да добие обширни познания, за да има верните разбирания за живота и винаги да дава вярна преценка на нещата.

Марийка, 22. 10. 1923 г. София

IV[5] Любовта

За да обичаш, преди всичко трябва да си чист. Кой човек обича?

Не е ли този, който носи най-красивото в душата си? Не е ли онзи, който е олицетворение на всички добродетели? Не е ли онзи, който познава великата хармония? Не е ли онзи най-после, който живее по Бога? Защото Любовта вън от Бога не съществува. А за да познаваме Любовта, да живеем в нея, трябва да носим този възвишен образ в душата си. Само една чиста, светла кристална душа може да люби. Нека не си правим илюзии, че ние с всичкия този багаж от мисли, чувства и желания, носен от векове, ще познаем Любовта. Допуснеш ли най-малката отрицателна мисъл за своя ближен, ти не можеш да го любиш. Любовта живее само с красивото и възвишеното, тя не се занимава с погрешките на другите.

Чувствувам ли се там където отида свободна, чувствувам ли лекота, аз виждам Божествената Любов да се проявява. Стеснена ли съм, подтисната ли се чувствувам, там Любовта я няма.

Където Любовта царува, тя внася една мекота, изпълня с нежност и топлота сърцето.

Пенка, 22. 10. 1923 г. София

II група

IX[1] Жертва

Да се пожертвува всичко низше, за да се придобие Висшия Живот. Всичко да се изостави настрана, дори и най-приятните всекидневни забави, за да дойде Истинското и Разумното.

Що е жертва?

Кой я иска?

Иска я самият разумен принцип, който управлява Вселената.

Но научи ме Ти, Господи, що е Истинска жертва.

Олга Славчева, 22.10.1923 г.

IX[2] Равновесие

Да имаш Равновесие ще рече да се вълнуваш на повърхността, но вътре дълбоко да има един център, в който винаги да е спокойно. Всички промени, всички пертурбации, които претърпяваш да не изменят неговото спокойствие.

Уравновесен е човек, който не се води нито само под давлението на своето сърце, нито на своя ум, а който служи и се ръководи от гласа на своята душа.

Виктория, 22.10.1923 г. София

IX[3] Свобода и простор

Да е свободен човек, то значи да има възможност да се подвижи във всички посоки и навсякъде, както във физическия свят, така и в душевния и умствения. Нам ни спират физически пречки, спират ни душевни и умствени пречки. Умствени са заблужденията; сърдечните, това са връзките, които имаме, а физически, това са пречки, които имат основа в двата по-горни свята. За да бъдем свободни или по-право за да се освободим, ние трябва да имаме светлина, знание, това е, което освобождава човека. И този е пътя, по който ще се освободим.

Казва Учителят: „Истината ще ви направи свободни.“ Защото целта на знанието е Истината. И като достигнем Истината, тя ще ни освободи.

В процеса на добиване Истината, ние ще се освободим. Свободни хора няма. Нито ние сме свободни, още по-малко аз. Ние всички сме роби на едно или на друго. Ние относително сме свободни. Свободни сме в едно отношение, а в друго не сме. Целта е да се стремим към освобождаване, а това ще бъде като се стремим към Истината. А затова ще ни помогне знанието.

Имах една връзка, която исках да премахна. Каквото и да направя, тя все ще изскочи пред мене. При всеки един въпрос като чели и тя се намисаше. Като река да вървя някъде, пък кракът ми като че ли е вързан и една крачка да направя, то ме тегли. И тук разбрах какво значи човек да не е свободен. Реша ли да направя нещо свободна, явява се тази връзка и те държи завързана. Уж аз тъй повидимому съм свободна, нищо не ме спира, а има някои връзки, които ми пречат.

Лъжата е сянка, тъмнината и тя връзва. За свободния човек дълг няма, той го е надживял. За него няма „трябва“.

„Трябва“, когато имаш връзки, когато нямаш връзки – когато си свободен – „не трябва“.

Еленка, 22. 10. 1923 г. София

IX[4] Светлина и Знание

Светлина и Знание е идеала наш. Той ще ни донесе благото в живота и ще издигне душите ни. Това го знам, но за да имам тази Светлина, трябва да ме озари Духът Божий и като просвети ума ми със знанието на Мъдростта, аз ще знам в дадения момент как да

постъпвам с всички създания Божии, тъй да се обръщам, щото никоя душа да не се оскърби, нито да почувствува, че е отчуждена или е самотна от общото цяло на Единия, Който съединява всички в едно. А сега аз се измъчвам, когато не действувам тъй както светлината и знанието изискват. Съзнавам, че само светлината примирява всички мъчнотии в нас, а тя липсва от мене.

Василка, 22. 10. 1923 г. София

IX[5] Чистота

[*липсва текст*]

I група

XIV[1] Щедрост. Жертва и добродетел

Щедростта, това е в по-широк смисъл жертва. А жертва подразбира даване. Даването седи в това да може да даваш при всяко условие и на всяко време. А да дава може само този, който има.

Щедростта се отнася за всички случаи, а не само за известни. Ето защо тя включва Любовта. Бедните и лошите не могат да дават. Добрият може да дава всякога, защото той носи със себе си богата душа – добрата душа. Ето връзката на Щедростта и с Добродетелта.

Савка, 22. 10.1923 г. София

XIV[2] Великодушие

Правда. От работата ми през този месец върху Правдата разбрах, че тя е една от първите Добродетели, която лежи в основата на човешкия живот. В Писанието е казано: „Търсете първо Божието царство и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“ Това значи, доде човек не се облече в дрехите на Правдата и не приложи нейния закон в живота, не може да върви в пътя на еволюцията, нито ще стигне пътя на блаженството. Правдата е строга и за да се приложи, човек трябва да притежава силен характер и развит разум.

Равновесие: А за да има човек вътрешно равновесие – равновесие на ума, сърцето и волята, трябва да има един център, един идеал, към който да се стреми неговата душа. За да се поддържа туй равновесие, трябва голямо внимание и силен контрол над себе си, защото при най-малкото отклонение, то се нарушава.

Великодушие: Велика душа има този, който надрасне до там, че да може да прощава и най-големите прегрешения без да се обижда.

Елена Х. Григорова, 22. 10. 1923 г. София

XIV[3] Искреност и чистосърдечие

Искрен и чистосърдечен може да бъде този, който е свободен от всички човешки връзки и има простор. А свобода и простор има само този, който е видял Истината.

Искрен и чистосърдечен може да бъде този, който има пълна вяра в Бога и в ближния си. Искрен и чистосърдечен може да бъде този, който е възлюбил Господа Бога своего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух и е възлюбил ближния си както себе си.

Щом се даде на ученика един изпит, то значи, че той може да го издържи, като има вяра в Бога и ближния. Проверих, че когато човек

действа искрено и чистосърдечно по отношение на другите, всякога има резултат. Искрено да вярва на другите и чистосърдечен да бъде, нищо да не желае за себе си, ще се постигне резултат.

Марика, 22. 10. 1923 г. София

XIV[4] Благоразумие

Благоразумие, значи да си благ и разумен, още значи да владееш сърцето и ума си, т.е. героя и героинята.

Едно нещо забелязвам, мили сестри, откакто съм започнала да работя върху добродетелите, ако не съм внимателна, бият ме. От опит научих това. Бяхме събрани наши хора и започнахме да говорим за възвишени работи и имахме хубави преживявания, но не се усетихме как се спуснахме надолу да гледаме погрешките на другите, но с цел как да им помогнем. Но наместо да ги оправим тях почувствувахме се натоварени толкова много, че трябваше 1-2 дена да страдаме и се чистим. Казах си: „Сотиро, ако беше блага и разумна, щеше да минеш без това, но затова пък спечели един урок и други път бъди ученичка и като такава работи над себе си със смирение и търпение.“ А там гдето прилагах същината на моето Благоразумие бивах радостна и славех Бога на Добродетелите.

Приемете сестрински поздрави от Сотирка, 19. 10. 1923 г. Варна

XIV[5] Милосердието

Представиха ми се доста случаи, за да проявя това ценно качество. Някои изпълних много естествено, други сполучливо, като знаех, че това са случаи, дадени ми специално за работа, а трети пропуснах. Те бяха дошли тъкмо тогава, когато аз бях усилено заета с

друга работа и ми се видя много естествено, че не можах да им се отзова – не разбрах тогаз, че това бяха щастливи пропуснати моменти за работа. Сега, т.е. после

разбрах грешката си.

Паша, 22. 10. 1923 г. София

ПЕТИ МЕСЕЦ: 22.10.1923-22.11.1923

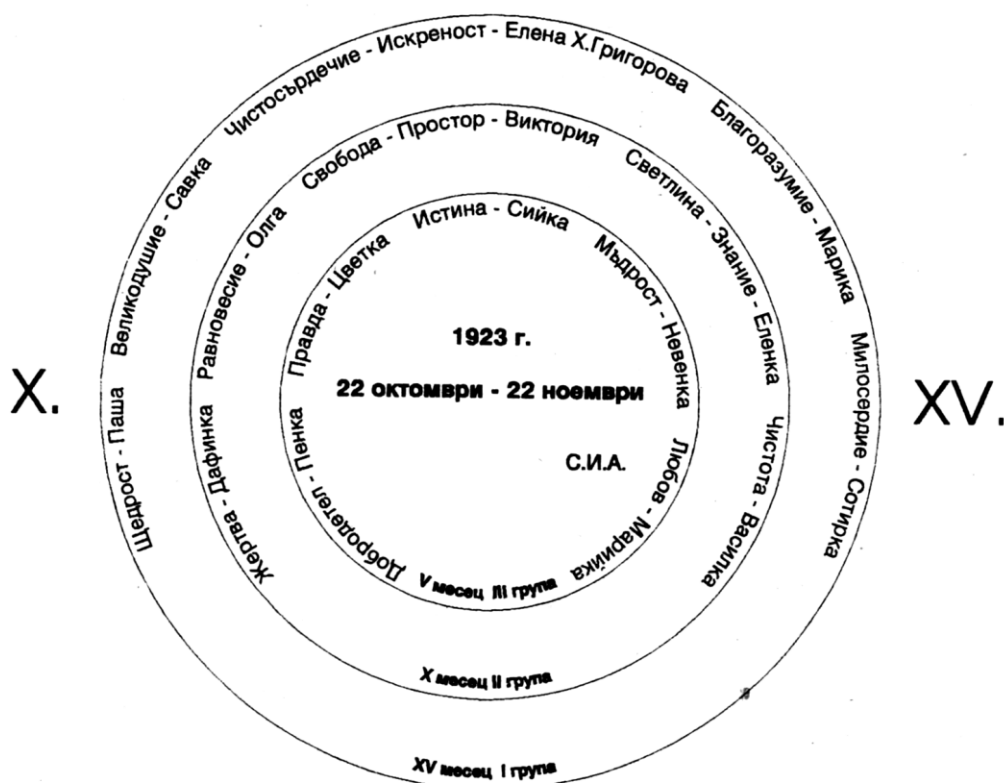

Пети месец – завършен кръг от 5-те добродетели

Фиг. 1

Жертва

Жертвата казва на човека да живее за Бога – да приложи в живота си всички добродетели.

Марика, 28. X. 1923 г. София

[V. МЕСЕЦ]

О.К.Н.Д. Тема 15

Благоразумие

Благоразумния човек е познал реалността и се държи за нея. Той живее съгласно със законите на природата. За да запази реалността той, някой път ще се качи на висок връх, други път ще слезе в долина, трети път ще пази мълчание. Той постъпва всякак в зависимост от вънкашните условия, но в себе си пази строго Божественото. За да се прояви човек като благоразумен, трябва непременно да има светлина и знание, да се движи из пътеката на Мъдростта.

Марика, 22. XI. 1923 г. София

III група

V[1] Любов

Добродетелта, която стои далеч от мен и върху която най-много би трябвало да работя, това е Любовта.

В Любовта няма пристрастие, тя дълготърпи, в обидата намира добрата страна и я използува, на неправдата не отговаря с неправда, на злото не отвръща със зло, всичко претърпява.

Аз не намерих в себе си тези качества. Може да направя добро само на тези, които обичам, на тези които ми са приятни. Правя разлика между хората, не съм в състояние да извлека добрата страна от една обида, а тя дълго време засяда дълбоко в душата. Любовта изисква жертви, а това правя спрямо известни хора.

Такава една любов е егоистична. Предстои ми дълго работене върху нея

Марийка, 22. XI. 1923 г. София

НА МОЯТ УЧИТЕЛ

В момента, когато аз намерих Човекът, Който носеше Високия Идеал, аз съзнах себе си като ученик, а Човека, Който носеше Великата Светлина на Чистота, Любов и Истина, аз нарекох:

Мой Учител

И тръгнах подире Му. Тук разбрах, че както семенцето изниква и расте под топлите слънчеви лъчи, тъй и ученикът расте и се развива в аурата на Учителя си.

Вашата Илрах, 22. XI. 1923 г. София

Добродетел

Тъй както от всички основни цветове, които като ги приведем в движение получаваме белия цвят, почти също и при всички основни добродетели, проявени, ще имаме добродетелта, а тя ще ги обгърне и ще ни даде добродетелния човек.

За мене добродетелен човек е само онзи, който може да бъде носител на всичко Божествено, а това е любящия човек, мъдрия човек, справедливия човек и човека, който живее в истината. Той винаги носи един велик идеал в душата си, когото неотклонно следва. Тъй аз разбирам добродетелта.

В работата си този месец имах доста сполучливи опити, имах и погрешки. Изисква се голяма осторожност, за да се издържи във всички случаи.

22. XI. 1923 г. [Без подпис]

Правда

Правдива ли съм аз?

Туй, което днес мисля за правдиво, утре виждам, че далече не е такова. Значи аз още се движа към тоя строго установен закон, но нямам още тая чистота, при която в мене ще се прояви абсолютната правдивост.

Като че всеки човек е обвит в една своя цветна атмосфера, през която гледа на нещата, тъй че те никога не идват до него в същинския си вид, а винаги боядисани от собствената му боя.

А „Правда“ предпоставя абсолютно безпристрастие.

Цветана, 22. XI. 1923 г.

За Истината

В тази област из много малко имах възможност да работя и наблюдавам. Едно констатирах, че да говориш истината, то нейната светлина трябва да грее в твоята душа. Мъчно се понася изказана истина спрямо нас, когато съвестта е нечиста и умът помрачен и смутен и чувствата окаляни. Пред нейния лъч всичко се топи. Когато обаче умът е светъл и съвестта спокойна, Истината тогава допринася най-висшата наслада за душата. Тя завежда душата в една велика школа дето душата започва да проумява загадките на живота.

22. XI. 1923 г. София [Няма подпис]

Мъдрост

Два пъти мисли, после действувва – така постъпва само умният, мъдрият човек. Никога не ще сбъркаме, никога не ще причиним дори и най-малката неприятност на околните, когато обмислим своята постъпка. „Обмисли и тогава действувай!“ Този трябва да е нашия девиз. Да си мъдър, то значи да знаеш; да знаеш, значи да се поставиш в условия и да създадеш такива за развитие.

Мъдрият човек се отличава с една велика вътрешна тишина. В душата си той има един ненарушим мир, който никой не е в състояние да го наруши.

Само умният може да люби правилно, да се жертвува правилно и да живее правилно.

22. XI. 1923 г., [Няма подпис, би трябвало да е Невена]

Чистота

Чистотата е, която ще ни приближи към Бога, с нея ние ще се домогнем до истинското знание.

Да знаеш, значи да бъдеш чист, само чистотата привлича душата и съединява я с Божествения Дух.

Чистотата на сърдцето и ума са необходими за растежа ми, но за това аз се боря с мислите си, разпределям ги, познавам ги, кои са егоистични и кои Божествени.

Искам да обичам без да говоря за това.

Желанието ми е да се науча.

Василка Иванова, 22. XI. 1923 г. София

IV УРОК НА УЧЕНИЧКИТЕ ОТ КЛАСА НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

(*Присъствуваха всички, с изключение на Сотирка във Варна и Пенка в Стара Загора*)

Вън бе снежен ден, дълбок сняг и мъгливо. През времето когато Учителят ни говореше постепенно взе да се прояснява и към края вече изгря слънце, но все пак беше доста студено.

Кратка молитва

Да ви прочета 2-ра глава от Галатяном.

Тази глава е малко тъмна заради вас, нали? Аз ще направя едно съпоставяне. Всеки един живот е така тъмен на човека, както тази глава. Сега, вие сте млади, нали. Често хората мислят за младите, че не знаят как да живеят. Някой път у вас се заражда желание да отидете да живеете в света, както светът живее – нашироко. – „Е, да се поναживеем малко!“ Но туй живение в света и вънка от света, във вярата и вънка от вярата, аз го съпоставям в такова едно положение: Представете си, че стотина прасета все в кочина ги държат, но не в обикновени някакви кочини, но в тъй хубави кочини, дето ядат и ги гоят, оправенички са. А други стотина са в гората изоставени, ходят, ровят с муцуните си да си търсят хляба, бучкат тук там, изпосталели са, не са оправенички. Сега, в туй аз подразбирам съзнанието на хората. Тези два вида прасета ще имат две различни мнения. Едните ще кажат: „Ние в гората не ходим, нашият господар е отличен, хубаво сме облечени, нахранени, топло ни е, културни сме.“ Но, иде Коледа. Първата Коледа и те са я посрещали, но сега те не знаят, радват се. Хората казват: „Коледа иде!“ И те се радват и скачат из двора, казват:

„Коледа иде, ще има дръвчета, подаръци, това-онова“, мислят, че и за тях ще има нещо хубаво. Децата се радват: „Коледа иде!“ И малките прасенца и те скачат: „Коледа иде!“ Много добре. Но, като дойде Коледа, квичене има тук, квичене там, докато всичките изчезнат. Остават само тези в гората. Та, когато някой казва: „Аз ще ида в света да се поналивея“, туй е положението на онова прасе, което е там в кочината. Нищо повече! Човешката история не помни някой, който да е бил в света и в крайните резултати да го е постигнала някоя по-добра участ. Затова човек сега трябва да върне своята свобода. По-добре да е в гората. Аз ще ви обясня. Гората, това е между всичките хора. Човек в душата си трябва да има предвид всичките хора. Да живеем в гората, подразбирам да живеем с цялото човечество. А да живеем в кочината, подразбирам, това е само едно косвено разбиране на живота. Кочината е едно косвено живение между хората. Идете, ще видите, един е демократ, друг радославист, православен, католик и др. И такива дребни възгледи. То е кочина. Един ден направиш една малка погрешка, хайде, из кочината навънка те изхвърлят, изчислят те от партията.

Сега, аз имам пред вид всичките човешки нареждания. Тия нареждания, които съществуват в света, те са хубави, но трябва да знаете, че те са само предисловие на Божественото, на реалното. Човек не трябва да се противи на човешкото. Един закон трябва да спазвате: Никога човек не трябва да жертвува в себе си Божественото за човешкото. Дойде ли дотам, ще се противопоставите и ще кажете: „Човешкото трябва да отстъпи място на Божественото.“ Туй е закон.

Сега, всички ще имате една опитност, която в света ще научите: Няма по-хубаво нещо в света от това, човек да бъде в общение с Бога. Сега, в тази смисъл аз взимам Бога тъй както душата Го разбира. Туй положение, туй разбиране вие ще го имате, може би веднъж, може би дваж, три, четири пъти, може би десет пъти в живота. Тази опитност

ще я придобиете само тогава, когато ще минете през една голяма криза, когато ще мислите, че всичко за вас в света е свършено, че от всички сте изоставени. Когато останете сами в една бурна нощ, туй Божественото ще Го изпитате. То отнякъде ще изпъкне. Тогава ще видите една ръка, която ще ви похване и ще каже: „Не бойте се!“ Туй Божественото се явява от невидимо. Само тогава ще познаете какво нещо е Божественото, когато никой няма да ви помогне и когато мислите, че всичко за вас е свършено. Тогава иде туй Божественото и душата казва: „Значи имало нещо по-съществено, отколкото съм предполагал.“ Та, когато някой път дойдете до тези моменти на отчаяние, трябва да знаете, че сте наблизо до тази красива опитност. Най-страшните опитности, най-страшните мъчнотии са само предговор на онази велика опитност, която душата може да придобие. Аз наричам тази опитност, да придобиете вярата на светлината.

Сега, ще ви вметна две предложения, те са следующите: Когато топлината идва, тя на живота помага, на здравите хора помага, но болните уволнява, праща ги на почивка. Няма защо болните да се мъчат.

Сега, обратното: Когато студът в света идва, гниенето се спира, но същевременно се спира и растенето. Топлината увеличава болките, но увеличава и растенето. И тогава има един закон: Любовта разкрива доброто, но открива и злото. Тъй, показва доброто, но същевременно разкрива и злото. Обратния закон: Злото покрива омразата, но потъпква и доброто. Нали някой път искате някои ваш приятел да не ви разкрие някой ваш недъг, тъй да го скрие някъде. Може да го направи, ще го скрие, но ще потъпчи и доброто. А другият закон е, че онзи, който ви обича, винаги без да иска, той ще разкрие злото у вас.

Сега, аз ще направя много ясна моята мисъл. Този самият закон за вас е много тъмен. Казвате: „Ама как тъй? Не може ли да бъде другояче?“ Аз ще направя закона в една много мека форма. [...]

Ще заключа с един разказ из древността на Египет. Действующето лице е Емелита. Раамезенфухи бил тогавашен адепт. Тогавашните астролози предсказали, че за благото на египетския син, трябвало да се ожени за някоя царска дъщеря от най-добродетелните и да се ожени за нея. След като се ожени, по начина, по изкуствата на черната магия да се извади сърцето ѝ и да се посади то на мястото на неговия син. Туй е секрет. Това, обаче е трябвало да стане. И тази Мелита е която трябвало да стане жертва. Пращат сватове. Представете си, че тя трябвало да стане царица в Египет. Кой от вас за такова високо звание не би се съгласил. Да царува, но на тази царица мислят да ѝ извадят сърцето и да го присадят на друго място. Какво струва човек без сърце. Обаче благодетеля Ама-хафу съобщава на тази Емелита следното: „Ти ще приемеш да станеш жена на Египетския цар, но ще ти покажа един начин как да избегнеш нещастието. Има една слугиня, която мяза точно на тебе. Ти ще положиш условия царския син да не се допира за една неделя до тебе. Ще ѝ дадеш дрехите си и ти ще станеш слугиня на нейното място, а тя ще стане царица. Ще си промените ролите.“ Сега тук се ражда едно користолюбие. Ще кажете: „Тя трябва да стане жертва.“ Този велик Учител се решава да спаси и нея и сърцето на царската дъщеря. И действително, след нейната женитба, идва слугинята и казва: „Аз съм предназначена тук да бъда.“ Царицата ѝ казва: „Ти ще вземеш всички тия накити, всичките ми дрехи, ще облечеш, ще те оставя на моето място, а пък аз ще взема твоето място.“ Тя се зарадвала[7]...

31 декември 1923 г. понеделник, 9.30 часа сутринта, източната стая

[7] Вероятно липсва част от беседата.

Четвърти цикъл
на Класа на Добродетелите

8.09.1924 – 27.12.1924

ВЪЗОБНОВЯВАНЕ НА КЛАСА НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ ОТ 8.09.1924 ДО 27.12.1924 г.

Решихме да възобновим Класа на Добродетелите,

Първата група:

Паша Тодорова

Сотирка Бабаджова

Мика Тодорова

Елена Хаджи Григорова (вместо Мария Радева)

Савка Керемидчиева

За тази цел се събирахме пет дена всяка сутрин на „Изгрев“ за молитва и размишление, да видим как ще подемем работата занапред.

Първи ден – За Добродетелта

4 септември 1924 г., четвъртък, 7 часа сутринта, София – Изгрев, Малко облачно. Новолуние.

[Присъстват:] Елена, Сотирка, Савка, (Паша и Мика духом).

I опит

Ръководи Елена.

При започване на упражнението Слънцето се показа и после се скри.

Редът на молитвата:

1. Молитвата на Свещената Чистота
2. Добрата Молитва
3. „Махар Бену Аба“
4. „Бог е Любов“

5. Живата Пентаграма (*с движение на ръцете)*

6. Опитът: трите хванати за ръка, концентриране мисълта за уреждане назначението на Елена учителка в едно близко Софийско село. 20 минути.

7. Молитвата на Духа

8. Отче Наш

9. Мото на Добродетелите – Н. Л. К. Б. Л.

Слънцето пак се показа и скри.

Втори ден – За Мъдростта

5 септември 1924 г., петък, 6.30 часа сутринта, София – Изгрев, Светло, слънце. Топло.

[Присъстват:] Сотирка, Елена, Савка.

* Допълненията в кръгли скоби и звездичка в началото са от тетрадката на Елена Хаджи Григорова, из архива на Пеню Ганев. ** Няма любов като Божията Любов.

II опит

Ръководи Сотирка.

Редът на молитвата:

1. Добрата Молитва

2. Молитвата на Свещената Чистота

3. „Венир-Бенир"

4. Молитва за Плодовете на Духа

5. Опитът: Хванати за ръка, концентриране и молба за Сотиркиното здраве. Бог да изпрати Своите лъчи на светлината върху нея, за добиване чистота и здраве – 15 мин.

6. „Благославяй, душе моя, Господа"

7. Мото на Добродетелите

8. Живата Пентаграма

9. „Ангелите само с благоволение гледат как Бог работи, за да изпълни сърцата ни с Любов.“ Учителят

Трети ден – [*За Любовта*]

6 септември 1924 г., събота, 6.30 часа сутринта София – Изгрев Ясно, слънце, топло.

[Присъстват:] Сотирка, Елена, Савка.

Редът на молитвата:

1. Добрата Молитва

2. „Благост“

3. „Сърдечният Зов“

4. Молитвата за Плодовете на Духа

5. Хванати за ръка, концентриране и молба да се свържем с горните ученици от класа на Добродетелите и с ангелите на Добродетелите.

„Нашето поведение да бъде като поведението на ангелите.“ Учителят Пожелахме добър успех на Мика за изпитите ѝ в университета.

6. „Благославяй и не забравяй“

7. „Благословен е Той, Който ни благославя“ (*песен)

8. Живата Пентаграма

9. Отче Наш

10. Мото на Добродетелите

Посяхме семената (сливи, които Учителят даде за тази цел): една Негова и три за нас.

Четвърти ден – [*За Правдата*]

7 септември 1924 г., неделя, 9.30 часа сутринта, София – Изгрев Ясно, слънце, топло, светло.

[Присъстват:] Сотирка, Елена, Савка.

Редът на Молитвата:

1. Добрата Молитва
2. „Махар Бену Аба“
3. „В зарите на Живота“
4. Молитвата на Свещената Чистота
5. Живата Пентаграма
6. Размишление и молба за хармония и любов между нас 5-те, у.о.к.н.д.* и да бъдем винаги във връзка с ангелите на Добродетелите. И с Нашия Учител, Който е и Учител на този клас.
7. Тайна молитва. Благодарност към Бога.
8. Отче Наш
9. Мото на Добродетелите
10. „Мирът носи Божията Радост.“ „Бог е светлина в живота ни.“ „Любовта разкрива Бога в нас.“

Пети ден – [*За Истината*]

8 септември 1924 г., понеделник, 6.30 часа сутринта София – Изгрев Светло, ясно, слънце.

[Присъстват:] Сотирка, Елена, Савка.

Поканихме Учителя да присъствува за този ден, заради Истината, понеже Той каза (вчера, като даваше наряда): „Само Истината свързва хората.“ И да подемем с Истината този клас, който е клас не на Земята. Поканата беше съвсем свободна и предоставихме на Учителя си, както Той намери за добре.

8.15 часа сутринта – Учителят дойде.

Добрата Молитва.

НАЙ-МАЛКОТО

(*Първи урок от Учителя*)

Седнали между борчетата, трите около Учителя си, с внимание поглъщахме Неговите думи. Учителят говореше кротко, тихо и много назидателно.

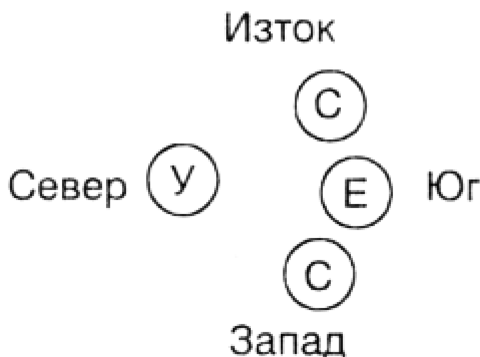

[***Фиг. 1***.: *от тетрадката на Елена Хаджи Григорова*]

Всяка една работа си има своите спънки, които трябва всякога да се преодоляват. Човек трябва да се стреми да преодолее инертната материя у себе си. Например, когато човек се разболее, става инертен; когато забогатее, пак става инертен. Въобще, всякога, когато се натрупа излишен багаж, инертната материя се явява на повърхността.

После, щом човек си тури една каквато и да е благородна мисъл, той ще срещне едно съпротивление. Щом мъчнотиите престанат отвънка, ще дойдат съпротивления отвътре. Туй може да го вземете като един закон. При всяка една работа все ще се явят мъчнотии, или отвънка, или отвътре. Затуй е по-добре да дойдат мъчнотиите най-

първо отвънка, за да ви уякчат, а после да дойдат отвътре. Вземете, сега, в училището най-първо децата учат, но после нещо им каже отвътре: „Защо ти трябва учение, я си поиграй, докато си млад. Пък като остарееш, тогава ще учиш.“ Но като остарееш, пак нещо отвътре ти каже: „Що ти трябва учение, ти си стар, не е за тебе.“ Та, две положения има, които са несъвместими в живота.

Всеки човек трябва да се стреми да преодолее мъчнотиите, които среща в пътя си. Каквато работа започнете, гледайте да я свършите. Например, за уякчаване, кажете си тъй: „10 сутрини наред аз ще си махам ръката напред и назад; после – другата; и после – краката.“ Може да си кажете: „Защо съм тъй глупава туй да го правя?“ Защо не? Туй е за уякчаване на волята. После променете положението, кажете си: „10 сутрини аз ще се наведа напред и после ще се изправя назад.“ Та ще видите в какво смешно противоречие ще се поставите. Ще изпитате този вътрешен закон. Ще чувате да ви говори някой така: „Защо ги правиш тия работи?“ Като ти каже някой отвътре: „Сега няма да учиш“, ти ще се отделиш от него, ще му кажеш: „Приятелю, ти можеш да почиваш, но аз ще работя, аз ще уча.“

Сега на вас ще ви дам две упражнения. Те са следующите:

(Учителят прав показа упражненията.)

I. Дясната ръка отзад в кръг {напред и}нагоре. {1, 2, 3.} Десният крак хубаво изопнат напред {малко нагоре}. {1, 2, 3.} Дясната ръка бавно надолу, опира се на крака. Кракът и ръката заедно се снемат долу. {1, 2, 3.}

Същото се прави с лявата ръка и левия крак.

Движенията ще правите бавно и отмерено. Проектирайте ума в ръката си, то е присъствие на волята, после вдигнете крака си. То са известни положения, които ще събудят във вас известни резултати

добри. Същото упражнение ще се прави и с лявата ръка и с левия крак.

Туй упражнение ще направите 7 пъти.

II. Десният крак се вдига настрани. {1, 2, 3.} Дясната ръка във вид на кръг отляво нагоре {1, 2, 3} и отгоре настрани, опира се в десния крак. {1, 2, 3.} Кракът и ръката заедно се снемат долу. {1, 2, 3.}

Същото се повтаря с левия крак и лявата ръка.

Пак 7 пъти.

По възможност гледайте всичките ония глупави удоволствия и занимания, които идат по наследство от ред поколения, да ги реформирате, т.е. да ги извадите от себе си и да ги заместите с други. Вземете следующето положение: имате известен навик – искате да имате жълти обуща или лачени черни. Какво значи това? Ще вземете туй желание за жълтите обуща в духовно значение: краката, това са Добродетелта, значи, във вашия добродетелен живот ще искате жълти обуща. Това значи: в Добродетелта трябва да турите разумност. Ако искате черни лачени обуща, черният цвят показва, че не трябва да пресилвате работите. Значи, когато някой човек е пресилил положението или почне да боледува, дойде черният цвят, тогава той носи черни лачени обуща. На умрелите нали им тургат черни папуци?

Човек да се опълчи против модата, трябва да има идея! Сега, в Париж се явила някоя мода: на шапките от дясната страна да има по едно перце. Париж, Франция, Германия, Америка, навсякъде, целият свят ще тури на шапката такова перце. Защо? – То е мода. После в Париж ще сменят перцето от лявата страна. Защо? Само от Париж ли да излиза модата? Защо ние да не си създадем мода? Ще спазвате един вътрешен закон, има един такъв закон: Когато една мисъл е неестествена – не е съгласна с Божествения свят, ние усещаме едно стискане на слънчевия възел и трябва да я измениш. Когато носиш

една дреха, която не ти е естествена, пак чувстваш такова стискане; тогава на тази дреха ще направиш едно преобразование. Или, обуща носиш и ти са неестествени – пак ще направиш едно преобразование на тях. Или, някоя книга четеш... Туй вътрешно стягане е едно вътрешно предупреждение, ще го слушаш. Помислете малко и направете една промяна. То е усилване на волята.

Ще ви дам упражнение за през тази година. Почнете най-първо общение правилно с физическия свят. Първо, като станете сутрин, помислете 5, 10, 15 минути за всички добри и разумни хора по лицето на Земята. Добри в пълната смисъл на думата. Те са ученици. На всички добри хора съзнанието им е всякога будно на Земята. Те имат пълнота в себе си. И те мислят за добрите хора. Всички добри хора мислят един за друг. Мислете за добрите хора, където и да са, навсякъде: в Европа, в Америка, в Япония, в Китай – нека мине тази мисъл през вас. Мислете най-първо за тях. След като мине тази мисъл през ума ви, тогава вдигнете мисълта си нагоре – помислете за ангелите, същества още по-издигнати, които са завършили своята еволюция на Земята; те са извън земните сфери, извън земния живот. Може да вземете ангелите и като всички чисти същества. Ще си представите тия същества, които са образец на интелигентност, чистота и доброта. И най-после, помислете за Бога като израз на мисълта, която обзема всичко в себе си. Той е над всичко отгоре!

Започнете тази година с Добродетелта. Имате 5 Добродетели. Турете си тази година мото: „В изпълнението Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на човешката душа."

Пентаграмата показва пътя на душата, пътя на нейното развитие, пътя на малкия свят, малките мистерии. После идат великите мистерии – Соломоновият знак: два вплетени триъгълника

Ще употребявате формулите на Добродетелите с движение на ръката – тъй ще оживите Пентаграмата.

1. В изпълнението Волята на Бога чрез Истината е силата на нашата душа!

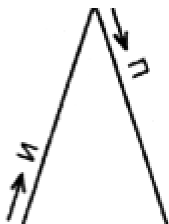

2. В изпълнението Волята на Бога чрез Правдата е силата на нашата душа.

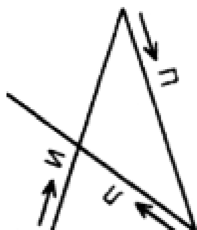

3. В изпълнението Волята на Бога чрез Любовта е силата на нашата душа.

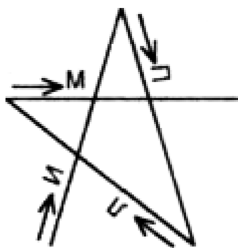

4. В изпълнението Волята на Бога чрез Мъдростта е силата на нашата душа.

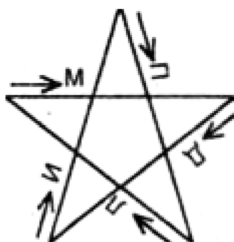

5. В изпълнението Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на нашата душа.

И която формула употребите, ще обърнете съответния връх на Пентаграмата нагоре. Запример, когато искаш да се бориш за доброто, искаш да победиш известни мъчнотии чрез Истината, ще насочиш върха на ъгъла с Истината в Пентаграмата нагоре; после, искаш да победиш нещо в себе си с ума си – тогава ще насочиш върха на ъгъла с Мъдростта нагоре, значи, с ума си ще работиш. И с другите ще направите същото. Тъй Пентаграмата ще се върти. Ще оживите движенията в себе си. Че това разбирам движение!

Любовта – ще работиш със сърцето си.

Мъдростта – ще работиш със силата си.

Добродетелите – ще работиш със своите морални чувства.

– Може ли всяка една от нас да си има картината „Изгряващето Слънце“? Тъй, за концентриране и размишление. Въобще, желаем нашият ум да представлява една добре уредена библиотека, всяка една мисъл да е на мястото си. Тези картини ще ни спомогнат да изчистим ума си от ненужен товар.

– Да, може да я имате.

После, забелязвайте си известни ваши добри мисли, които ви идат. И каквито хубави работи срещате, забележете си ги.

Започнете с малкото, да се не претоварвате. Туй, което имате сега, то е достатъчно.

Ще се срещате, ще си говорите, ще се осведомявате една друга.

Направете тъй, че всеки един месец една от вас да ръководи цялата работа на всички. Всеки месец една от вас ще бъде ръководителка – ще урежда програмата на всички. Може вкратце да си съобщавате писмено това. Всякога пишете неща, които сте преживели, които са верни. Пишете едно писмо, туй писмо да бъде много естествено. Например, минали сте през някое място, искате да съобщите това на другите: гледайте да намерите най-важните моменти кои са. Тъй ще се научите правилно да мислите. Да бъдете естествени. Естествения човек, аз го наричам красивия Божествен човек, или Божественото да се прояви в човека. Да бъде човек естествен, то значи да се прояви красивият Божествен живот у него.

Допуснете, че вие имате една кесия. Тази кесия става по-интересна според онова, което тя съдържа в себе си. С всеки предмет е така. Имате една тетрадка, най-първо нищо няма написано в нея – тя за вас е безразлична. Но, щом напишете едно предложение[3] в нея, тя става по-интересна. И колкото повече пишете в тази тетрадка, тя става по интересна. И най-после, вие не искате да се разделите от нея. Така се образува и приятелството. Срещнете се с един човек, най-първо не се интересувате от него; но, вложите ли една добра мисъл в

него, вие се интересувате вече от него. Само Божественото е, което свързва хората, понеже то е постоянното.

– Сега, като седим пред вас, Учителю, струва ни се като че няма какво да Ви питаме, иска ни се само да Възприемаме. Когато[4], преди много искахме да Ви питаме, а сега Всичко забравихме и се радваме, че сме при Вас да Ви слушаме.

– Вие като идете при Учителя си, кажете: „Ще видя какво мога да кажа там“, а не се уговаряйте предварително, защото, като кажете предварително, после го забравяте. То е защото сте го казали вече един път и няма защо втори път да го казвате.

Туй е достатъчно.

Една идея е силна, когато може да расте при най-неблагоприятни условия! Следователно вие ще работите при най-неблагоприятните условия. Мислите, които сега ви занимават, те са Божествени, с тях може да работите. Запример, силна мисъл е следующата: представете си, че едно живо същество е гонено от друго, по-голямо, което го измъчва, но туй, малкото същество, си направи крилца и подхвръкне. Другото може да е мечка, вълк, седи отдолу и го гледа, върти се, обикаля и му казва: „Слез долу!“ Затуй на човека мисълта трябва да бъде крилата – да може да се избави.

Сега, вие често правите следующата погрешка: вие почвате да пишете едно писмо, дойде една ваша приятелка и тя ви каже: „Я ми дай аз да довърша писмото ти.“ Вие ѝ дадете. Мислите ли, че тя ще свърши писмото тъй, както вие го искате? Сега, туй, което искам да обясня, то е следующето: запример, вие искате да изучавате Божествената Любов; дойде друго едно същество, каже ти: „Чакай да туря аз моята любов; ти спри, пък аз ще довърша твоята работа.“ Не! Ти сам ще довършиш своята работа. Човешкото по човешки ще се свърши, Божественото – по Божественому. Щом разделиш работата си, няма никакъв успех нито в едното, нито в другото положение.

Сега, в съвременната култура има, на някои им остава излишък от храната, казват: „Я да си купим едно прасенце, че туй, развaленото от храната, да му го даваме.“ Но вие като вземете туй прасе, то си има една особена миризма, после, то ще ви рови по двора и целият ви двор ще бъде разровен. Питам: Защо ви трябва вас тогава да имате излишък от храна – помия? Туй е едно зло, а че имате прасе, то е второто зло. Вас не ви трябва да си купувате прасе. Ако имате помия, заровете тази помия в земята, то е най-хубавото. А сега, някои ще хранят прасе с нечистотии, а после те ще изядат туй прасе и ще прокопсат много.

Сега, някои казват: „Божественото може да се прояви, по който и да е начин.“ Не е тъй. Казвам: Ако вие имате една делва вмирисана и искате да задържите в нея чиста вода, мислите ли, че тази вода може да си запази чистото? Само в чисто сърце може да се запази Любовта чиста, ако иска човек да разбере Божествената Любов.

Ние тургаме правилото: Не пийте вода от стара делва!

В умствен смисъл: От един покварен човек, който е грешил, грешил, че той да ви даде съвет, не взимайте! Туй значи: от стара делва вода не пий! Например, ако някой ви каже: „Ходих в Европа, тук-там“, но колко пари е задигнал не ви каже, трябва ли туй да ви въодушеви? Туй е положението. Вода от стара делва – не пий от нея! Природата постоянно подновява нещата. Сега някой може да възрази: „От стара круша круши да не ям ли?“ Или (*някой да каже): стара книга не чети! Аз казвам тъй: От болен човек помощ не търси!

– От кого да искаме помощ?

– Ще искаш помощ от разумния човек. Само разумният човек може да ти помогне. И всеки човек, който може да ти помогне, той е разумен.

Сега станете и направете туй упражнение (Пентаграмата), с движение на ръцете и произнасяне формулките на Добродетелите.

Всяка на своето място, мислено поставихме Паша и Мика на техните места и бавно направихме упражнението – Живата Пентаграма, (със съответните формулки:

В изпълнението Волята на Бога чрез Истината е силата на нашата душа.

В изпълнението Волята на Бога чрез Правдата е силата на нашата душа.

В изпълнението Волята на Бога чрез Любовта е силата на нашата душа.

В изпълнението Волята на Бога чрез Мъдростта е силата на нашата душа.

В изпълнението Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на нашата душа.)

Когато сте петте, ще се хващате за ръцете, но тъй, всяка на своето място, за да образувате Пентаграма. Сега както сте трите, ще образувате триъгълник, то е хубаво.

Туй, което имате, то е достатъчно, ще приложите сега.

(Ще работите трите. Трима души работят по-добре, отколкото пет. 3 е отвътре, 5 – отвънка. Човек има 5 чувства, с които работи във външния свят, а има 3, с които работи вътре – това са умът, сърцето и волята. Сега сте три, понеже работите отвътре, с ума си. Пък като дойдете да работите с външния свят, тогава и другите ще дойдат.)*

Щом човек тури едно ограничение на каквато и да е мисъл, на Божественото в себе си, той се поставя на един плъзгав път. Каквото и да дойде, то е за добро, то е Божествено, веднага отпусни си душата. Всичко в живота е добро. Добрите хора не че не виждат лошото, те го виждат, но Доброто ги запълня, те са богати, запълнена е душата у тях.

Ще живеете всякога в Разумната Любов – в Любовта вътре! В разумното противоречие няма!

Някой път на едно пиано, като се свири, почне да се дезакордира. Човек като работи, не трябва да се преуморява.

Човек има да преодолее у себе си някои желания. Например у някого вкусът е много развит. Каквото и да му говориш на такъв човек, той си мисли само за ядене. Има хора, които много обичат риба и все за риба си мислят; други – за хляб. Или някои имат специалност, само за хубави дрехи си мислят, трети – за шапки, чепичета... Когато вкусът е много развит, това пречи за духовна работа. На такъв човек каквото и да му говориш, той си мисли все за ядене. В такъв случай, когато стомахът ти иска много да яде, няма да го задоволяваш, ще му дадеш само малко и ще му кажеш: „Стига ти толкова!“ Тия удоволствия отвън, те не са естествени работи, те са изкуствени. Но естественото за някого е неестествено за другиго. Естественото за овцата е неестествено за вълка и обратното – естественото за вълка е неестествено за овцата.

– Как да прилагаме закона на свободата – върху себе си ли, или върху другите?

– Върху себе си.

– (*Но то е много трудно,) върху другите по-лесно се прилага свободата.

– Но това не е свобода. Кажеш на слугата си: „Свободен си“, но не му плащаш. Туй не е свобода. Двама братя са свободни да разделят имането на баща си наполовина – туй е свобода. Свободен е само разумният човек. В какво седи свободата, я кажете?

– Не знаем.

– Едно магаре е свободно само когато няма юлар, самар и товар. В това седи неговата свобода.

Например, вие искате да образувате един концерт (*от 5 души). Трябва да си хармонирате. (*Трима свирят хубаво, а двама – не. Вие ги викате. Оставете ги. Те като дойдат, ще ви помогнат ли? Божествената

работа разбира онези, които дойдат, сами да дойдат. Да са подготвени, че като дойдат, каквито парчета да им дадете, те да ги свирят. Пък ако ги викате, за приготовление се изисква дълго време. И певицата дълго време пее едни и същи вариации хммм..., докато най-после може хубаво да изпее един път цялото парче.

– И нашият оркестър е от 5, пък двама не идат.

– Нищо, сега е 3, то е отлично. Трио е, после има квартет – 4-ма души свирят. А 5 души образуват квинтет. Та, квинтетът хич не работи сега.)

Има хора, които специално развиват волята си. Има много методи за това. Има някой, има си два джобура: единият е пълен, другият е празен. Той, сутрин като стане, взима водата от единия джобур и я сипва в другия. На следната сутрин водата от втория джобур прехвърля в първия. То е един добър начин, но аз казвам тъй: далеч някъде има някой извор, аз ще ида с каната си и оттам ще взема вода, ще я занеса вкъщи за пиене. Това за известно време, за да упражняваш волята си. И след 10 деня, ще видя какви резултати има.

Сега, пазете се от това: най-първо ти почнеш жежко, а към 10-тия ден кажеш: „Ей, не искам вече.“ Пък то, като започнеш, да бъде обратното: да започнеш с най-малкото въодушевление и колкото отива по-нататък, да бъде с по-голямо въодушевление. То е естественото: да започнеш с най-малкото усърдие и да свършиш с голямото.

(*Трите прави с Учителя тихо прочетохме Отче Наш.*)

9.15 часа сутринта

Показахме на Учителя мястото (на южната част на борчетата), дето посяхме семената.

Закуска на „Изгрев“. (*Учителят – чай, а другите – голяма жълта диня с хляб.)

След закуската (*всички прави изпяхме) 3 пъти „Благост“ и „На Учителя покорен“.

10 часа: Учителят си тръгна. Изпратихме Го с песните: „Напред, напред за Слава!“, „Братство, единство!“

И тъй тържествено прекарахме този светъл слънчев ден, който го нарекохме: Празникът на Истината.

Трите между борчетата си продължихме празнуването. Изпяхме си стиха на Истината:

„Когато Истината грее Плодът цъфти и зрее!“

Всички бяхме озарени с една (*чиста) детска радост. Твърдо си казахме: „Ще изпълним всичко, което Учителя ни говори тази сутрин, като малките деца, с радост, преданост и любов!“ (*“Ще изпълним всичко, което Учителят ни говори тази сутрин, без разсъждение, предано, с радост и любов.“) (*Нали) когато Учителят каже нещо, ученикът трябва да го направи, ако иска да му се каже нещо друго. (*Туй, което Учителят каже, ние ще го направим!)

Направихме си упражненията I и II, като си казахме: „Днес правим тези упражнения с най-малкото усърдие и въодушевление, като постепенно ще увеличим усърдието си.“ (*“Днес правим тези упражнения с най-малкото усърдие, с най-малкото въодушевление. А утре – с по-голямо въодушевление.)

8. IX. 1924, 11 часа сутринта

(Бележки на Елена Хаджи Григорова от нейната тетрадка, из архива на Пеню Ганев.)

Съдържание на първия урок от Учителя: „Най-малкото“:

1. Какво трябва да преодолее човек?
2. Правило първо.
3. Какво можем да правим за уякчаване на волята?
4. Какво да кажем на този глас, който ни учи на леност?
5. Двете упражнения.
6. Трябва да се освободим от всички глупави удоволствия.
7. Можем да се опълчим против модата – ако имаме идея.
8. Има един вътрешен закон, който ни казва какво да носим.
9. Упражнение за тази година: да мислим за добрите хора.
10. Добрите хора.
11. Мото за този година.
12. формулките „Живата Пентограма“.
13. Любов, Мъдрост, Добродетел.
14. Какво да си забелязваме? Само доброто.
15. С какво да започнем? С малкото.
16. Всеки месец по една ръководителка.
17. Какво да пишем? Най-важните моменти.
18. Кой човек е естествен?
19. Кога нещата стават интересни за нас?
20. Кой свързва хората?
21. Като идем при Учителя, какво ще кажем?
22. Коя идея е силна?
23. Каква трябва да бъде мисълта ни?
24. Нашата погрешка. Трябва ли да дописва друг моето писмо?
25. Едно зло и второто зло.
26. Правило второ.
27. От кой човек да искаме помощ?
28. Живата Пентограма.
29. Какво значи 3 и какво – 5?

30. Доброто.

31. Къде да живеем?

32. В разумното противоречие няма.

33. Вкусът пречи за духовната работа.

34. Какво ще кажем на апетита си?

35. Удоволствията отвън са неестествени за ученика.

36. Кой е свободен?

37. При Божественото всеки сам трябва да иде!

38. Методи за развиване на волята.

39. Какво казва нашият Учител за развиване на волята? – При извора!

40. Как да почнем всяка работа? – С най-малкото въодушевление!

41. Какво е естественото при една работа? – От малкото към голямото!

42. Отче Наш.

Всичко за приложение в урока „Най-малкото“:

1. Всяка една работа си има своите спънки, които трябва всякога да се преодоляват.

Всеки трябва да се стреми да преодолее мъчнотиите, които среща на пътя си, било отвътре или отвънка.

I правило: Каквато работа започнете, гледайте да я свършите!

2. За уякчаване, кажи си: „10 сутрини наред ще махам ръката си... 1-2. И когато ти каже някой отвътре: „Това е глупаво“ или: „Сега няма да учиш“, отдели се от него и кажи му: „Приятелю, ти можеш да почиваш, но аз ще работя, аз ще уча!“

II. Сега на вас ще дам две упражнения – I и II, за уякчаване на волята (кажете си тъй) за 10 сутрини наред с пълно съзнание и концентриране на мисълта.

3. По възможност гледайте всичките глупави удоволствия и занимания да ги извадите от себе си.

4. Човек, който има идея, той не гледа никаква мода! Ще спазвате един вътрешен закон: когато една мисъл, една дреха или една книга е неестествена за вас (не е съгласна с Божествения свят), вие усещате едно стискане на слънчевия възел – трябва да я изгоните.

III. Упражнение за през тази година: почнете най-първо правилно общение с физическия свят – всяка сутрин мислете 10-15 минути за всички добри хора на Земята, за ангелите и най-после – за Бога.

IV. Започнете тази година с Добродетелта.

Мото: „В изпълнение Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на моята душа.“

V. Живата Пентограма: употребление формулите с движение на ръцете. Всеки месец Пентограмата ще бъде с друг връх нагоре. Първия месец: както си е – с Истината нагоре; втория – с Правдата; третия – с Любовта; четвъртия – [с] Мъдростта; и петия – [с] Добродетелта. Тогава редът на Добродетелите в Пентограмата през различните месеци ще бъде следният:

1-ви месец: Истина, Правда, Любов, Мъдрост, Добродетел.

2-ри месец: Правда, Любов, Мъдрост, Добродетел, Истина.

3-ти месец: Любов, Мъдрост, Добродетел, Истина, Правда.

4-ти месец: Мъдрост, Добродетел, Истина, Правда, Любов.

5-ти месец: Добродетел, Истина, Правда, Любов, Мъдрост.

VI. Забелязвайте си всичко добро, което мислите или срещате в живота си.

5. Ще се срещате, ще се осветлявате една друга, ще си пишете.

VII. Всеки месец една ще бъде ръководителка на цялата група, тя ще урежда програмата за работа през този месец.

1-ий месец, до 22.IX.924 год.: И – Савка;

2-ий месец, до 22.X.Т.Г.: П – Паша;

3-ий месец, до 22.X1.т.г.: Л – Мика;

4-ий месец, до 22.XII.: М – Елена;

5-ий месец, до 22.1.1925 г.: Д– Сотирка.

6. Да бъдем естествени.

7. Една идея е силна, когато може да расте при най-неблагоприятните условия! Следователно, при най-неблагоприятните условия вие ще работите.

8. Ти сам ще довършиш своята работа, писмо или друго.

VIII. II правило: Не пийте вода от стара делва! От болен човек помощ не търси! Ще искаш помощ от разумен човек.

9. Когато сме 3, значи работим отвътре: с ума, сърцето и волята; а когато сме 5, ще работим във външния свят с 5-те чувства.

10. Каквото и да дойде, то е за добро. Веднага отпусни душата си…

11. Ще живеете всякога в разумната Любов. В Любовта вътре. В разумното противоречие няма.

IX. Трябва да преодолеете в себе си някои желания. Когато вкусът ти е много развит, това пречи за духовна работа, няма да задоволяваш стомаха си!

12. Ще прилагате закона на свободата върху себе си.

X. Аз казвам тъй: ако е за развиване на волята, 10 дена наред ще ходя далеч някъде, при някой извор, и ще си взимам вода в стомната за пиене; и след 10 дена ще видя какви резултати има.

XI. Започни с най-малкото въодушевление и колкото отиваш по-нататък, да растеш и в усърдие, и във въодушевление. Почни с малкото, за да свършиш с голямото.

[*Легенда:*]

I, II, III, IV, V… – точки или места, дето Учителят директно казва какво да правим – приложение.

1,2,3,4,5… са места в урока, които можем и затова трябва да ги приложим.

* – места, които ми направиха силно впечатление.

Добродетелите и съответните им цветове:

ИСТИНА – бледо-синият цвят

ПРАВДА – бледо-зеленият цвят

ЛЮБОВ – бледо-розовият цвят

МЪДРОСТ – бледо-жълтият цвят

ДОБРОДЕТЕЛ – белият цвят

И общо на всички добродетели съответствува белият цвят.

ПЪРВИ МЕСЕЦ [ПРАЗНИК НА ИСТИНАТА]

(от 8 до 22 септември 1924 г.)

[*Ръководителка – Савка*]

(Редът на Добродетелите в Пентаграмата за този месец – 8-22 септемврий 1924 г.: Истина. Правда. Любов. Мъдрост. Добродетел.)

Нареждане за този месец:

1. Всеки 22-ри ще бъде наш празник на Добродетелите, за която среща ще поканваме и Учителя ни да присъствува.

2. През седмицата поне един път ще се срещаме.

3. Първите 5 дена от месеца (22-26 включително) по възможност ще гледаме да ги прекараме заедно; в краен случай само за сутринната молитва ще бъдем заедно. Всеки ден от тези 5 дена ще принадлежи на една добродетел, тъй в 5 дена ще завъртим цялата Пентаграма.

4. Всеки месец Пентаграмата ще бъде с различен връх нагоре. Този месец Пентаграмата е с върха на Истината нагоре. [Втория месец – с Правдата нагоре, третия месец – с Любовта нагоре, четвъртия месец – с Мъдростта нагоре, петия месец – с Добродетелта нагоре.]

5. Формулка за този месец, освен за Добродетелта, е и тази за Истината:

„В изпълнението Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на моята душа.“

„В изпълнението Волята на Бога чрез Истината е силата на моята душа.“

6. Всяка сутрин – размишление за Добродетелта и добрите хора.

7. Десет дена наред – I и II упражнение, като увеличаваме усърдието си, начиная от днес, 8-и, до 17-и септември включително.

[*Подреждане на Пентаграмата по месеци*:

1. Истина – Правда – Любов – Мъдрост – Добродетел

2. Правда – Любов – Мъдрост – Добродетел – Истина

3. Любов – Мъдрост – Добродетел – Истина – Правда

4. Мъдрост – Добродетел – Истина – Правда – Любов

5. Добродетел – Истина – Правда – Любов – Мъдрост. – *тази добавка е от В. Кръстев*]

ПРЪВ РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ: МОЕТО ВЕРУЮ

12 септември 1924 г, петък, 11 часа сутринта [ул. „Опълченска“] № 66

[Присъстват:] Паша, Сотирка, Мика, Савка.

(Направихме въпрос за Мария Радева – как да ѝ помогнем. Решихме да питаме Учителя. Слезнахме.)

Отличен ден. Слънце! [Учителят дойде и ни говори]

– По въпроса за Мария Радева, може ли да ѝ помогнем?

– Във вашата Пентаграма се изисква повече молитва. Вие трябва да се молите и съзнателно да се молите. Искате да стане промяна в някого, в ума му, в сърцето или във волята му – ще се молите и ще чакате, ще искате от Господа резултати. Искате да се обърне някому сърцето – ще се молите. Молитвата не иска философия. На Небето не искат философия, знаете ли защо? Тръгвате за Витоша, има само един път. Вие се спирате, казвате: „Дали е този пътят?“ Разглеждате го час и половина и все се питате дали е този пътят? Питам: Какво сте добили от това? Накрая, след като сте мислили толкова много, пак ще минете по същия път.

Който ще ви докаже Бога, то е отвънка: един ще го вземе, друг ще го вземе и вие ще останете без Господа. Кажете така: „Моето верую е такова: аз се раждам и умирам с един Господ. Аз имам един Господ, който ми даде ум. Един Господ имам, Който създаде моя ум, моето сърце и моята воля. В този Господ вярвам и Той е правият, а вашия не разбирам.“

В този Господ ще вярваме ние, Който ни е създал ума, сърцето и волята. А сега вярвате в един троеличен Бог; молите Му се, но Той не

отговаря. А ти, като повикаш Господа в сърцето си, то е истинското верую.

Сега, туй ще го пазите, то е „Моето верую“: Вярвам в един Господ, с Когото съм дошъл, Който ми даде ума; вярвам в един Господ, Който ми даде сърцето; и вярвам в един Господ, Който ми даде волята.

– Защо всички се сетихме за Мария и как да ѝ помогнем?

– Духът ѝ е онзи, който ви каза него да не забравите, затова вие я почувствувахте тъй.

Хората са чудни в своите разбирания! Някой като задебелее, казват: станал красив! Всички се радват. Аз си правя сравнение: къща, осветена като Александър Невски – всички се радват. Но туй осветление не е постоянно. А онази, малката колибка, дето мъжделее светлинката, (*никой не я поглежда), но след време там се ражда голяма светлина.

Божественото дръжте – вие ще издържите всичко!

Човешката душа в малка форма показва границите на космоса. Малката човешка душа има подобието на целия космос. Душата образува форма, без тя да е форма. Тя е извън времето и пространството, затова тя може да бъде и малка, и голяма. Душата се смалява, без тя да се смали.

Доказателство за съществуванието на Бога може да се даде, но когато дойде за едно верую на душата си, то почива на един малък опит, който имаш вътре в себе си. При каквито условия и да е, ти го чувствуваш в себе си и това нещо философия не иска. То ти казва: „Ще се уреди тази работа!“ Нищо повече. „Ще научиш.“ „Ще дойде време.“

Бог работи над всички същества! Това значи: Бог ги разбира и ги хармонира – Безграничното да се слее в единство.

Ще се молите. Вътрешно ще се молите дълго време. Правете този опит. Вярата ви да почива на онова вътрешно чувство. Има един вътрешен усет – то е най-силното доказателство за Бога. Човек се ражда с него и умира с него. Най-първо детето вярва на всичко, после не вярва и като умира, пак вярва.

Едно нещо трябва да помните: Любовта, Любовта към Бога, Любовта към хората, с тази любов човек трябва да се роди, тя не иде от после. Сега във вас може да се прояви тази любов, но тя не иде сега, тя се проявява сега, но тя е била вътре във вашата душа. Вие казвате: „Обикнах този приятел." Вие в миналото сте го обичали ред съществувания и в Невидимия свят си мислил за него, а тук като дойдеш, казваш: „Все е хубаво човек да има един приятел." Значи, ти го знаеш и го чакаш. Вие мислите, че може да скъсате връзките на Любовта. Не, ти ще се отвържеш на едно място, а ще се [вържеш] (*явиш) на друго място. Господ възпитава хората. А добро и зло, това са методи, чрез които хората се възпитават вътрешно, да могат тази просвета, която те имат в ума си, в сърцето си, във волята си, да я проверят.

Казвате за някого: „Господ какви добри приятели му даде!" Но ти, всички богатства, които Бог ти даде, опази ли ги тъй чисти? Ти дойде на Земята с Бога, а понеже хората на Земята вярват, че няма Господ, и ти прие това и казваш: „Няма Господ." И затова Господ те учи вътре: „Не е хубаво това, не го прави." И ти почнеш да се терзаеш. Ето философията. И човек, като допре ножът до неговия кокал, той се замисли. Заговори му Господ на сърцето, на ума и на волята. И веднага иде едно съживяване у него и тогава казва: „Научих как се живее."

Двама вървят заедно, мълчат. Единият се качи на коня и каже: „Любовта разкрива Бога в нас!" и си замине. Другият си мълчи, обаче после го гони да му уреди работите. На сегашните хора не трябва

толкова знание. Но всеки човек трябва да има една своя теория, (*едно верую). Твоята теория за Бога каква е?

Сега, защо изскочи образът на Мария Радева пред вас? Знаете ли защо? За да не повторите нейната погрешка. Казва ви се тъй: „Не правете погрешката на Мария Радева.“ Ако вие не направите погрешката, значи вие може да ѝ помогнете. Ако искаш да помогнеш някому, не трябва да слезнеш в неговото положение. Че то е лесно... Да кажем, аз държа изпит, ще кажа: „Господи, Ти си, Който даваш светлина, аз искам да свърша заради Тебе! Не е заради дипломата, но аз искам да свърша туй знание!“ Защото човек между професорите все ще научи нещо. Де е да влезнеш в един университет да учиш съзнателно. В такъв един човек има една красива страна. Ти можеш да знаеш повече от професора, но да се представиш като най-скромния ученик. Че тук се изисква характер, тук се изисква търпение: ще се учиш, ще наблюдаваш... Че то е величие на характера! А тези, които много знаят, виждаме ги, все се забатачват в живота. Минала мечката покрай мравките и я ухапали няколко, понеже мечката трябвало да мине малко по-настрани. Мечката пък казала: „Как тъй да ме ухапят те!“ А мравките казват: „Защо минава тя през нашето културно царство?“

Сега, приложението. Да кажем, вие сте ученичка и учениците ви хапят. Ще кажете: „Аз минах през техния културен мравуняк.“ И втори път ще заобиколите.

Един учител може много добре да улесни живота на своите ученици, например на бедните и тогава веднага учениците ще имат високо мнение за учителя си. Значи той не минава през мравуняка, а заобикаля. Какво искат малките деца от учителите си? Да бъдат справедливи, никога да не (*ги) лъжат и да говорят на техния език. Учителят да заведе децата в гората при бора, да го зареже и да каже: „Вижте, деца, как плачат дърветата, когато се режат!“ фактите са за

детето, то не иска теории. Говори на детето на (*този) символичен език, отлично ще му въздействуваш. Но абсолютно никаква лъжа при децата! Говори им на един език, който те разбират. Когато децата питат: „Господ кой Го направи?“, то значи: човека кой го направи? И ние можем да (*им) кажем само човек кой го е направил и се свърши въпросът. Като кажем: „Бог е направил човека“, то е достатъчно за тях. Защо го е направил? Понеже Бог има голяма любов, затова го е направил. И ще се свърши въпросът.

Да допуснем, един идеален слуга, работи без пари, иде при вас и ви каже: „Нямате ли нужда за слуга?“ Работи този човек от любов! Питам: по-идеален слуга от слугата на Любовта има ли? Защо е дошъл той тука? Заради Любовта! И ако Бог седи в нас, то е заради Любовта. Всеки благороден човек трябва да се стреми към онзи, красивия език, който изразява Любовта. Всяка една дума, която изговаряш, да изразява една жива картина. Кажат ви: „Заповядайте“, кажете: „Ще дойда сега.“ Тъй езикът ни да бъде положителен – и в отрицателен смисъл, и в положителен, все да бъде положителен. А сега казвате: „Ще видим дали ще дойдем.“ Кажете: „Ей-сега ще дойда.“ И тръгни. „Ей-сега ще направя тази работа“, и я направи! Това е красиво. И човек, когато има да се бори с нещо, то е приятно. След като имаш едно противоречие в себе си и дойде борба, то е красиво. Единственото красиво нещо на Земята за Бога са тези противоречия. И ако някой пита защо са тези противоречия – за да седи Господ тук. Туй е една права мисъл. Че, ако вие падате във водата, то е един изпит заради мене: ще ви оставя ли във водата или ще ви избавя. Може да си кажете: „Той тъй си говори, но ако дойде, дали ще го направи?“ Понеже повдигаш този въпрос, Господ иска да те избави от съмнение, бутне те във водата, аз те изваждам и ти вече носиш една опитност в себе си.

Който иска живот без противоречие, той не може да разбере, че същността на живота е едно велико противоречие. Самият живот се жертвува, защото Бог, за да напусне Своя покой, Своето блаженство, Той трябва да се занимава с една същина вънка от Неговия покой. Следователно Господ търси противоположности. Той, като седи в покой, казва: „Те са незавършили своето съвършенство.“ Той като те погледне веднъж, свършено е вече. У Него няма туй бавене. Може да минат хиляди години, но онова, което е решил Той, то ще стане.

Коя мисъл остана сега у вас?

– Което Бог иска, то ще стане.

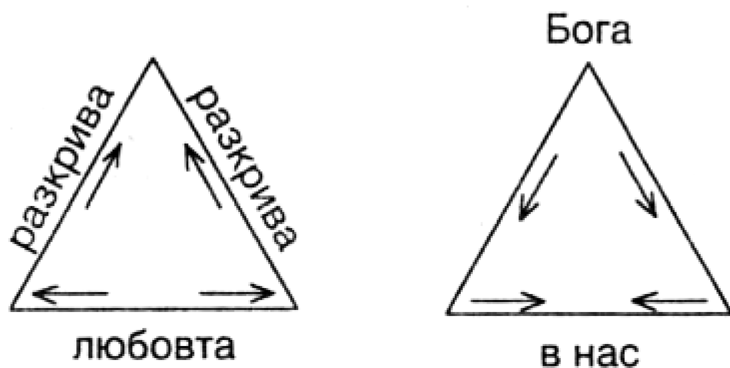

Всички прави с Учителя направихме един триъгълник с движение на ръцете и произнесохме думите:

"Любовта разкрива Бога в нас“

Този ъгъл е двоен.

Защо сте четири? Миналия път бяхте три. Три е [триъгълникът]. Сега с мен сте пет. Защото основа ви трябва. Ако вие с мен сте пет, тогава Господ да бъде шестият, значи два триъгълника. Сега ви трябва една киселина.

Добрата молитва.

Живата Пентограма. С Учителя рисувахме Пентограмата и произнесохме формулите на петте Добродетели (с движение на ръката, както е в Пентограмата).

(Бележки на Елена Хаджи Григорова от нейната тетрадка, из архива на Пеню Ганев.)

Съдържание на този разговор от Учителя – „Моето верую“:

1. Повече молитва.

2. Бог не се доказва отвънка.

3. Всеки трябва да има едно верую.

4. Само Божественото ще държим.

5. Доказателство за Бога може да се даде, но веруюто на твоята душа не може да дойде отвън, то почива на една малка твоя опитност.

6. За моето верую философия не трябва.

7. Какво значи: Бог стои над всички същества?

8. Трябва да се молим, за да усилим вярата си.

9. Вярата ще ни даде един вътрешен усет за Бога.

10. Свободата се губи пред общественото мнение.

11. За Любовта.

12. За какво ни служи доброто и злото?

13. Ние сме дошли на Земята с Бога. Как сме Го загубили?

14. Какво трябва да има всеки човек? – Едно верую.

15. Как можем да помогнем на някого, който е направил погрешка?

16. Къде се изисква характер?

17. Мечката и мравките. Тяхното докачение.

18. Как трябва да говорим на децата?

19. Децата не питат кой направи Господа, а кой направи човека.

20. Слугата на Любовта.

21. Езикът, който изразява Любовта.

22. Единственото красиво нещо на Земята са противоречията.

23. Същността на живота. (Доказателство.)

24. Един поглед от Господа.

25. Онова, което Бог е решил, то ще стане.

26. Двата триъгълника: формулката.

27. Добрата молитва. Живата Пентограма.

Всичко за приложение в този разговор – „Моето верую“:

I. Във вашата Пентограма се изисква повече молитва. Вие трябва да се молите и съзнателно да се молите.

I. Искате да помогнете на някого – ще се молите и ще искате от Господа резултати. Ще чакате.

II. Моето верую: аз се раждам и умирам с един Господ, Който ми даде ума, сърцето и волята.

III. Божественото дръжте – вие ще издържите всичко!

1. Божественото вътре в тебе винаги да казва: „Ще се уреди тази работа, ще научиш, ще дойде време“ и т.н., но да пазиш мира си.

1. Ще се молите, вътрешно ще се молите дълго време. Правете този опит. Вярата ви да почива на онова вътрешно чувство. Има един вътрешен усет, то е най-силното доказателство за Бога. Човек се ражда с него.

2. Щом в нашия ум влезе мисълта за общественото мнение, ние сме вече неестествени, а то винаги трябва да бъдем естествени и свободни.

3. Едно нещо трябва да помните: с любовта към Бога и любовта към хората, с човека се ражда, тя не иде отпосле. Господ възпитава хората, а зло и добро, това са методи.

4. Всички богатства, които Бог ми даде, опазих ли ги чисти? Ти дойде на Земята с Бога, а сега?

5. Всеки човек трябва да има едно верую! Моята теория за Бога каква е?

IV. Не правете погрешката на вашия приятел, за да му помогнете.

6. Да кажем, аз държа изпит – ще кажа: „Господи, Ти си, Който даваш светлина, аз искам да свърша заради Тебе! Ще уча съзнателно!“

V. Мравките се обидили, защо мечката да минава през тяхното културно царство, и я ухапали. Мечката пък се обидила, как тъй мравките да я ухапят? Мечката, ако не искаше да я хапят мравките, трябваше да заобиколи царството на мравките.

Сега, приложението. Вие сте ученичка, учениците ви ухапят – ще кажете: „Аз минах през техния културен мравуняк“ и втория път ще заобикаляте.

7. На децата да говорим език, който те разбират, да бъдат справедливи, да не лъжат. Никаква лъжа. Когато те питат за Бога, ние да им кажем: „Бог е направил човека, защото има голяма любов.“

VI. Всеки трябва да се стреми към онзи, красивия език, който изразява любовта. Всяка една дума, която изговаряш, да изразява една жива картина.

8. Човек когато има да се бори с нещо, то да е приятно. Единственото красиво нещо на Земята за Бога са тия противоречия.

9. Всичко, което Бог е решил, то ще стане!

Само веднъж като те погледне Бог, то е свършено вече!

ВТОРИ МЕСЕЦ [ПРАЗНИК НА ПРАВДАТА]

(от 22 септември до 22 октомври)

„В изпълнението Волята на Бога чрез Правдата е силата на нашата душа.“

Ръководителка: Паша

Съдържание:

1. Пентограмата за този месец[8].

2. „физическият и Духовният човек“: урок втори от Учителя – 22.IX.1924 г., понеделник; [I ден]

3. Нареждане от ръководителката за този месец

4. Празникът на Любовта – 23.IX.1924 г. – [II ден]

5. Празникът на Мъдростта 24.IX.1924 г. – [III ден] Разговор с Учителя: „Послушание“

6. Празникът на Добродетелта – 5.IX.1924 г. – [IV ден]

7. Празникът на Истината – 26.IX.1924 г. – [V ден]

(*Съдържание:

1. Пентограмата за този месец.

2. Празникът на Правдата. Втори урок от Учителя н.у.о.к.д[9].: „физическият и Духовният човек“ – 22.IX.1924 г., понеделник.

3. Съдържание на втория урок от Учителя.

4. Всичко за приложение от урока.

5. Кое ми направи силно впечатление?

---

[8] Пентограмата се завъртва отляво надясно, по посоката, чрез която са очертани, така че на върха на Пентаграмата е Правдата, а върхът на Истината е станал ляв крак, а десен е Любовта, на които стои. Пентограмата стои на два крака, на два върха винаги. При въртенето на Пентограмата те се променят. (Бел. на В. Кръстев)

[9] На ученичките от Окултния клас на Добродетелите.

6. Нареждане от ръководителката за този месец.

7. Втори ден – 23 септемврий 924 г. Празникът на Любовта.

8. Трети ден – 24.IX.Т.Г. – Празникът на Мъдростта. 8. Втори разговор от Учителя: „Послушание“.

8. Съдържание. Приложение. Впечатление.

9. Четвърти ден – 25.IX. – Празникът на Добродетелта.

10. Пети ден – 26.IX. – Празникът на Истината.

11. Моята работа – упражнението – ходене при извора.

12. Етическото значение от ходене при извор за вода.

Правдата е на върха.

Правда. Любов. Мъдрост. Добродетел. Истина.)

ПЪРВИ ДЕН – ПРАЗНИКЪТ НА ПРАВДАТА. ФИЗИЧЕСКИЯТ И ДУХОВНИЯТ ЧОВЕК

(Втори урок[10] от Учителя н.у.о.к.д.)

22 септември 1924 г., понеделник, (7 часа сутринта), Изгрев.

Отличен слънчев ден.

Всяка на своето място при борчетата, насядали във формата на Живата Пентограма.

Учителят дойде в 11.30 часа.

Сега, ако ви попитам един въпрос: Кое живо същество бихте взели като предмет на послушание? Кое бихте дали като символ на послушание?

П.: – Цветята.

– Да, послушни са цветята. Цветето казва: „Майка ми ме остави тук и аз съм послушно.“ Но туй цвете расте в две посоки – движи се нагоре и надолу. А в хиляди години и то се мести от мястото си. Например 2000 години преди Христа туй цвете 0 ц.[цвете] е било на едно място, а след 2000 години туй цвете се е преместило, може би на 500 километра. Местят се цветята, само че у тях движението е по-медлено – на 4000 години то може да се премести на 500 километра. Това е крайният предел, ако има условия, разбира се.

Съзнанието има две положения: 1. почиващо съзнателно състояние и 2. активно съзнателно състояние. Всякога в почиващото състояние на съзнанието човек обмисля пътищата, плановете, разглежда погрешките, несполуките и всичко туй го изправя. А в

---

[10] Първият урок от Учителя е беседата „Най-малкото“.

активното състояние на съзнанието, там вече има условия да работи – той прилага, всичко реализира.

Тъй че, имаме почиващо и реализирващо състояние. Последното можем да го наречем още: озаряващо активно състояние на съзнанието. То е вече работно състояние. Сега вие ще следите: когато в съзнанието в своето проявление се намалява неговата светлина, неговата активност, туй всякога показва, че вие се отдалечавате от центъра на живота. Следователно ще усещате едно състояние стеснително, обременително, неудоволствие. Туй е един признак, че вие се отдалечавате от центъра на живота. А щом вие се приближавате към центъра на живота, дали вие го съзнавате или не, всякога имате обратни на тия резултати: чувствувате радост, веселие, разширение, въодушевление.

Питам ви: трябва ли вашето съзнание, като някоя гарга да кацне на някой умрял кон?

М.: – Ако не знаем какво е умрял кон?

– При умрелия кон всякога има смърдеж, нищо повече!

С.: – Трябва ли да се стремим към състояние на нирвана, в смисъл както го тълкуват будистите: място, дето няма никакво вълнение – вечен покой?

– Не, нирвана не показва равнодушие, нито безразличие. Нирвана е най-хубавото място, то е вечна хармония. То не е празнота на съзнанието, то е пълнота на съзнанието. А хората говорят за нирвана туй, което не е то. Веселието означава нещо по-нежно, по-деликатно, а радостта е по-експанзивна.

Трябва да се стремите към нирвана. Ами че имате известен идеал: търсите една приятелка да ви обича – то е състояние на нирвана. Или, търсите някои по-хубави места в музиката, поезията – това е все нирвана. Нирвана, то е едно състояние, в което вие можете да влезнете и да излезнете, когато си искате. Зависи от чувствата.

Дойдеш, например, до хора, които живеят в нирвана и ти чувстваш хармония. Ако вземем нирвана като място, ти можеш да влезнеш и да излезнеш, когато си искаш, тъй е. И вие все в годината имате един ден, дето сте в нирвана и тогава се самозабравяте. Разберете правилно: човек може да се самозабрави само в някоя възвишена мисъл или идея, каквато и да е тя. Мислите ли вие, че не сте в нирвана някой път?

Пазете следующия закон: В този път, в който вървите, вътре в себе си трябва да пазите абсолютна честност!

Знаеш какво значи честност? Абсолютно без никаква лъжа. Знаеш какво значи? Туй е първото. Туй е на първо време една необходимост.

Ето беседата, която аз говорих. (Учителят показа този чертеж.)

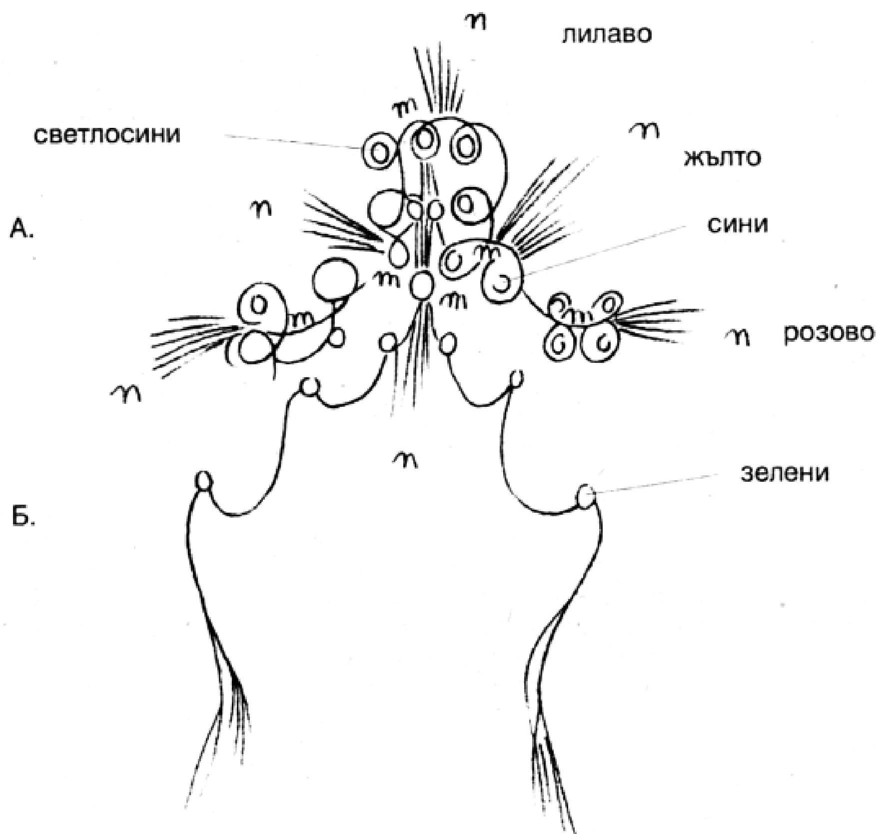

Фиг. 1

[Физически и духовен човек. А. – духовен; Б. – физически. m – центрове, n – излъчват енергия. Бел. на Вергилий Кръстев.]

[Означенията на цветовете на фигурата са от тетрадката на Елена Хаджи Григорова, из архива на Пеню Ганев.]

Сега ще ви приведа един символ. Да допуснем, имате един инструмент тъй съвършен както цигулката. Да допуснем, че този инструмент Бог го е създал. Питам: трябва ли този инструмент да се поверява в ръцете на един профан? Не. Е, човешката душа е един инструмент, който Бог е създал. Кому трябва да се повери тя?

Цигулката, този инструмент, трябва да се повери в ръцете на един виртуоз, който знае да свири, и той трябва да пази инструмента. И под неговия лък инструментът ще се развива. Този виртуоз ще вложи нещо ново в този инструмент. А този новак, който не знае да свири още, може да разлепи цигулката; той няма да я оцени, няма да я пази.

Сега вие може да си направите извода. Вземете тялото, този организъм, който е даден като един храм на човека – трябва ли човек да повери този организъм на друг? Писанието казва: „Представете телата ваши в жертва жива, свята и благоугодна Богу." Значи онези, които не разбират закона, ще поверят своята цигулка на неопитни цигулари, вместо на Бога. Защото всичките сили в света не действуват частично. Имате друго едно правило: Всичките природни сили в света действуват все колективно. Например вие хванете моя пръст, мислите, че е единица. Не, той е колективно цяло, с него има други сили, които действуват заедно. С него иде вторият пръст, третият, четвъртият, цялата ръка, после и другата ръка, краката ми, зъбите ми, всичко туй ще се прекомандирова, тъй че и всички други сили ще дойдат. Вас ви се вижда едно, а след него иде колективното. Следователно вие трябва да видите тази единица в какво съотношение е. Не бутайте нещата поотделно. Запример имате едно ваше желание, искате да го реализирате. Туй желание във въображението ви се представлява като един известен предмет, но този предмет като дойде, то е една уловка и ще развали цялото ваше щастие.

Трябва да ви заведа при някое бистро изворче, дето са тези попови лъжички, да видите какви са интересни, каква тактика имат. Някой тури въдицата, а те като философи ходят нагоре-надолу, разрешават важни въпроси, а не знаят, че може да излезнат над водата отгоре. Аз във Варна съм наблюдавал риби. Има някои, хващани веднъж, но се спасяват пак във водата. Такава риба хваща

въженцето и го носи насам и нататък, иска да освободи другите рибки от него. А неопитните рибки отиват към въдицата.

– Как да приложим послушанието?

– Хубаво. Вие как схващате послушанието?

М.: – Да не роптаем в условията, в които сме. Да не се съпротивляваме.

– Значи, да слушаш, като ти кажа нещо, да го направиш. Т.е. послушен може да бъде само разумният човек. Послушанието е свойствено само на разумни същества. Тяхно качество е. Послушанието е свойствено само на едно разумно същество.

С.: – Как можем да го придобием ние?

– То, вие го имате. Най-първо вие съзнавате, че в света съществува известен разумен закон. Има поставени методи, чрез които нещата се добиват. Вие ще се домогнете до този разумен метод. Послушанието трябва да следва слушането. Човек трябва да е слушал дълго време, да е разумял това, което се говори и тогава да бъде послушен.

(Учителят посочва чертежа.) Във висшите светове – А, нещата са по-красиви, пък колкото се слиза към материята – Б, друг изглед имат нещата.

Знаете ли вие, послушанието е една от проявите на Любовта. Ти като обичаш някого, ти си готов да извършиш всичко – послушен си. Тъй щото, вие не можете да имате послушание без любов – в съзнателната любов, не говоря за тази обикновената несъзнателна любов.

Висшите същества схващат една Божествена мисъл като звук и веднага я прилагат. Когато една Божествена мисъл мине през висшите светове, те веднага я прилагат и дават ѝ път надолу. Божественото вие не го отлагайте, прилагайте го.

Често хората от двете положения – мъже и жени, грешат, те се боят да приложат Божественото в себе си. Да допуснем, едно дете държи една ябълка в ръката си и вашето дете ви каже: „Мамо, да взема ли тази ябълка?“ Майката вземе ябълката на детето и я дава на своето, но другото почва да плаче. Мислите ли, че тази майка е направила добре? Ти, като вземеш тази ябълка на туй дете, с нищо не можеш да му я замениш. Ако туй дете си даде ябълката от любов, то е друго нещо, то показва благородство у него. А ако ти му я вземеш и я дадеш на другото, то е насилие. Ами че всеки ден вие вършите същите погрешки. Видите някоя личност в красиво състояние, радва се нещо, вие искате да му вземете туй състояние. Минете покрай него, бутнете го и той се разплаче, а после се извинявате. Но вие не трябваше да му бутате ябълката. Не бутайте на човека състоянието!

Ето, аз да ви представя каква пакост може да направите. Да кажем, вие сте ученичка от гимназията, облечена сте хубаво, вървите. Виждате (*на пътя) един ученик, върви си и си учи предмета. Вие привидно си създадете положение, че сте изгубили пътя, казвате: „Моля Ви се, закъде води този път?“ Той погледне, вие се поухилите, отвлечете вниманието му. То е игра вече. След като си заминете, вие вече сте внесли един образ в него, той учи и пак погледне настрани, не може да учи. Значи, вие му взехте ябълката. Питам: защо трябваше да му се усмихнете? Какъв е мотивът, главният мотив? Вие виждате неговата поза, нещо ви привлича и у вас се явява едно желание да го отклоните. Сега, дайте си отчет на туй ваше състояние. Ако във вас Божественото състояние е развито, веднага ще чуете един глас: „Постъпката ви не е добра.“ Вътре дълбоко гласът ви ще каже: „Вие не направихте добре.“

Добре, друг случай. Този ученик е паднал, строшен е кракът му. Вие се приближавате до него, вземате го, превързвате крака му – във вас има вече друг обект, той е морален. Този счупеният крак има

нужда от вас. Но, след като му направите услуга, вие не трябва да бъдете сестра милосердна при него. Вие ще му помогнете, може да му вземете и файтон, но после ще идете на друго място, ще се скриете. Останете ли вие, след като дойдат лекарите, сестра милосердна при него, вие ще влезете в най-големия батак. Първото положение: ще го турите в каруцата, ще му помогнете. Второто положение: вие ще се скриете и ще оставите друго лице да изпъкне пред него. А вие трябва да се изгубите от съзнанието му, за да остане силата във вас. И тогава ти растеш в себе си, тази сила израства у тебе. И в него остава един образец, и като му говорят, че жените са лоши, той ще каже: (*"Не!" Защото веднага изпъква твоят образ у него – и той ще каже: „Аз зная, има благородни жени." Но ако вие не се скриете, вие ще компрометирате всички по рода си. А ако се скриете, у него ще остане една Божествена страна, той ще вижда винаги този идеал. Затуй човек трябва да знае докъде да се простира неговото съзнание, да не изпъква.

Пък тази история – раздорът на ябълките, то е един символ, то е жена или мъж, цар, майка, баща, то е всичко. Е, аз нося тази ябълка и вървя по пътя и се радвам, но някой види тази ябълка. Той е по-силен от мене, казва: „Дай тази ябълка", взима я. И тази ябълка, която за мене беше щастие, сега друг се радва на нея. Обаче и един друг, по-силен от него, идва, ударва го, взима ябълката. Сега пък този е нещастен. Тогава, аз държа първия, той държи втория и може 20 души да се скарат за нея и ще има много глави пукнати заради нея. Тъй става в живота. Най-малкото желание, ти като го носиш, като го направиш активно, радваш се, но мине някой дух, открадне го. Крадат се желанията. Не ви ли се е случвало, имате някоя мисъл и я изгубите? Открадната е тя. Може след няколко дена ще се върне, но тя не е същата вече.

Има един закон в света: Да намери човек което е определено заради него. Бог в Своята мъдрост е определил кое е за тебе. Трябва някой път да вземете да изучавате пророците в едно отношение. И мъже, и жени трябва да ги изучавате, защото... тургат ги в изобличителни неща.

Човек трябва да има идеална любов. Човек към Бога трябва да бъде съвършен.

Ще ви покажа три образи и после ще ви изнеса идеята за Любовта. Любовта се проектира чрез радиусите, чрез спиралите и чрез двойните точки, които го крепят в основата.

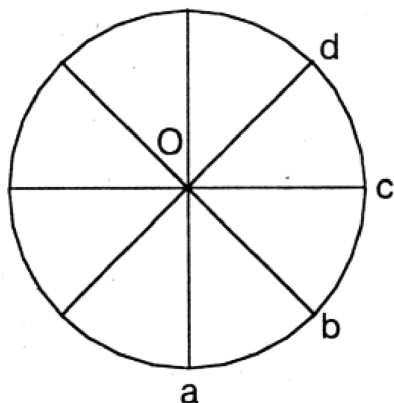

Фиг. 2

Тук имате точките a, b, c, d. Това е Истината (точките). После имате правите линии aO, bO, cO, dO – това е Мъдростта. А всички криви линии около тях са една основа – това е Любовта. Тя се върти около точките. Туй движение вътре, това са костите, мускулите, нервната система. Значи Любовта влиза като основа – сила, върху която се тъче. Принципите, вложени вътре в нас, това е Истината. А мислите, чувствата и действията, това е вътъкът, шаренето, Мъдростта. И точките, които прикрепят тази работа, това е Истината. Истината крепи нещата. Значи, туй цялото събрано, то е Истината.

Защото, щом се скъсат тия точки, всичко се изнища. За да се държат известни нишки, трябва да има две точки, на които да се държат. Конецът трябва се държи на две точки: това са Истината. Щом тия точки се скъсат, Мъдростта не може да се държи и Любовта не може да работи.

Първият чертеж (Фиг. 1) – „n“, това са излъчвания на енергиите из тия центрове – „m“. Човек е създаден по същия начин. Деца, които нямат излишна енергия, слабеят.

Най-първо вие ще се научите да гледате трезво на работите. Вие не трябва да търсите своето щастие вънка от себе си. Това е най-голямото заблуждение. Ама да се разберем: вънка от себе си, то значи вънка от своето висше аз не го търси, а търси го в Божественото у тебе вътре. Тогава вие ще дойдете до същата идея.

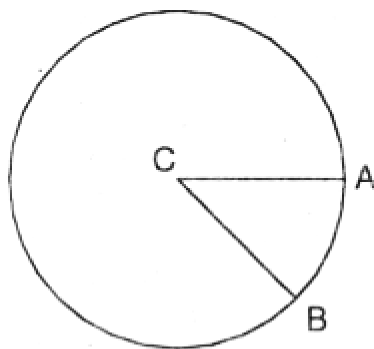

Фиг. 3

Представете си, че това е идеален кръг. На периферията наоколо е Божественото съзнание на хората: A, B. Значи, любовта на всинца ви е еднаква: AC=BC. Центърът е един и същ за всички. Ако вие искате да се запознаете с мене, да кажем, по колко начина може? Ако вие сте A, можете чрез B. AB – това е материалистичен път. Можете да се запознаете чрез BC, то е пътят на Мъдростта, на волята. Можете да се запознаете и направо по AC. Тогава, ако искате да се запознаете с B,

как трябва да постъпите? Най-първо ще се качите (*горе) при С и от С ще слезете при В. Тогава, за да има правилна обмяна, и В трябва да се качи при С и да слезе при А в неговото положение. Когато А стигне при В по този начин и В стигне при А пак по същия начин, тогава те могат да минат през материята АВ или ВА. Пък може и друго: А и В да се срещнат при С. Туй е идеалното вече! И по първият начин, чрез С, те ще се разберат. Когато единият дойде на мястото на другия, те могат вече да разменят местата си.

Сега, разстоянието между две същества (А и В) може да е много близо – някой път ги дели една линия, една 35-милионна част от милиметъра, в такова съседство се намират те, а при това те не се познават, те мислят, че километри има между тях, а то е само една 35-милионна част от милиметъра. И когато човек научи тази истина, той ще каже: „Голям невежа съм бил аз." Той е ходил, обикалял да го търси.

Представете си следующата опитност: Някъде гледате цветя, приближите се до тях, те изчезнат; отдалечите се, те пак се покажат. Или, гледате плодове, речете да хванете някои от тях – отдалечават се. Това е един въображаем свят. Е, представете си такъв един свят: виждаш плодове, речеш да ги хванеш, те се отдръпнат и т.н. Най-после туй ще ти вдъхне страх. Значи не ти е позволено да ядеш! Нали е същото: някоя ваша другарка ви предложи печена гъска, радвате се, но речете ли да я хванете и тя изчезне, изгуби се. После казваш: „Излъгала съм се." Светът е такъв: не се позволява да се късат тия плодове, а ти си позволяваш това. Значи, самото лице, на което принадлежи това дърво, ще ти каже: „Чакай, аз ще ти дам." Значи, самият господар трябва да ти откъсне от плода си. А ти си позволяваш без закон, без разрешение това. В духовния свят не можеш да късаш каквото искаш, нито ти, нито от тебе другите могат да късат. Твоето си е твое и никой не може да ти го вземе. И чуждото

си е чуждо – щом речеш да го вземеш, веднага ти го отнемат. Тъй, не ти позволяват да вземаш чуждите неща.

Тия изяснения ще ги намерите в промяната на състоянията ви. Вие виждате едно хубаво състояние – то не е ваше, то е чужд плод, няма да го бутате. Вие ще седите и ще чакате нещата сами да се реализират. Оставете на Бога! Ти не можеш да се направиш сам щастлив. Нещастен да се направиш сам можеш, но щастлив – никога. Като се опиташ да вземеш един забранен плод, той изчезне – ще дойде нещастието. Не тъй! Ще чакаш, ще дойде градинарят, ще ти предложи, ако трябва; пък ако не трябва, той и няма да се яви. Но ако ти сам си вземеш, той ще ти го вземе.

Сега, тука както е, ако рече някой да направи едно престъпление, всички тичат да го видят кой е той. Детективи го следят, наблюдават го. В духовния свят е обратното: като направи някой престъпление, всеки се оттегля, не искат да го видят. Но там има друго нещо: ако някой науми да направи едно добро, всички идат да видят какво иска да направи. Щом искаш да те видят, намисли нещо добро, пожелай нещо хубаво в душата си и веднага ще излезнат всички твои приятели и ще ги видиш. Затуй на Земята неблагоприятните условия са най-благоприятни за Невидимия свят, за духовно развитие, понеже там няма кой да те залъгва и ти можеш да правиш своите опити. Например, да кажем, учителка си някъде: ти да наблюдаваш другите, те да не те познават. Ще минаваш за ексцентрична, те ще ти казват: „Криеш нещо.“ Ще кажеш: „Много неща крия, и аз не ги зная. Мене са ми дали едно сандъче с ценни неща, писма има вътре, в мене са, ама и аз не ги зная.“ (*– „Ама, кажи ми.“ – „Аз зная толкова, колкото пощаджията знае.“) Само адресите зная, но какво има вътре, не зная.“ Ние сме цяла поща. Дойде някоя мисъл, но тя не е за вас. Всеки един човек не живее сам за себе си. У нас живеят милиарди душички, те са квартиранти, които имат бащи и майки горе, а те са дошли тук да

стажуват. И тия душички получават писма, четат ги и тогава се радват. Ти ще внимаваш за тях, ще ги наблюдаваш, но ти нямаш право да разваляш плика им. Тя ще си вземе плика, ще си прочете писмото, ти няма да ѝ отваряш кореспонденцията.

Дойде някоя мисъл – тя не е твоя, някоя душа ѝ пратила нещо, ти няма да се интересуваш от това. Ако се интересуваш, значи нямаш доверие, пък ако я оставиш свободна, тя ще ти каже всичко. Ще каже: „Имам писмо от нашите, ела да видиш какво ми пишат." Погледнеш я – замине. Ето една нова мисъл. После иде друга, и тя получила писмо, и тя казва: „Ето какво ми пишат нашите." Пък ако ти се интересуваш, тя си скрие писмото в джоба и ти нищо нямаш.

Милиарди души живеят в човека. Има мисли от всичките светове: от ангелския, от Божествения, от целия космос. В такива състояния ние преживяваме състоянието на всички тия души. То е хубавото. В нас има цял един мир и те преживяват състоянието на тази висша душа, която е централна монада около тях. Около нея са сгрупирани и са в хармония всички. Един ден, като се развали съдружието, те казват: „Сбогом." Монадата отива към Бога, а другите на Земята плачат. А всичките пансионери, всеки си взел сандъчето, турил си малката"количка и отиват. На Земята ще видиш едно, а на духовния свят ще видиш други картини. Някои придружават душата до известно място, други се отделят и най-сетне душата сама си отива. Един красив свят е духовният свят, той е велик!

– Как да не бъдем сами?

– Щом се намерите сами, те са най-красивите състояния. Когато усещате най-голямата самотия, тогава Господ ще ви проговори. Че, то е най-хубавото за тебе! Тогава ще дойде една мъка, един страх, но след туй ще дойде малката светлинка в тебе. В живота всеки ще го почувства, ще го изпита. Самотията е много приятна. Не целия живот да бъдеш сам, но ще почувстваш самотия ден, два, три, месец

или година най-много. Но герой трябва да бъде човек, да издържи цяла година тази самота. А за няколко часа отгоре може всеки да изтърпи. И Христос е почувствувал няколко часа самотия. Много са смешни хората, когато изпадат в самотия. Дойде някоя жаба при него и той, горкият, я бута, прегръща я, милва я, и се бои да не я загуби. Тази жаба като че внася нещо ново в него, тъй ѝ се радва. Самотата е красиво нещо. (* Аз мисля, при самотата, човек е на правия път тогава.) При това, ти само за малко време си оставен сам, за да уякне душата ти. Често птичките пуска малките си сами във въздуха, а то трепти, трепти, като че пада вече и току майката пак го хване, после пак го остави само, докато се научи да хвърчи свободно. Тъй и вас, някой път ви извадят из получката и ви пускат и вие мислите, че сте сами, но после пак ви хванат. То е особено състояние и тогава усещате като че животът няма смисъл, без цел е всичко и после пак се промени състоянието – дойде светлината, пак е зарадваш. А който няма тия преживявания, както и да му разправяш за тия духовни състояния, той ще каже: „Небивали неща! Как може това?“ Който има малка опитност, почва да вярва. Затуй духовният живот е непознат на хората. Има хора, ти им говориш известни неща, туй, което са преживели, те ти вярват, но щом дойде положение, което те не са опитали, те почват да се резервират малко. Двама си приказват, съгласни са, но по едно време първият почва да му говори за духовни работи, а онзи мисли дали е с ума си, дали не го лъже. Тогава този изважда револвера, онзи трепери. – „Кажи ми защо държа револвера си? Разбираш ли?“ – „Разбирам, разбирам, искаш пари.“ – „Е, хубаво, защо искам парите? Искам да те отрезвя. Ти мислиш, аз искам да те лъжа. Хубаво, извади сега парите си!“ Изваждаш ги, после ти казвам: „Вземи сега парите си назад.“ Изваждам кесията си и от своя джоб, давам ти и нея: „Ха сега да си вървиш и да знаеш, че аз съм честен човек.“ И онзи тръгва и се обръща назад. Е, какво мнение ще си

състави за мене? Ще повярва веднага. Психология има у него. На такъв човек трябва да му наместя ума по такъв начин: „На ти сега твоята кесия, вземи и моята и да си вървиш сега оттук.“

И природата прави същото нещо с нас. Ние щом помислим, че тя иска да ни лъже, тя си насочи револвера, казва: „Остави тук каквото имаш!“ Оставяш го. Ти трепериш. После ти каже: „Вземи си го, ха сега вземи и моето и да си вървиш!“ И ти, като заминеш, кажеш си: „Не направих добре.“ И после се разкайваш.

В духовния живот рядко ще срещнете хора, които да ви вярват. Трябва да се борите с един недъг, общ недъг е той. И малко хора може да срещнете, които да ви вярват. При това, и вие малко вярвате на другите хора.

– На какво се дължи това?

– На отдалечаване от Бога.

– От какво иде ожесточаването?

– Ожесточаването иде от приижданeто на малка енергия. Ако аз имам много пари и съм много богат, ако изгубя 1000 лева, за мене нищо не е. Но ако имам малко пари и ми вземат 1000 лева, ще ги почувствувам, охо! Ако ние сме богати с Божията Любов, нищо няма да ни съблазни. Аз не искам нищо от него, в какво ще ме съблазни? Но ако аз съм сиромах и ми вземат нещо, аз ще мисля много. Но, който дойде при вас, трябва да знаете, че той ще ви вземе нещо.

– Как да бъдем богати с тази любов, че да не страдаме като ни вземат нещо?

– Е, ще бъдете като днешния ден. (Отличен слънчев ден.) Аз тази сутрин тръгвам от къщи и мисля, че съм си турил часовника в джоба, обаче часовникът го няма. Казвам: С този часовник нямам работа. Днес е равноденствие, в 6 часа изгря Слънцето и точно в 6 часа ще залезе.

Сега, ще имате едно доверие не към хората, но се стремете да имате вяра към Бога. И тази вяра да оживее във вас, да я опитате вътре в себе си, че каквото и да ви се случи, да имате вяра, да се не боите. Ето един много добър пример. (Една сестра си загуби Пентограмата, друга ѝ я намери.) Един губи, друг намира. Ние мислим загуба. Ти не си загубил, но ти трябва да дадеш нещо и то ще се намери.

Човек трябва да има търпението да чака. Божественият живот е тъй красив, тъй хубав, че всички неща се допълват. Само, човек трябва да вижда Божиите пътища. Те са великолепни, не оставят рани. Всичките рани ще заздравеят и на мястото им ще дойде него по-красиво. Ако човек в дадения случай няма вяра, тогава Невидимият свят се въздържа. Божественият, Невидимият свят обича нещата да стават тайно. Ти, като направиш нещо, да се радваш в себе си, но да се не издаваш навън – твоята вяра да се усилва. Тази сестра, като ѝ дадоха Пентограмата, каза: „Моята вяра се усили повече." Това е хубавото, че се усили вярата ѝ, а не да каже: „Аз я загубих, пентограмата, пък Господ ми я намери." Туй не е право, но да се усили вярата, туй е благородното.

– Такива случаи да не се ли съобщават за назидание?

– С една душа, с която минаваш по същия път, можеш да споделиш. Но въобще, в съзнателния живот всичко трябва да е по Божественому.

Стига толкова.

На Земята вие не може да знаете кой ви обича. Например срещате някого, той ви поздравлява много любезно. Значи един дух у него, някой ваш познат, използува го, иска да ви покаже, че ви обича. Втория път пак срещате този човек, квартирата е същата, обаче този дух го няма вече и той не е тъй близък с вас. Да не ви се вижда чудно защо. Този дух, този ангел се проявява сега на друго място. Сега,

лъжата е там. Вие мислите, че като ви се усмихне един човек, той ви обича и всякога ще ви се усмихва.

– И ние ли не знаем кого обичаме?

– И вие не знаете кого обичате. Ако вие сега обичате някого, то не сте вие, друг е, който го обича. Вие сте само наблюдатели. Вие сте само този, който наблюдава. Не взимате участие в нещата. Туй, което наблюдава нещата, то е човекът. Този, който наблюдава и се учи, той е.

Аз съм ученик и други са ученици. Казват: „аз“ и „не аз“. „Аз“, който е вътре в мене и „аз“, който е вънка от мене. И трето, има и учители. Аз слушам какво говори учителят, после учителят може да наблюдава какво говорят учениците: един е способен, друг е неспособен.

И най-после, кое е меродавното? Как ще познаете, че един човек вас ви обича? Нима един човек, който се усмихне насреща ви, ви обича? Нима ако той ви каже една любезна дума, та това е любов? Когато се каже, че „Бог е Любов“, туй подразбира целокупността в даден момент. Туй, което ти чувстваш в един момент: всичките създания като едно цяло, то е любов, а частично като ги чувстваш, то не е любов, то е само проява. Туй, когато чувстваш цялото битие като нещо хармонично, като нещо цяло в даден момент, то е Любовта, а туй, което чувстваш частично само, то не е любов, то е само проява. Представете си такъв един свят, дето водата тече през кюнци и имате много малко канелки; завъртите някоя канелка, наточите си и пак я затворите. А който не знае, че трябва да се отвори на известни места, ще направи дупка и водата ще си изтича навънка, не може да я затвори. Те са неразумните актове на хората. Всякога, в Божествения свят, ще завъртиш една канелка и водата ще тече, няма да правиш дупки в кюнците. Пък и вие все дупки правите сега. Сега хората искат

да имат някое преживяване. Но, някои от тях са смешни преживявания.

Една мома, княгиня, искала да походи малко с маска и каквото прави светът, и тя да направи. И за нейно учудване, този прегръщала, онзи прегръщала, най-после намира един друг с маска, кавалер, и се зарадвала, че намерила такъв човек красив. Но случайно маската пада, тя вижда един негър и хукнала да я няма. Вие искате да имате някои преживявания – ще намериш някой негър под маската и като се върнеш, ще имаш едно неразположение на духа си и измъчване. Хората все искат да имат известни преживявания. То е хубаво, но в чиста вода. Аз съм виждал деца по селата влизат в някоя локва, преживявания искат, и погледнеш – едно заболяло, друго заболяло. Ама те се къпят в калната вода. Туй не е някоя изворна вода, локва е, няма никакво втичане на водата. От такъв характер преживявания що ни струват? Няма нищо ново в тях. Това е най-старото.

Това са сега посторонни, вметнати предложения, за изясняване как ние си създаваме нещастията на Земята. Понеже нас ни интересува сега формата повече, отколкото съдържанието, аз наричам съвременния свят свят на скелети: кост до кост, правилно свързани, ръцете, краката турени на място, тъй систематически наместени, но те са все голи кости, мъртви кости, няма живот вътре. Някой говори за морал, но това са все мъртви кости, няма живот. И която глава пипнеш, все няма живот, смърдеж навсякъде. Има такива варовити извори, че като пиеш от тях, стане ти тежко. А и друго: минеш при някой хубав балкански извор, пиеш, гърлото ти се намаже като с масло, стане ти леко на стомаха, като че тази вода е проникнала навсякъде. Едната вода, като че е паднал камък на корема ти, а другата те разтваря. Сега ще пиете хубава вода! (Учителят държи пръста си заканително.) Вечерно време на маскарад няма да ходите!

Чуждите неща няма да бутате – едно от правилата. Послушанието, то значи човек да бъде доволен от малкото, от туй, което има.

Човешката лудория край няма. Един от богатите английски милионери, през време коронясването на английския крал Едуард, който имал 365 милиона английски стерлинги, връща се от Африка в Англия да участвува в тържествата, но като мислил, че тия пари няма да му стигнат, се хвърлил във водата и се удавил. До такова състояние са лудориите на човека. Някой път вие мислите, че нямате нито пет пари в джоба си, ами този с 365 милиона, и той мислил, че няма да му стигнат парите.

Туй, което кара хората да се давят във водата, то е еднакво силно и у бедни, и у богати. А и туй, което внася живот и то е еднакво силно и у богатия, и у бедния. Богатият се радва и сиромахът се радва; и единият дава, и другият дава. Когато у тях е Божественото, и двамата раздават. А другият, без Бога, все свива, казва: „Мене няма да ми стигне." Затуй вие всеки ден ще бъдете доволни от деня и като се разширите повече, Господ ще дава повече. Ние ще дадем повече и Господ ще даде повече!

Направихме Живата Пентограма с Учителя. Започнахме с Правдата и завършихме с кръга около Пентограмата: „В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа!"

(13.30 ч [на] обяд. Отлично време.)

(Бележки на Елена Хаджи Григорова от нейната тетрадка, из архива на Пеню Ганев.)

Съдържание на втория урок – „Физическият и духовният човек“:

1. Състояния на съзнанието. Нирвана.

2. Що значи самозабравяне?

3. Чертеж I. физическият и духовният човек.

4. Кому трябва да се повери човешката душа?

5. Всички природни сили в света действуват колективно. Обяснение.

6. За послушанието. Кой ще ни даде метод за послушание.

7. Чуждата ябълка. Пример.

8. Новият морал. Как да помагаме. Двата момента, които трябва да спазваме.

9. Хубавата ябълка всеки по-силен може да я отнеме. Така е и с желанията.

10. Един закон. В света човек трябва да намери туй, което е за него.

11. Любов, Мъдрост, Истина, фигуративно представени. Чертеж II.

12. Чертеж III. Как можем да се сближим. Обяснение.

13. Въображаемият свят. Светът е такъв.

14. Физическият и духовният закон. Единият засяга престъпленията, другият – Добродетелите.

15. Кореспонденция на нашите квартиранти (душички).

16. Състояние на самотност. (Сравнение.)

17. Духовният живот е незнаен за хората. Разговорът на двама приятели. Поука. Какво прави и природата?

18. Повече вяра.

19. Божественият свят.

20. На Земята вие не можете да знаете кой ви обича, нито кого обичате.

21. Любов и проява.

22. Какви преживявания трябва да имаме?

23. Човешката лудория край няма.

24. Да бъдем доволни от деня.

25. Живата Пентаграма.

Всичко за приложение от втория урок от Учителя – „физическият и духовният човек“:

1. Вие ще следите по какво познаваме дали се приближаваме или отдалечаваме от центъра на живота.

2. Нирвана, като пълнота на съзнанието. Трябва да се стремите към нирвана.

I. Пазете следния закон: абсолютна честност!

II. Ние трябва да предадем нашите тела и души в ръцете на Бога. (Вътрешно да се приложи, всяка една за себе си по отношение на Бога.)

3. Едно правило: Всичките природни сили в света действуват все колективно... Обяснение.

3. Не бутайте нещата поотделно.

4. Ако речем да реализираме желанията си, ще попаднем в една уловка, която ще развали цялото наше щастие.

III. Послушание: значи да слушаш, като ти кажа нещо, да го направиш. Най-първо вие съзнавате, че в света съществува известен, разумен закон. Вие ще се домогнете до тоя разумен метод. Послушанието трябва да следва слушането. Ученикът трябва да е слушал дълго време, да е разумял какво се говори и тогава да бъде послушен. Вие не можете да бъдете послушни без любов.

IV. Божественото вие не го отлагайте, прилагайте го!

5. Ако ти вземеш ябълката на някого, то е насилие; ако детето само си даде ябълката, то е вече благородство. Ами че всеки ден вие

вършите същите погрешки... Не бутайте на човека състоянието. Пример: дайте си отчет на вашето състояние.

6. Трябва да се вслушваме какво ще каже Божественото състояние в нас.

V. Ако помагаме на някого паднал на улицата, след като му помогнем и го изпратим в болницата, не трябва да ставаме при него сестра милосердна. Останете ли още, след като дойдат лекарите, вие ще влезнете в най-големия батак. Тъй че, тези два момента трябва да се спазват. Първо, ще му помогнете и второ, ще се скриете, а ще оставите друго лице да изпъкне пред него, за да остане силата във вас. А ако вие не се скриете, вие ще компрометирате всички по рода си. Затуй човек трябва да знае да не изпъква.

7. Хубавата ябълка всеки по-силен може да ти я вземе от ръката. Тъй и всяко желание, като го направиш активно, мине някой, види, че изпъква, вземе ти го. Крадат се желанията.

VI. Има един закон: човек трябва да намери това, което е определено за него. Бог в Своята Мъдрост е определил кое е за тебе.

8. Трябва някой път да изучавате пророците.

9. Човек трябва да има идеална любов!

10. Човек към Бога трябва да бъде съвършен!

11. Най-първо вие ще се научите да гледате трезво на работите. Вие не трябва да търсите своето щастие вънка от себе си, [вънка] от своето висше аз – то е най-голямото заблуждение.

12. Не се позволява да се късат чуждите плодове. В духовния свят ти не можеш да откъснеш каквото искаш. Твоето си е твое и никой не може да ти го вземе. Вие ще седите, ще чакате нещата сами да се реализират. Оставете на Бога! Ти ще чакаш, ще дойде градинарят, ако трябва; пък ако не трябва, той и няма да се яви. (Търпение, търпение се иска от мен!)

13. Намисли нещо добро, пожелай нещо хубаво в душата си и веднага ще излезнат всички твои приятели и ти ще ги видиш.

14. Дойде някое писмо до една душичка, която живее в тебе – ти нямаш право да ѝ отваряш кореспонденцията.

15. Когато усещаш най-голямата самотия, тогава Господ щети проговори. Герой трябва да бъдеш, да издържаш. При това, само за малко време си оставен сам, за да уякне душата ти.

16. Примера с птичките. И добрият човек е силен. И той може да ти извади парите из джоба. Но неговата сила се различава малко. И добрият човек седи с насочен револвер, но след като ти извади парите, казва ти: „Вземи си сега парите“, изважда, дава му и своята кесия: „Ха сега да си вървиш. Ти трябва да знаеш, че у мене има сила да ти извадя парите, но има и сила да ти ги върна и моите да ти дам отгоре, но затуй сега ще си вървиш от мене!“ Той си отива, но се обръща назад. Той мисли вече.

17. Трябва да се борите с един недъг – вие не си вярвате един на друг. Това се дължи на отдалечаване от Бога.

18. Ще бъдете като днешния ден!

19. Сега ще имате доверие не към хората, но се стремете да имате вяра към Бога и тази вяра да оживее във вас, да я опитате вътре в себе си, че каквото и да ви се случи, да издържате. Да се не боите, да имате вяра!

20. Когато загубиш нещо, трябва да дадеш нещо и то ще се намери.

21. Човек трябва да има търпение да чака.

– Ако човек няма вяра в дадения случай, тогава Невидимият свят се въздържа.

– Божественият свят обича нещата да стават тайно.

22. С една душа, с която минаваш по същия път, можеш да споделяш.

23. На Земята вие не можете да знаете кой ви обича, защото в човека се проявяват различни духове. Квартирата е същата, а квартирантите – различни.

24. Когато чувстваш цялото битие като нещо хармонично, като нещо цяло в дадения момент, то е любов; а като чувстваш частично, то е само проява.

25. В Божествения свят всякога ще завъртиш една канелка и водата ще тече.

26. Няма да правиш дупки в кюнците. Вие искате да имате преживявания, то е хубаво, но в чиста вода.

27. Ние си създаваме сами нещастията, интересуваме се само от формите.

28. Сега ще пиете хубава вода!

29. Вечерно време на маскарад няма да ходите!

30. Чуждите неща няма да бутате. Едно правило.

31. Послушание, то значи човек да бъде доволен от малкото.

32. Някой път вие мислите, че нямате пари. Не е там въпросът. Всичко е в разбирането.

Пример: Когато у човека е Божественото, той дава.

33. Затуй всеки ден вие ще бъдете доволни от деня и като се разширите повече, и Господ ще даде повече. Ние ще дадем повече и Господ ще даде повече!

Нареждане от ръководителката за този месец

(София, 22 септември – 22 октомври 1924 г.)

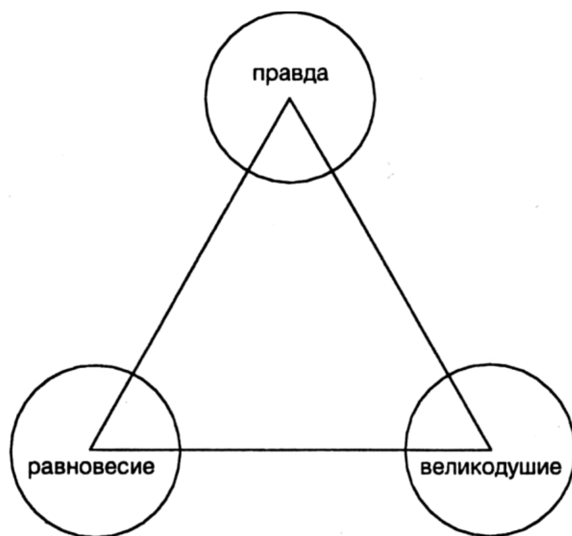

Фиг. 1

1. Размишление и работа върху Правдата. На една табличка ще пишем: „Правда! Аз трябва да пазя равновесие и да бъда великодушна!“

2. Да се стараем да преодолеем инертната материя в себе си и с молитва към Бога да казваме: „Помогни ми, Боже, да преодолея това състояние в себе си.

3. Каквато работа започнем, да я свършим. Да предприемаме само най-малкото, за да го свършим. И да не забравяме, че за това нещо са следели много същества. Да благодарим. Една крачка като направим и минем напред, не сме сами, а една крачка като направим и се спънем, тогава сме сами.

4. Да бъдем естествени. Да проявим Божието в нас. Естественият човек е красивият Божествен човек.

5. Да си пишем писма една на друга. Само Божественото е, което свързва хората. Дойде ли нещо Божествено, реализирай го, не го подпушвай. Най-малкото и да е, реализирай го!

6. Всяка сутрин да си правим гимнастическите упражнения.

7. (* Упражнението „Ходене при Извора“.) Десет дена подред всяка ще ходи при извор за вода. Ще си налееш в стомничката и ще се върнеш. Може на различни извори да ходим. Всяка по свобода ще си определи времето кога да почне и ще продължава 10 дена наред. Ще направим този опит и ще видим резултатите. Във всичко спънки ще срещнем, но ще преодоляваме!

„В изпълнението Волята на Бога чрез Правдата е силата на нашата душа!“

Паша

ВТОРИ ДЕН – ПРАЗНИКЪТ НА ЛЮБОВТА

23 септември 1924 г, вторник, Изгрев

Прочетохме по три правила от тетрадката „Свещени думи от Учителя към ученика.“

Сотирка	Елена Х. Григорова	Паша	Савка
23 - 5	55 - 10 - 1	1 - 1	476 - 17 - 8
5 - 5	325 - 11 - 2	7 - 7	359 - 17 - 8
1 - 1	9 9 9	14 - 5	97 - 16 - 7
29 - 11	390 30 12	22 13	932 50 23
11 - 2	12 3 3	4 4	14 5 5
2	3		5

5 часа след обяд. Отлично време. Слънце.

Петте – с Учителя между борчетата. Учителят прочете Молитвата за Свещената Чистота. Отче Наш

Целунахме на Учителя ръка по реда на Добродетелите – П.П. Л.М. М.Е. Д.С. и.С.

Вечеряхме с Учителя: Топла вода. Супа от картофи, грозде и една хубава ябълка от 5-те за Учителя.

(След това почнахме яденето: вряла вода. Картофена супица с магданозец. Имаше и грозде и една хубава ябълка от 5-те за Учителя.)

ТРЕТИ ДЕН – ПРАЗНИКЪТ НА МЪДРОСТТА. ПОСЛУШАНИЕ.

(Втори разговор[11] *с Учителя)*

24 септември 1924 г, сряда, Изгрев

Отлично време. Слънце! Другите ги няма? Ще се учите на точност.

(*Сотирка и Савка*)

– Другите ги няма? Ще се учите на точност!

– Учителю, говорете ни за послушанието.

– Любовта не страда. Любов като имаш, там влиза и един елемент на Мъдрост. Тя схваща и прилага.

Послушание подразбира да слушаш само един мъдър човек, който може да ти придаде нещо. Послушанието се отнася [*до лицето, което иска да учи.*] Ученикът може да слуша един мъдрец.

(– *Тъкмо за това послушание аз питам.*)

– При Учителя като отиваш, ти трябва да се установиш. Ако искаш, опитай Го по-напред, не отивай тъй на вяра. Иди да опиташ както при един извор. И Писанието казва: „Опитайте Ме, че Съм благ." Няма да вярваш на хората каквото казват, но онова, което сам разбереш.

[11] Първият разговор с Учителя е на 12 септември – беседата „Моето верую".

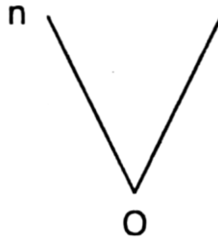

Фиг.1

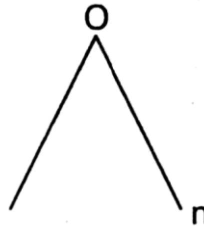

Фиг. 2

Не се стреми да угодиш на един човек. [**вж. Фиг. 1]** Да му угодиш, то значи да задоволиш един негов каприз. Защото главата му – „О“, е надолу. Той не е [**вж. Фиг. 2**] – с главата нагоре, т.е. „О“ да е горе.

В послушанието, значи, ще се освободиш от непослушанието, ще се изпразниш от всички противоречия. Защото, тази буква – „П“ значи буква, която обработва, развива нещата. Например ученикът как добива знание? Чрез (*слушане. А послушание – чрез изпълнението.)* Знание се добива чрез слушане, а послушание – чрез прилагане. Професорът дава един опит в лабораторията, казва: „Има един такъв опит, тъй и тъй се прави.“ Но това е само знание. Опитът трябва да се изпълни тъй, както е даден в задачата – това е послушание. Пък ако има погрешки, ще се коригират постепенно.

Някои хора използуват известни слабости. Някой казва: „Ти защо не разсъждаваш? Повел си се по ума му!“ Така е. Не трябва да се

водиш по чуждия ум. Но ако този, който ти говори, ти говори за един принцип, който е общ не само за един, за два, но за всички умове? Ще знаете: Щом прилагаме един принцип за Мъдростта или Истината или Любовта, то е за всички. Например, услужваш на едно дете, то плаче. Не е за плача, плачът е само един сигнал – аз да зная, че трябва да приложа принципа. Онова, което ме кара, то е онзи принцип – да помогна.

Ученикът трябва да бъде като една пъпка, набрала се тъй – не може да се пукне, но напрежение има отвътре. А щом дойде светлината, тя отвори тази черупка. Отвътре трябва да има напрежение! Но ако светлината не дойде, тя не може да се отвори. Както взривното вещество – то е само едната половина, трябва и запалка – тогава ще се яви гигантската сила. У ученика всичко трябва да е готово, че като дойде Учителят, да стане правилно отваряне. А взривът показва едно неестествено състояние на веществото. Взривовете се дължат на неразумни сили. Пък когато нещо се разтваря, показва, че има хармония в него и там не може да стане никаква пакост. Когато[4], във взрива всякога става пакост. С взривове си служат само учениците на Черната ложа. Светските хора работят чрез внушение, подпушване. Някой каже тъй: „Ти тъй ако вървиш, аз ще те убия!“ Това е един маниер на света. След туй дойде другата тактика, казва ти: „Ти си много умен човек.“ И единият, и другият метод имат за цел да те отклонят от пътя. Един казва на друг: „Ела при нас, говори се истината.“ Другият казва: „Не бъди толкова краен.“ Те не знаят, че в Истината няма никаква крайност.

Ученикът не може да бъде ученик, ако не е послушен. И то, послушен на един мъдър Учител. Защото, ако той слуша и няма учител, той се излага на опасност.

Послушанието следва слушането. И тогава у ученика има един морален елемент, убедил се е, че туй нещо може да се приложи. Духовен елемент има вече в него.

„ПОСЛУШАНИЕ“

„П“ е закон за цъфване; „О“ е условие; „С“ е закон на промени физически, въображение – закон на Месечината: пълни се и се празни. „Л“ е движение нагоре. Този ъгъл показва стремеж на силите нагоре. „У“, това е вече човекът, който трябва да се движи. „Ш“ е материалния свят, значи послушен си, слизаш във физическия свят; „А“ показва интелект, който трябва да се учи от материята, от опитността. В материалния свят няма всякога да бъде на угодата ти, както ти искаш. Можеш да слушаш неща, които съвсем не ти са приятни, но ще ги изпълниш. Ученикът трябва да слуша, трябва и да изпълнява – то е послушание.

Вземете, при послушанието започват от ляво към дясно... *(Магдалина дойде и взе да приказва, да пречи.*)

Послушание, послушание трябва!

Само за Божественото има „сега“. Човешко настояще няма, там е бъдеще. Настояще има само у Бога.

(Редът на молитвата през този ден:

(Паша, Сотирка, С.)

Живата Пентограма

Добрата Молитва

„Махар Бену Аба“

Молитва на Свещената Чистота

Отче Наш

Мото на Добродетелите.)

ЧЕТВРТИ ДЕН – ПРАЗНИКЪТ НА ДОБРОДЕТЕЛТА

25 септември 1924 г, четвъртък, 6.30 часа сутринта, Изгрев (Сотирка)

[Присъстват:] П., М., С., С[12].

Съсредоточение. Контакт с нашите ръководители.

Добрата Молитва

„Махар Бену Аба“

Упражнение: Хванати за ръка, се помолихме да ни се дадат условия да приложим днес доброта, жертва и щедрост.

Молитва на Свещената Чистота

Живата Пентограма

Мото на Добродетелите

[12] П. – Паша; М. – Мария Тодорова; С[2] – Сотирка; С. – Савка.

ПЕТИ ДЕН – ПРАЗНИКЪТ НА ИСТИНАТА

26 септември 1924 г., петък, Изгрев

Отлично време. (Изгрев.) Слънце. Ясно.

(*Сотирка*)

[Присъстват:] С., П., М., С., (Е).

1. Размишление върху Истината за приложение.

Паша: Истината има приложение в моя живот само като изповядване вътре в мене, по отношение на моята душа.

Мика: Истината е първата светла точка, която ние трябва да намерим в живота си. Тя е изходният пункт за нас. И като я намерим, ние сме в състояние да приложим всички Добродетели.

Сотирка: Трябва да бъда умна и добра, за да казвам Истината.

Савка: Истината, това е непроявеното благо. Истина в моя живот в приложение е само отношението ми към Бога с искрена Любов и Чистота.

2.Живата Пентограма.

3. Добрата Молитва

4. Пет минути хванати за ръка: молитва за хармониране между петте.

5. Мото на Добродетелите

6. Молитва на Свещената Чистота

7. Тебе поем! (Молитва за духа на Мария.)

8. Отче Наш. (Да си представим как Христос се е молил на Бога.)

9. „При Източника“ (песен)

10. Три свещени правила (373. 372. 357) за нас петте.

(372) Заповедта на Учителя:

Обичай съвършения път на Истината и Живота. Постави Доброто за основа на дома си, Правдата за мерило, Любовта за украшение, Мъдростта за ограда и Истината за светило. Само тогава ще Ме познаеш и Аз ще ти се изявя.

ТРЕТИ МЕСЕЦ [ПРАЗНИК НА ЛЮБОВТА]

(*22 октомври – 22 ноември 1924 г.*)

„В изпълнението Волята на Бога чрез Любовта е силата на нашата душа.“

Ръководителка: Марика*

(Любов. Мъдрост. Добродетел. Истина. Правда.)

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Пентограмата за този месец
2. Празникът на Любовта – I ден
3. Нареждане за месеца на Любовта
4. II-ри ден – Мъдростта; III-ти ден – Добродетелта; IV-ти ден – Истината; V-ти ден – Правдата
5. Урок трети от Учителя (н.к.н.д[13].): „Любов. Възможности и проявления на Любовта“
6. Трети разговор с Учителя (след закуската, 22.X.1924 г.)

[13] На Класа на Добродетелите.

ПЪРВИ ДЕН – ПРАЗНИКЪТ НА ЛЮБОВТА

(*22 октомври 1924 г., сряда, 6 часа сутринта*)

(*Мика*)

[Присъстват:] (Л.м., М.е., И.с., П.п., Д.с[14]. – духом)

(*Паша* – 130)

Утринната молитва:

1. Живата Пентограма

2. Молитвата на Свещената Чистота

3. Размишление: Любовта се проявява в Чистота и Милосърдие.

4. Мотото за месеца: „Ще живеете всякога в Разумната Любов – в Любовта вътре.“

5. Размишление: „Само в чисто сърце може да се запази Любовта чиста

– ако иска човек да разбере Божествената Любов.“

6. Молитва за Мария Радева, да ѝ се помогне на душата.

7. „Любовта Разкрива Бога в Нас.“

8. Отче Наш

Поздравление на Любовта

НАРЕЖДАНИЕ ЗА ТОЗИ МЕСЕЦ (Наряд III):

I.

[14] Присъстват: Любов – Мика, Мъдрост – Елена, Истина – Савка, Правда – Паша, Добродетел – Сотирка.

Ще помним, че Любовта се проявява в Чистота и Милосърдие.

Мото: „Ще живеете всякога в Разумната Любов – в Любовта вътре."

II.

а) Всяка сутрин размишление върху: „Само в чисто сърце може да се запази Любовта чиста – ако иска човек да разбере Божествената Любов."

б) Ще прилагаме правилото: „Не пийте вода от стара делва!" „От болен човек помощ не търси!" „Ще искаш помощ само от разумния човек. Само разумният човек може да ти помогне; и всеки, който може да ти помогне, той е разумен." (беседата „Най-малкото") Ще си прочетем и поясненията и ще размишляваме.

III.

Десет дена ще си правим упражнението с движения на ръцете: „Любовта разкрива Бога в нас." (формулата ще произнасяме 3 пъти сутрин, 3 пъти на обяд и 3 пъти вечер.)

в нас

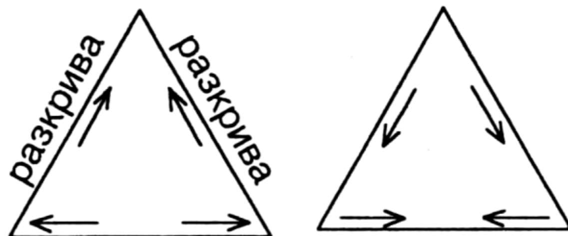

любовта Бога

IV.

От 22-ри, 10 сутрини наред в 5.30 часа сутринта ще се молим за Мария Радева свободно, като влагаме две мисли: Бог да помогне на нея, а нас да запази да не повтаряме нейната погрешка.

V.

„Имате друго едно правило: Всичките природни сили в света действуват все колективно. Например, вие хванете моя пръст, мислите, че е единица. Не, той е колективно цяло. С него има други сили, които действуват заедно. С него иде вторият пръст, третият, четвъртият, цялата ръка, краката ми, зъбите ми, всичко туй ще се прикомандирова тъй, че ще дойдат и всички други сили. Вас ви се вижда едно, а след него иде колективното. Следователно вие трябва да видите тази единица в какво съотношение е. Не бутайте нещата поотделно. Запример, имате едно ваше желание, искате да го реализирате. Туй желание във въображението ви се представлява като един известен предмет. Но този предмет като дойде, той е една уловка и ще развали цялото ваше щастие.“

Към туй правило се отнася и примерът с ябълката и ученика от II урок от Учителя – „Физически и духовен човек“.)

ЛЮБОВ. НЕЙНИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ И ПРОЯВЛЕНИЯ

(Трети урок[15] *от Учителя)*

(22 октомври 1924 г., сряда, 7 часа сутринта)

Сега ще търсите иглата на планината. Големите неща всеки намира, но иглата не всеки може да я намери.

Въобще, всичките хора имат стремеж все към великото в света, а към малките работи – малцина са те!

Само хората на Божията Любов и на Божията Мъдрост, те се стремят към реалните малки неща.

Вземете един съвременен виртуоз, който свири нещо от Бетховен. Хората му ръкопляскат, но нему се пада само това, че свири: половината взема Бетховен, понеже той е създал творението, 25% взима виртуозът и 25% – вътрешните сили у него, живата природа, която му е дала енергия. А сега, един виртуоз иска да вземе всичката слава.

Сега, една добра постъпка аз наричам едно музикално парче. Значи, вие ще вземете само 25% – толкова ви се пада, а другото не е ваше. Всяка добра постъпка, то е само изпълнението на едно парче на някой виртуоз, който е създал този стремеж. И живата природа, и тя взима нещо. И тъй, изправността е там: щом спечелите 100, ще отделите за вас 50, ще дадете на автора на пиесата 25 и 25 – за този, който ви е дал осветление за това-онова, как да научите парчето. Това е морал.

---

[15] Първият урок от Учителя е „Най-малкото, а втория – „Физическият и духовният човек“.

Ще ви приведа един по-ясен пример, да си обясните противоречието. Представете си, че вие отивате да помагате на един болен, който съвсем е изгубил своето съзнание. Вие го прикривате, вардите го, но той се вълнува, не иска да ви знае, защото се занимава с други работи. Но, когато той дойде в съзнание, тогава ще ви благодари. Защото постъпката ви се наблюдава не от Земята, но от духовния свят и после тя ще се реализира на физическото поле.

Трябва да ви приведа и този пример: Отива един млад момък (бил ням, праща го баща му, да се освободи от него) слуга при един селянин. Този го праща за дърва, обаче той, като не знае пътя, и иде горският стражар, хваща го и го бие тъй, че той най-после продумал, казал: „Не ме бий!“ Тогава забравил, че е ням.

Когато човек е научен да му благодарят, става му мъчно, как да не му благодарят! Не може да си представи как тъй, да направи едно добро и те да не му благодарят. Пък туй е добро, което е направено за самото добро. Да намериш същността за самото добро, а не за да ти благодарят. Защото, като направиш едно добро, тя самата [придобивка] е жива, тя ти носи радост – а това е придобивката от доброто; а че ще ти благодарят, това още не е никаква придобивка.

Представете си такова едно изяснение: вие се нуждаете от средства. Среща ви някой (*човек) и ви дава и вие му благодарите. Но, ако тези пари са поставени на един камък (*покрай пътя), вие ще благодарите ли някому? Не, ще се обърнете към Бога и ще кажете: „Благодарим Ти, Господи, че си се погрижил за мене!“ Все са хубави малките постъпки. Тъй е. Красивото в живота не седи във великите работи.

Аз някой път ще изясня защо кръста го носят отпред, а не го носят на гърба си. Кръст отпред не се носи. Христос го носеше на гърба Си, отзад, и насред пътя падна от тежестта му. А кръстът, дето те го носят, това не е кръст. После, кръстът на Христа се влачеше

донякъде по Земята. Т.е., ако някой всъщност иска да носи кръст, това е то реалността на нещата.

Когато художникът нарисува някоя хубава картина, в какво седи същината на образа на художника? На похвалите, които хората ви дават, или вие да сте доволни от своята картина? Някой път вие може да не схващате известни дефекти, казвате: „Много хубава е картината!“ Не е така. Значи, всяка една постъпка, която вие направите, трябва вие да можете да я преценявате много точно. Ще знаете едно: никой не може да прецени постъпката ви тъй хубаво, както вие самите. Но все трябва да правите анализ върху себе си: да знаете, в дадения случай, кои мисли и чувства участвуват в ума ви и в сърцето ви. Вземете например чувството за ядене. То се отнася до личния живот. Дотогава, докато вие взимате само вашия дял, то се счита естествено и нормално, но щом взимате дела и на другиго, вече влизате в стълкновение, значи постъпката ви се счита в дадения случай некоректна.

Мария: – Как можем да знаем кога Взимаме своя дял и кога – на други дела?

– Да кажем, на трапезата има две круши за вас, вие ги изядете и изядете още две круши на другиго. Второто се нарича пресищане в природата. Задоволяване на глада е една нужда, то е естественото, но когато човек яде повече, иде пресищането, което носи след себе си отрицателни последствия.

Сега, един друг въпрос. Човек може ли да има двама приятели едновременно?

Паша: – Не.

– Защо? Защото приятелството спада към единичните случаи. То не е нещо обществено, а спада към индивидуалните постъпки на човека. Ако направиш едно добро на много хора, то е обществен дълг. Пък ако направиш добро само на един човек, то е приятелски дълг.

Пък ако любиш някого като себе си, то е Божествен дълг. Значи, ако любиш ближния като себе си, то е Божествено.

Обичта се проявява в три посоки. Този, когото ти обичаш, най-първо ти трябва да му дадеш живот; на второ място, трябва да му дадеш светлина; и на трето място, трябва да му дадеш свобода. Това са три акта на Любовта. Да обясня. Да кажем, че някой е измръзнал вън на снега. Ти излизаш, разтриваш го, повръщаш му живота. След туй запаляш огъня, стопляш стаята – това е светлина. Даваш му храна – възвръщат се неговите сили, добива се неговата свобода. Такава е постъпката на Любовта. Туй е една истинска любовна постъпка! Постъпка, която дава живот, светлина и свобода, те са три качества, чрез които Любовта се изявява. Защото някои хора постъпват само по един начин: може да ти дадат живот, светлина, обаче не ти дават свобода също. Например, някой намерил кокошка; вземе я, дава ѝ храна, но не ѝ дава свобода; след известно време я заколва. Тогава, аз правя заключение, когато един човек постъпи по първия и по втория начин и ако той не изпълни третото, той не е извършил своя кръг на действие правилно. Примесили са се посторонни чувства и мисли, които са егоистични. Аз бих казал тъй: ако някой намери една кокошка, да я нахрани и да я пусне при нейния господар, в дадения случай неговата постъпка е морална. Този закон е верен само по отношение на разумните човешки души. Вие искате да знаете коя постъпка е морална, коя постъпка е любовна. Вие нямате точно определение за една морална или любовна постъпка. Сега е тъй. Запитайте някои други коя постъпка може да се счита любовна, да видим как биха ви определили. Даже ако питате някой педагог, много работи ще ви каже, но за тези три неща никой не би ви споменал.

В природата е така: Бог ни е дал живот, светлина и свобода. В природата, в която ние живеем, тъй постъпва Бог с нас. По това Го познаваме ние. Щом Бог ми е дал живот, дал ми е и светлина, върху

която умът ми работи, дал ми е свобода, върху която аз се проявявам, щом аз мога да мисля, да чувствувам и да действувам тъй, както на мене е угодно, значи Бог е изявил Своята любов към мене. В туй седи Божията Любов. Аз констатирам в дадения случай Любовта Му. Следователно вие имате вече една мярка, с която да мерите вашите постъпки. Ако всяка една ваша постъпка носи условия на живот, носи условия на светлина и условия на свобода, вие постъпвате правилно. Ще знаете две неща: носи ли постъпката ви условия за живот, светлина и за свобода; после второ – дава ли живот, светлина и свобода, това са две мерки, в които вие не можете да бъдете излъгани. С тази мярка вие ще знаете как да постъпяте; и за онези, които постъпват спрямо вас, ще имате една правилна мярка, да знаете как постъпват. Така нито вие, нито другите ще се мамите.

Някой път вие казвате: „Отгде да зная дали моята постъпка е добра?“ Ето ви един начин, по който може да определите дали вашата постъпка е добра. Например извърша нещо за себе си: ако то носи живот за мене, внася светлина в ума ми и ми дава по-голяма свобода на действие, значи моята постъпка за мене е добра. Ако моята постъпка отнема от живота ми, отнема от светлината ми и отнема от свободата ми, тя е лоша. Следователно, вие ще се коригирате. Всяка една постъпка, която отнема от живота, отнема от светлината и отнема от свободата, ще я изоставите. На тази постъпка ще ѝ кажете, че тя трябва да измени поведението си. Ясно ще гледате. Сега някои неща ще ви бъдат много ясни. Във вътрешния живот има мисли, които трябва да проверявате. Ако тази мисъл носи живот, ако тази мисъл носи светлина, ако тази мисъл носи свобода и в умствения, и в сърдечния, и във волевия свят или в Божествения, ангелския и човешкия свят, тази е максимата, по която ще знаете, че тази мисъл е добра.

Аз бих я превел в Божествения свят така: Ако в една твоя постъпка са взели участие Мъдростта, Любовта и Истината, то тя е Божествена. Ако в една твоя постъпка са взели участие твоят дух, твоята душа и твоето тяло, тя е ангелска. И ако в една твоя постъпка са взели участие твоят ум, твоето сърце и твоята воля, тя е човешка. Това са трите свята. В човешкия свят взема участие умът, сърцето и волята; в ангелския свят – духът, душата и тялото; а в Божествения свят – Мъдростта, Любовта и Истината. Тогава трите свята вървят последователно тъй: Любов, душа, сърце; Мъдрост, дух, ум; Истина, тяло, воля.

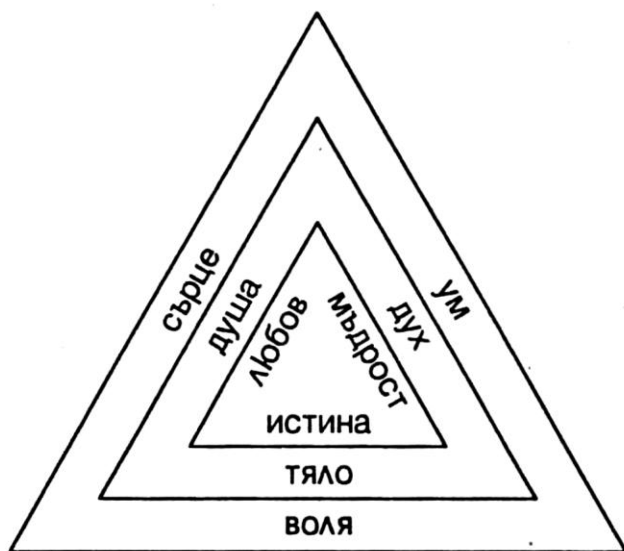

Фиг. 1

Може да напишете три триъгълника. В най-вътрешния ще напишете: Любов, Мъдрост, Истина; във втория – душа, дух, тяло; и в третия – сърце, ум, воля.

Тялото върви с Истината. За тялото вие имате едно особено понятие, но то е общност на всички разумни души, които живеят в

едно единство. Някой път ще ви дам да разграничите разните понятия. Това е мистично разграничение. Три-те се отнася въобще до главата. Значи триъгълникът спомага за развитие на умствените сили у човека. А петоъгълникът – въобще за човека, включва и тялото му, сетивата му, включва и сърцето му. Пък ако имате шестоъгълника – макрокосмоса и микрокосмоса – той включва и тялото.

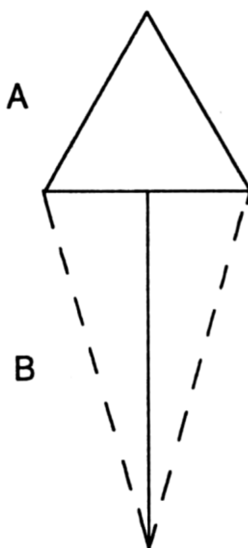

Фиг. 2

Защото, вземете долната линия: тя се проектира, развива се и образува тялото на човека. Сега човекът се намира в главата (A). Ако вземете само главата на човека, все пак има смисъл. Но задържите ли само тялото (B), няма никакъв смисъл. Главата, сама за себе си, има пак израз, но тялото без главата, то е нищо. Тялото само няма никакъв израз. Тялото без главата е нещо страшно.

С.: – Първата рисунка на децата за човека е такава:

– Децата разбират кое е най-важното, кое е най-същественото. После те удължават два радиуса, защото без удължаване на радиуси няма никакъв растеж. Първият кръг показва само възможностите.

Вземете семето, например. То представлява такъв кръг:

В него са скрити възможности.

А щом го посадите, иде вторият кръг – кръгът на проявлението: радиусите се удвояват. Единият слиза долу в почвата, а другият излиза над почвата. Първото проявление на житното зърно, първата издънка е толкова голяма, колкото първия радиус. Щом се посее семето, радиусът се удвоява. Такъв е законът. В механиката, за да приведете две тела в движение, непременно трябва да им дадете един малък наклон.

Тогава, можете да представите така (I.) Т.е. втория кръг (а) те го представят с радииране – само с радиусите (II.). Това показва, че животът тече не само във възможности, но и в проявления. Вземете лъчезарните звезди (III.) и те имат два кръга: един – на възможностите, а вторият – на проявленията.

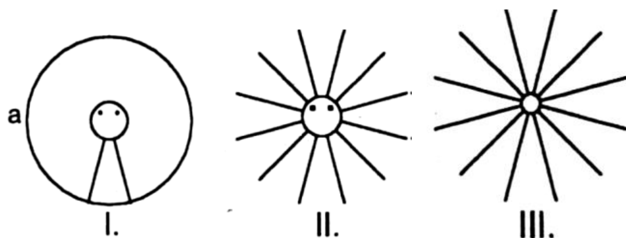

Човек още не се е проявил правилно: едновременно не могат да се продължат радиусите на сърцето, ума и волята. Защото върху човека действуват същества от три свята. Съществата на Любовта удължават радиусите, когато намерят за добре. Когато човек действува по ум, сърцето трябва да е пасивно. Ако сърцето е чрезмерно активно, то поглъща енергията на ума. Например, когато човек учи, сърцето му не трябва да бъде активно. А когато сърцето се развива, умът трябва да бъде пасивен. Защото, ако умът е активен, той поглъща енергията на сърцето. Да допуснем, че вие искате да направите едно научно изследване. Но ако цял ден се молите, ще можете ли да направите туй изследване? За да може да направите изследването си, вие ще престанете да се молите – целия ден да се молите не е за случая. Човек трябва да яде, но целия ден да яде не става. Ще ядеш половин час, един час, но след един час ти ще престанеш да ядеш, за да дадеш възможност на тази храна да си върши своите процеси, а ти ще се занимаваш с други работи. Значи, за молитвата има особено време, условия определени, в които човек трябва да се моли. И тогава умът и всичко трябва да мълчи у него. Като си свърши работата, той ще престане с молитвата и ще дойдат другите на реда си.

Някой казва: „Кога трябва да се моля?“ Определено е кога да се молиш. Заболи те кракът, не можеш да правиш изследвания, тогава целия ден ще се занимаваш с крака си, че като не може този лекар да ти помогне и онзи не може, ще се обърнеш към Бога, ще се молиш. Когато никой не може да ти помогне, ще се обърнеш към Бога. Че

идеята за Бога е по-дълбока, се показва от това: Когато гонят някое дете, то казва най-първо: „Мамо!“; след туй, като се намери на по-голям зор, вика баща си; после вика: „Бате!“, „Како!“; а като се намери в най-голямата опасност, тогава вика: „Божичко!“ Кака си вика и всичките други, но като не помагат, вика: „Божичко!“ Вие наблюдавайте децата, те са особени психолози. По реда, по който те викат едного, другиго, показва, че чувствата за Бога се явяват едва когато дойдат много големи страдания. Защото в основата на нашата чувствителност се намират тия чувства към Бога. Каката излиза преди Бога, защото тя показва девствения живот. Каката е душата в дадения случай, но в духовния свят тя е сестрата. А брата си като вика, то е духът. Бащата и майката, те играят ролята на ума и сърцето – отвънка те играят ролята на ума и сърцето. Майката е много близка до детето. Най-първо тя се вика, тя изпъква най-първо на сцената. Тя е най-близката, но когато тя не може да помага, то почва да вика другите – значи има тил още навътре. Божествената идея почва да минава през своите градации; или, Божествената идея се е реализирала у майката, бащата, брата, сестрата и най-после (*се изявява) у Бога, причината на всичко. Сега, ако намерите, че този ред на нещата малко варира, то зависи от това дали детето е момиче или момче. Защото и момчетата викат, но те имат друго нареждане. Когато малките деца викат, понеже умът им не взема участие, тия прояви са естествени у тях.

Затуй най-първо човек уповава на туй, което е нежно, след туй на това, което е силно. Най-първо на това, в което има някаква облага, защото майката е една облага; и после на това, което е стабилно. В дадения случай, майката е това, което дава, а бащата е, който донася. А братът и сестрата в духовния свят, това са възможности. Те представляват закона на Божествените възможности. А бащата и майката представляват Божественото реализиране на нещата. Сега ще

имате нещо определено, какво нещо е братът и сестрата – идеите на Божествените възможности. А бащата и майката – светлина (*светът) на Божествените проявления или Божествените прояви. Значи любовта на майката е магнетична, на бащата е електрична. Нежността иде от магнетизма, а на бащата силата иде от електричеството. Целувката на майката е нежна, магнетична; на бащата е силна, електрическа; на брата – благородна; на сестрата – чиста.

А чистотата всякога носи топлина. Само чистият човек носи топлина. Тела, които горят, могат ли да бъдат топли? Горещи могат да бъдат, но топли не могат да бъдат. Топлината носи свят, благороден, Божествен живот. Тя е нещо постоянно.А благородство и разширение дава братът. Синът определя, че електричеството носи разширение, значи и светлина трябва да носи. Силата на бащата седи в неговата светлина. Силното издава светлина, а нежното дава топлина. Те са мощни прояви. Топлото привлича, а светлото упътва.

Тъй че идеите за баща, майка, брат, сестра влизат в процесите на природата. Някой казва: „Аз не искам да бъда майка.“ Той не разбира идеята. Ами че той трябва да е нежен – тази е идеята за майката. Друг казва: „Не искам да бъда баща.“ Ами че ти трябва да бъдеш силен, за да можеш да се проявиш. Тогава братът казва, че трябва да имаш разширение на силата си. Силата трябва да има място и пространство, в което да се прояви. Затуй бащата се проявява в своя син, защото силата, това е една възможност за разширение. Братът – това е проявеният живот. Синът расте, бащата всичко жертва за него. А сестрата или дъщерята представлява възможностите на майката, т.е. проявлението на майката е дъщерята. Братът и сестрата – това са възможности. На физическото поле бащата и майката са израз на брата и сестрата – проявения живот.

Коя от употребяваните думи за Господа е по-мека? „Боже“ е силна дума. Някой казва „Боже“, друг казва „Божичко“, трети казва „Господи“, а някои – „Господи, Боже“.

Първата част на Г-то представлява йова , туй с което трябва да се действа, а горната част – това е знакът на вечното.

Имате (*пак) знака на вечното [*горната част на буквата „Б“*]; втората част [*полукръгчето на буквата „Б“*] – имате проявлението на кръга в зачатък. „О“ представлява условията. „г“ е посоката, накъде ще върви, нагоре или надолу. А „Ъ“, то е законът на равновесие.

Тази буква е била, а те са написали туй движение геометрически..... Славянската азбука може да се построи на геометрически форми. (фиг. у^{I}).

„Г“ е взето от носа и лявата вежда [фиг. у^{II}].

„Т“ – носът и двете вежди (фиг. у^{III}).

„О“ е взето от окото.

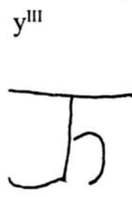

Почти всички букви могат да се извадят от човешкото лице. В днешния свят още не могат да видят това съотношение, което съществува в природата.

После, защо пръстите са различно големи? Защо малкият пръст е по-къс и т.н.? Има си закони. Кокошката има три пръста отпред и

един отзад. Има някои животни с раздвоено копито. В ръката на човека стават известни промени. Когато у него почват да се развиват известни сили, съответно някои части на ръката се подуват. А ако известни сили стават по-слаби и съответните подутини на ръката изчезват. Те са дълбоки положения в живота и формата, които само един учен може да забележи. За пример един българин ще каже „Бог“, но един французин нищо няма да разбере от тази дума. Който разбира знаците на лицето, ще чете свободно, а който не разбира – нищо няма да види и прочете в едно човешко лице. Евреите са взели своята първа буква от египетските йероглифи.

Фиг.1

Фиг.2

Фиг. 3

Египтяните са взели и турили този знак за човека, който мисли и се движи. А евреите са поставили този човек така (**Фиг. 3**) и казали: това е човекът – алеф – който ходи с краката си, а другият знак е едната ръка, която човек е протегнал и работи.

Вие ще изследвате и ще изучавате себе си, не външния си живот, но вътрешния си живот.

Ще ви приведа едно сравнение. Да кажем, вие сте неразположени, но туй неразположение е от чисто материални причини. Задлъжнели сте, имате да давате, имате нужда от средства, не искате да се срещате с никого. Но, иде един човек отвънка одърпан. Вие сте недоволен още повече и неразположен спрямо него. И, ако ви запитат „защо“, ще кажете: „Той не е чист, не искам да му гледам дрехите.“ Не, аз мога веднага да изменя вашето настроение спрямо него – знаете ли как? Ще ви кажа: „Той ви носи една торба злато от вашия приятел.“ И вие веднага ще забравите неговите външни дрипи, ще кажете: „Заповядайте вкъщи“ и започвате с него приятелски разговор.

И природата някой път облича своите посланици с дрипи, че трябва да се досетите сами, че тя е пратила някои посланици до вас и трябва да ги обикнете. Те носят богатства за вас и за да не бъдат изложени, природата ги праща в дрипи. Вземете един орех. Като падне, той се разцъфне и стане парцалив. И само децата се досещат, че вътре е хубавото и не търсят външната черупка, но търсят вътре в тази черупка ядката.

Вземете следните две положения: да обичаш или да те обичат. Може ли едновременно да обичаш и да те обичат? Може само при едно условие: единият трябва да бъде активен отвътре, а другият активен отвън. Значи единият да е пасивен отвънка, а другият пасивен отвътре. Тогава могат и двамата да се обичат, да се проявяват. Ако любовта се проявява без участие на ума, тя се проявява само като чувственост – човек яде, пие и нищо повече. А ако любовта се проявява само в ума, тя се проявява като чувство на щеславие и егоизъм. Ако е тъй, и двете положения са лоши. Значи, само сърцето самостоятелно не може да прояви любовта и умът сам не може да я прояви. Знаете ли защо? Представете си, че на вас ви пратят кюнци за инсталация, но отворени само от едната страна, а другата страна е

задънена. Можете ли с тези кюнци да направите инсталация? Грънци могат да станат, но кюнци за инсталация не могат да станат. Един кюнец трябва да бъде отворен от двете страни, да има водата откъде да влиза и откъде да излиза.

Тъй е и с Любовта: тя трябва да влиза и да излиза. А щом влезе и не може да излезе, няма никаква проява. И затуй умът и сърцето, това е влизане и излизане на Любовта. А волята, това е проявление на Любовта, то е крайното място, дето се проявява Любовта. Умът и сърцето са цялата канализация, а волята е крайното място, дето се изтича водата, или дето Любовта се проявява. Щом се подпуши един кюнец, водата се връща назад и става наводнение. Казват, че Любовта трябва да бъде умна т.е. да има нещо да изтича, а не да се връща назад.

Любов е всяко нещо, което дава живот, светлина и свобода. По същина говоря. А Бога можем да определим като туй, което никога не се изменя, при всичките условия остава един и същ. Разбирате ли тази идея или тя за вас още не е ясна? Туй, което при всички условия остава едно и също. Вземете извора, който постоянно може да тече, без да изтече, т.е. като тече, да се не намали неговата вместимост. Разбирате ли? Като тече хиляди години и пак като го погледнете, като че не е нищо изгубил. Това е, което дава неговата стабилност: постоянно тече, без да се смалява. Като казвам: Бог при всички условия остава един и същ, значи при всички прояви остава един и същ. Животът, при всички неправди на нещата, той всичко изправя. Значи, при всичките неправди ние се отнасяме все до Бога и Той изправя всичките недоимъци, всичките противоречия, които съществуват в света, от какъвто и да са характер. Кога човек се обижда? Когато са му взели нещо, когато не му дават туй, което му се пада. И човек все знае какво му се пада. Той иска да го нагостят хубаво, да бъдат нежни към него, да го улеснят в пътя, да го зачитат,

да му дадат най-хубавото легло. Ама детето казва на майка си: „Ще ме нахраниш“ и тя го нахранва. „Ще ме заведеш тук и там“... То плаче и тя изпълнява всичко, каквото то иска. Но като мине известно време, майката почне да го бие, казва: „Този, който не спазва всичките наши наредби... Ние имаме закони тук!“ И го нашари хубаво. И то каже: „Мамо, ще слушам!“

Всичките тия символи, като се превърнат правилно, те добиват едно вътрешно изяснение. И туй, което шокира хората, става ясно и хората виждат, че идеите другояче са поставени, а хората ги разбират съвсем другояче. Една душа можа да дойде като цвете в дома ти, може да дойде като една мушичка, като едно гълъбче, пък може да дойде и в човешка форма, може и в ангелска форма. Ти трябва да я познаеш. Душата може да дойде по който начин иска. Може да дойде и в един скъпоценен камък. Но съзнание има у него тогава; той те гледа, но ти не знаеш какво се крие у него. И един ден камъкът се изгубил и ти плачеш, плачеш, а той изчезнал. Една разумна душа може да дойде в каквато и да е форма, зарад нея е безразлично. Ако е в цвете, туй цвете те вижда и си мълчи; то само те наблюдава. Ако е в някое животно, пак те наблюдава. А ако е като човек, тогава може да се опознаете по-добре. Ако е като ангел, тогава има бъдеща възможност на сближение от твоя страна. Но и така пак може да ти се яви и тогава ти през целия си живот ще помниш този час. Тъй щото, приятелите не всякога са в човешки тела. Тялото може да е тука, или, каруцата ще пристигне, но каруцарят го няма. Може каруцата да дойде и слугата да е тук, но господарят го няма. Разпрегнат коня му, каруцата и слугата чака, но той го няма още. А някой път могат всички заедно да дойдат. А някой път той може да дойде после, подир каруцата и слугата си. Тази душа, която ще дойде в един камък, тя е завършила своето развитие и иска да види ти досетлив ли ще бъдеш да я познаеш в камъка. Например, ако тя иска да те пази, тя ще избере

един хубав камък, ще влезе в него и ще те пази. И ти чувстваш, че този камък те пази, има магическа сила за тебе. Или, ако влезе в едно цвете, ти ще почувстваш това и казваш: „Откак донесоха това цвете вкъщи, щастие се внесе в дома ми.“ Значи чувстваш едно присъствие. Например, сега като влезе котка вкъщи, считат я за щастие и я пазят. То е поверие, но съвпада с истината. Или, петел изкукурига ли, казват: „Ще дойде някой приятел.“ Питам: този петел знае ли, че вашият приятел ще дойде? Знае, разбира се.

Изучавайте Божествения свят. Вие имате заложени сили и способности. Няма да се спирате на човешките задължения, ще изучавате нещата отвътре.

Да ви дам сега друго сравнение. Сравненията са потребни. Имате една цигулка; ако тази цигулка не я изваждате никога от нейната кутия, може ли тя да ви бъде полезна? Не, ще извадиш цигулката си и ще свириш на нея; тя ще ти говори, ще те развесели. Ти като свириш на нея, тя те весели, но ако не свириш на нея, тя не те весели. Изяснете сега този символ. Какво изяснение бихте му дали в живота? Да ви дам аз едно обяснение: имате един приятел, който е затворен. Седи месец, два, условия има, но той е затворен. Ако вие не го извадите, да го освободите от тия мъчнотии, може ли да се развеселите? Ето защо, вие ще извадите цигулката, малко ще посвирите и пак ще я турите в кутията. Няма да я оставите вънка от кутията, разбира се. Ако цигулката не се извади от кутията, тя не може да бъде полезна, но ако се извади от кутията и се остави вън, тя пак се разваля. Значи, ако имате един приятел, постоянно ще изменявате неговите условия, ако искате да съществува подобрение. Всеки ден трябва да внасяш нещо ново в твоя приятел. Туй е като текущата вода: всеки ден друга вода да тече, а не старата вода. Ако искаш да имаш приятел, всеки ден ще внасяш нещо ново в него; може да е микроскопическо, но ще внесеш нещо ново. И за себе си е

същото. Ако искаш да разбираш себе си, ще внасяш по нещо ново, колкото и да е малко. Щом внесеш, ще ти внесат, щом не внасяш и на тебе няма да ти внасят. Та, ще се стремите винаги да внасяте по нещо ново. Тогава законът ще работи и спрямо вас.

Щом ти не се занимаваш с другите, и с тебе не се занимават. Някой казва: „Аз с Господа не искам да се занимавам.“ Тогава и Господ с тебе не се занимава. Казваш: „Аз не искам да се уча“ и науката казва: „И аз ученост няма да ти дам.“ „Аз не искам да любя“ – и сърцето казва: „И аз любов няма да ти дам.“ Казваш: „Воля не ми трябва“ и волята казва: „Нищо няма да направиш без мене.“ А щом внесеш какъвто и да е акт във волята, ума или сърцето, веднага ще има съответно действие в самия тебе. И моралната лъжа произтича от това: ако аз искам вие да внесете нещо в мене, без аз да внеса нещо във вас, или привидно само да внеса. Например, ти изореш нивата и ми кажеш: „Аз ще я посея“, обаче не я посееш. Аз ти платя, като мисля, че ти си я посял. Обаче идущата година не израсте житото. В това положение аз ще схвана, че ти си ме излъгал. И така се зараждат лошите отношения между хората. Аз страдам, че съм се доверил на тебе, а ти страдаш, че не си постъпил честно. Аз губя на физическото поле – нямам прихода от нивата си, а ти си изгубил духовно, понеже няма да имам вече доверие в тебе, за в бъдеще (*нищо) няма да ти се даде.

Затова моралният закон е такъв: ще внесеш и тогава ще получиш – и на тебе ще внесат. Обмените трябва да бъдат правилни. Това е морален закон. Обмяна има между действията на енергията отвътре. И всичкият спор между хората седи в това, че онова, което е обещано, не е изпълнено. И спрямо себе си е същото. Ако една мисъл внесе в мене друга мисъл, тя работи вече, ако не я внесе, тя не работи. Затуй, законът е такъв: най-първо ще изореш нивата, ще я посееш и след туй ще искаш да ти платят – а не преди да си посял, да ти

платят. Тъй законът работи по най-правилен начин. Българите тъй постъпват и те са намерили едно правилно разрешение. Който има земята, дава нивата, дава и семето, а другият ще я изоре, ще я посее и каквото изкарат на следната година, се дели наполовина. Те не си служат с пари и това е хубавото. Защото парите не определят труда.

– Кой дава нивата и семето?

– Бог е, Който дава нивата и семето. ([1]Нивата е тялото), а семето, то е животът, дарбите и всичко у вас. А работата на физическото поле – страданията. Значи орете, копаете. Страданията идват, понеже всяка една работа си има своите мъчнотии. [...]* И тогава, накрая каквото спечелите, то е ваше.

Сегашните отношения на хората трябва да се изменят, понеже са неестествени, лъжливи са; позлатени са само отгоре. Така, аз мога с един наполеон да позлатя цяло кубе, но колко ще трае то? Това е само един тънък пласт отгоре. Ако ви представя един предмет, тъй позлатен, само отгоре, и би го представя за същински, чист, това значи, не говоря истината. И затуй, чувствата, мислите и волевите действия се определят все по същия начин. Онези, които издържат при големи изпити, са златни, а онези, които не издържат при най-малкия изпит, са позлатени.

Изисква се голяма точност, чистота, редовност. Човек да върши всичко като свое, за да го върши добре.

9.15 часа сутринта

(*9.15 ч. Времето се изясни. Предложихме на Учителя да пишем общо писмо на Сотирка и Той да вземе участие. Съгласи се. Закуска.*)

ТРЕТИ РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ – КАКВО Е ЛЮБОВТА. МЯСТОТО НИ ПРИ ЛЮБОВТА. ЗА ВСЯКА ПО НЕЩО

[*22 октомври 1924 г.*] *10 часа сутринта (След закуска.)*

Етиката е наука за душата. Педагогиката – за сърцето. Логиката – за ума. Въпросът за съвестта влиза в познанията на сърцето. Интуицията е език на душата, чувствата – на сърцето, разумът – на ума, а волята се проявява чрез силата. Атомът е бодът на реалността. А зад този атом, зад този бод седи Великата Реалност, която действува чрез него. Човек е малко същество, но той е проявление на Бога. Зад човека седи Бог. То е въпрос само на времето. Тази, най-малката частица може да се разрасте. Най-малкото нещо е най-силно, най-деятелно, а най-голямото нещо е най-постоянното. За да бъдеш постоянен, трябва да бъдеш много голям. А ако искаш да бъдеш силен, ще станеш малък. Който е мързелив, да употребява малките величини.

Искаш да бъдеш доволен, тогава представи си, че всичко в света е твое. Тъй гледай на нещата.

– *Кога човек е неспокоен?*

– Припрян характер има човек, когато желае да постигне нещо, но преждевременно иска да го постигне. Значи, когато у тебе се събуди чувство преждевременно да постигнеш нещо и нямаш търпение да дочакаш времето му.

Да кажем, сега имате едно състояние на индиферентност; изисква се тогава да бъдеш много зает, да работиш. И после, представи си, че туй състояние е вънка от тебе. То е външно състояние. То не е твое, защото, ако е твое, ти трябва да бъдеш

господар на него, а ти не си господар – тогава не е твое. Има състояния, които не са ваши, натрапени са отвънка, а трябва да се освободите от тях. В туй тяло ти ще създадеш други тела, които да бъдат твои и тогава това тяло ще го дадеш на света. Ние физическия свят го владеем само отвънка; не сме го проникнали отвътре. Ако аз мога да разредя тази паница и тя да изчезне и после пак да я сгъстя, тогава аз ще прониквам материята.

Всички трябва да имате една философия да изпъдите недоволството от сърцето си. Съвършено да го изпъдите, и от ума, и от волята си! Представете си Бог, Който е съвършен, Който е създал всичко! Той всякога се весели в делата Си. Защо ти не слушаш Бог, Който ти е дал всички възможности? Защо ти постоянно се цирлиш, няма да искаш да работиш и ще се представляваш, че нямаш нищо и все ще искаш да ти дадат нещо, когато ти го имаш! И защо ще си представиш другите да ти дадат когато няма кой друг да ти даде? И когато ти искаш нещо, което имаш, ще ти вземат и това, което имаш. Представи си, че някой е красив и иска да стане по-красив – той ще загуби своята красота. Стремеж трябва да има да използвате заложените сили и възможности на ума, да им дадете място да се развият. Туй е Божествено. Някой път искаш по-голямо сърце. Не, ще развиеш възможностите на твоето сърце, което имаш. (За Гена) Тя има чувство на веселост. Туй чувство е развито много у нея. Меланхолията вижда нещата от моралните чувства. Там ѝ е прозорецът. Тя е замислена за физически работи. А веселостта гледа от над челото – там ѝ е прозорецът. У децата, много малките работи им правят впечатление. Сангвиниците са весели – въздухообразните елементи всякога са весели, флегматичните са водни. Детският темперамент е на стомаха. А нервните хора са сухи. Сангвиниците, веселите хора са като птици.

Човек трябва да мине една школа за обновление на организма, за изменяване на организма: да можеш моментално да измениш едно твое състояние. То става чрез реакция. Да допуснем, вие сте изгубили 10 000 лв., замислен сте. Трябва ви сега една реакция, да ви се възвърне спокойствието. Как? Казвам: „Парите ви се намериха, носят ви ги!“ Това произведе една реакция и веднага всичката тази меланхолия изчезне от вас. Питам: може ли същото състояние да добиете по друг начин?

(*– Освен да се примирим със загубеното – да помислим, че някой беден ги е намерил.*)

– Трябва да си съставите едно особено понятие за света. Представете си, че лявата ми ръка е едно общество, дясната е друго общество. Те не се познават. Тургам ги една до друга, запознават се. Е, тяхното щастие от това ли зависи? Някой път ще ги разделя, те ще плачат тогава. Трябва да им създам работа отвънка. Но, представете си, лявата ръка носи известни блага, радва се, мисли, че са за нея. Обаче дясната ръка ѝ ги взима. Лявата ръка е неутешима. Тогава аз трябва да ѝ разправям: „Няма какво да плачеш, тези пари ще се намерят.“ – „Как?“ – „Нали се обичате с дясната ръка, тя ще внесе пак парите.“ Дясната ръка, това са хората на Бога, хората, които обичат Бога, които вървят в Божия път. Лявата ръка са, които не вярват в Бога. Да кажем, дошъл един от лявата ръка, който не разбира Божия закон, и ти задигнал парите. Но ти, понеже живееш в Бога, ще кажеш: „Моите пари са в лявата ръка.“ Всичките лоши хора, неверующи, са в лявата ръка, която също е в Господа. Е, Господ събира лявата и дясната ръка на едно място, тогава? Но не за дълго време. Държи ги, държи и после пак ги раздели, всяка си отива на своето място. Та, този начин е един много хубав начин за закономерност. Загубиш ли си парите, кажи: „В лявата ръка са, ще дойдат пак.“

Често трябва да правите такова едно упражнение. Да кажем, намирате често махна на някого, казвате: „Той се нацупи.“ Първото нещо: влез в неговото положение, разбери неговото състояние. После ти почнеш да скърбиш – спомни си, че си срещнал някого си там и си го наскърбил. Казваш за някого, че е нацупен, сега това състояние се връща и на тебе. Как ще разрешиш задачата си?

Когато се обезсърчат хората и когато не вярват в Бога, това е една стратегия.

Радостта дава височина, а скръбта дава дълбочина. Радостта дава широчина. При радостта, най-първо иде радостта, а после мисълта. В скръбта най-първо иде скръбта и после мисълта. Радостта мисли по един начин, скръбта мисли по друг начин. Аз считам скръбта за товар, който най-първо е неприятен, после, колкото се носи повече, става по-тежък и най-после или трябва да си починеш, или да дойде някой да го смени. А радостта е човек, който пътува без товар. Затуй по-скоро му се свършват приказките.

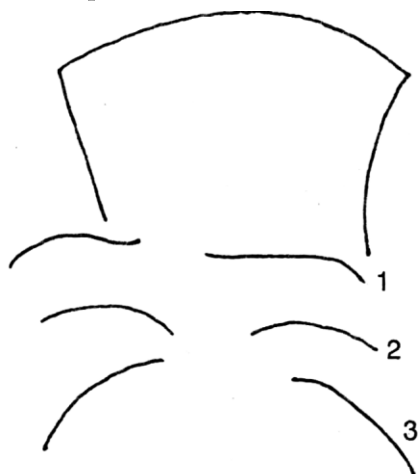

Фиг. 1

Има 3 типа вежди:

– [Вежди на човек с научен интерес.]

– [Вежди на човек чувствителен, Венерин тип.]

– На старите хора На Гена[16] веждите са от дъгообразните (2). В средата са издадени. Горе е идеалното, но откъдето почват и където свършват, има силно привличане. Значи нейните деди в началото и в края са били материалисти; живели са в гъстата материя. Тя е весела, затуй всичките неща отвънка ѝ правят силно впечатление, правят ѝ ефект. Затова у нея промените стават често. Децата така са радостни – бързо стават промените. Такива вежди (2) се задоволяват с по-малко и от малко се наскърбяват. А тези вежди (1) са с един по-голям простор. От малки работи не се наскърбяват, но наскърби ли се веднъж, мъчно му минава. Тези вежди (у Гена) в началото, при носа, са по-тънки, а към другия край се разширяват. Значи у нея повече чувствата играят важна роль. Може да се развие и интуицията у нея. Тя разсъждава повече, по-малко наблюдава. Въображението и разсъждението е повече развито у нея.

[16] Вероятно Гина Гумнерова, стопанка на дома на ул. „Опълченска“66.

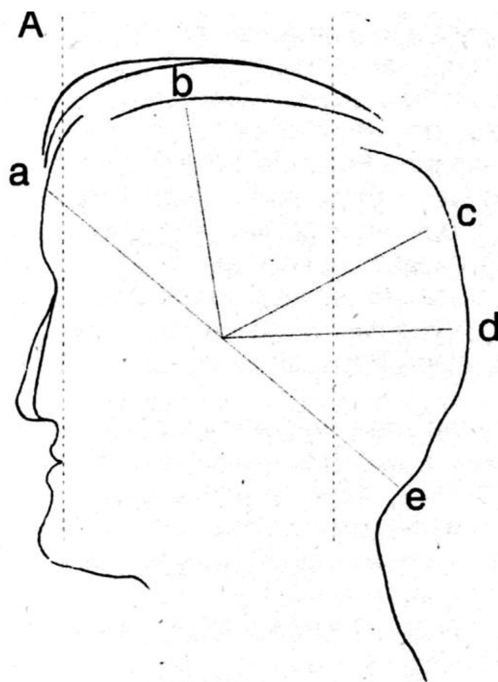

Фиг.2

Колкото челото е по-близо до правата (А), активността е по-слаба; а колкото челото е по-издадено навън в цялата си част и силите са по-активни. И носът, колкото е по-навън, толкова по-добре.

У Паша, например, тази вглъбнатина (на брадата) показва развитие на чувствата. (*Устойчивост на чувствата.) Колкото туй разстояние е по-голямо (брадата), личните елементи преобладават и волевите също.

А у Марийка, тъй както е, волеви елементи не влизат, а само импулс на чувствата.

(П.) Вглъбнатината в брадата показва аналитически ум. У вас е развит повече строителният ум, строежът или творческия ум. После, у вас най-първо иде редът и порядъкът, а след туй вадите вътрешното заключение. Вие най-първо събирате, а после идва разсъждението. (М.) У вас наблюдението е силно развито. Вие трябва постоянно да

разсъждавате, т.е. вътре да разсъждавате. После, и интуицията е развита.

(С.) Най-силно наблюдателните способности са развити у Савка. И разсъдителните способности.

На Марийка ѝ трябва етика; на Паша ѝ трябва логика; на Савка – педагогика; на Елена – психология; на Гена – методика, тя е богата с въображение и всичко, но ѝ трябва методика.

– Отгде да знаем какво ни трябва или какво ни липсва?

– Туй, което не обичаш, ти го нямаш, а което обичаш, ти го имаш, но трябва да му дадеш повече възможност да го усвоиш.

(На Паша): Творческият ум може да те лиши от дълбочината на чувствата. Ти не оставяш нещата да узреят, ти ги обираш преждевременно. Тя не дочаква да дозреят плодовете, а ги събира от дърветата, прибира ги да узреят вкъщи. Не да ги яде, тя ги пази.

(На М.): У нея няма търпение, не дочаква края. Тя ще изяде баницата неопечена.

(На Елена): В Елена има една опасност тя, като бърза, бърза, няма да си доправи милината. Тя ще се забърка повече, понеже други ще я ядат и ще кажат: „Кой е направил тази милина?“

(На С.): А Савка ще приготви баницата и всичко, но накрай, огънят като изгасне, тя ще се разсърди.

(С: – Колко е вярно!)

Паша: – С. държи за външния ред: у нея има система, всичко това.

– То иде от силното наблюдение и разсъдък – те тургат нещата в ред и порядък; а после идва да търси вътрешното отношение. Тъй, както умът се проявява в своята първична дейност. Ти, като си наредиш нещата по известен ред и ако някой ти ги разбута, може да ти отнеме всичкото въодушевление и няма да работиш.

(Вярно. Аз като си наредя нещата или да ги разпределя, те ми дават въодушевление за работа. Нямам ли въодушевление, не мога да работя.) [*Бележка в тетрадката на Елена Хаджи Григорова.*]

(Гл. главата: Фиг. 2)

a = умствените способности; b – силите на моралните чувства; c – личните чувства; d – домашните чувства; e – животинските. Индивидуалните чувства имат нещо от умствен характер.

(На П. и М): Ти по сърце си бърза, по ум не си. Марийка е по-активна. Познава се по ухото. Ако човек е активен, ухото на това място е издуто. Колкото долната част на ухото е по-дълга, толкова по-голяма жизненост има човек. Гена е активна на физическото поле, а щом дойде при сърцето, при чувствата, тя почва да мисли. Иска да бъде коректна в чувствата. Ако ѝ кажат: „Хайде да спрем тук", тя казва: „Чакай да помисля."

Фиг. 3

Всички хора се различават в своите наблюдения. Някои от вас ще схванат много добре външния строеж и ефекта от известно музикално парче. Някои ще схванат идейното, дали има нещо идейно, вложено в парчето. Някои ще се интересуват от артиста как свири. Други ще се интересуват от музиката; трети – от публиката.

([За]Сотирка): Ръката ѝ е малка, значи преобладава умът. И естетика има у нея. Тя е от миролюбивите натури. Тя казва тъй: „Ако ми е късмет, на краката ми да дойде.“

(С.): В един концерт, не само какво свири музиката, а как е изчесан музикантът и заедно с това какво впечатление прави.

Доброто е всякога красиво, по закон. Но красивото не всякога е добро. Когато красотата няма доброта, не е красота, тя е маска. В лицето трябва всякога да има известни черти, които да остават всякога неизменни, а всички мускули наоколо могат да се изменят, но тези черти остават неизменни. Това показва, че има характер. А ако всичко се мени в лицето и нищо постоянно не остава, такъв човек е без характер. Има хора, като се смеят, всичката сериозност изчезне от лицето им, а има хора, и като се смеят, сериозността остава. Това е характер – основното в лицето не се мени. Така, има някой, който е меланхоличен; и да се смее, меланхолията остава. Меланхолията у човека е едно добро качество, когато е съзнателна – той съзнава, че има някои неща, които трябва да придобие, и затова е сериозен. Една скръб, това е един висок връх, от който идат всички рекички. И една особена черта в лицето на човека е един висок планински връх. Когато тези особени черти се проявят, вие ги виждате, а когато не се проявят, вие не ги знаете къде са, тези типични черти на лицето. В духовния свят има същите черти. Човек, който се отличава със своето постоянство, той се отличава с една ярка пълна светлина. Човек, който е съвършен, се показва като една горяща свещ, дето горението е пълно – без дим. А у другите хора горението е непълно, има повече кадеж. По това се познават и различават хората. Та, човек строи своята съдба. Не всички греди, които човек има, са здрави. Има някои греди, трябва да се извадят. На лицето ще четеш какво си свършил и какво ти остава да довършиш. Лицето не показва недостатъци, а

показва недовършената работа, която трябва да се довърши. Значи, недостатъците, това е несвършената работа. А недостатъци аз наричам само когато човек е злоупотребил с благата, които Бог му е дал. Недостатъци има, когато хубавите чувства се изродили и станали на грехове.

Човек във въображението си очаква повече, отколкото може да получи, и затова хората (такива хора) са нещастни. Каквото и да правите, най-първо тургайте основната черта. Като пишеш нещо, тури основната мисъл, а после другите може да се нахвъргат наоколо. Може всичко да се не каже, но една основна идея ти трябва да кажеш. Аз, като кажа нещо, то е вярно и даже го смалявам, казвам само 1/10 от всичкото. Ако бих казал всичко, човек би се стопил под този образ. Още човек не може да издържа всичко. Затова човек трябва да се стреми към вътрешно самообладание.

За носа ние съдим от перпендикуляра, а не от кръглата меката линия, тя е фиктивна. Хора с големи уста са разговорчиви, а с малки са идеални, но неустойчиви.

Колко е хубаво човек да се чувствува, да бъде едно дете, възрастно дете, но умно дете! Да не остарява преждевременно. Където и да си, между колкото хора и да се движиш, да си представиш, че си в една къща, в някой ъгъл: ти да виждаш всички, да ги наблюдаваш, но теб никой да не вижда. Такова едно състояние (*поведение) да държи човек спрямо хората е много хубаво. Но днешния свят все влияе на човека и той все иска да се прояви. Но да си каже: „И аз мога след време да го науча полека-лека.“ Чакай! Не бързай! Наблюдавай хората и учи се!

Какво е Любов? Как бихте определили?

Гена: – Всичко, което изправя човека, всичко, което дава работа на човека за по-добър край, е любов.

Любовта е кроеж, а не рязане. Никой не отива да копае на лозето, но има си правила за това: той не бива да изкопае всичко, а само да прекопае пръстта. Знаете ли какъв е законът? Любовта най-първо се дава на най-силните, а най-накрая – на най-слабите. Ако турите едно цвете там, дето водата извира, то ще се развали. Туй цветенце трябва да иде най-накрая, че едва да взима, едва да смуква от водата, това стига за него. Погрешката е там, че всичките хора отиват в началото, при извора. Чакай! Туй място не е за теб! Накрая иди! Ти трябва да определиш колко можеш да носиш, че тогава да застанеш на съответното място при водата. Ако отидеш в началото, може водата да те повлече и нищо да не остане от тебе. Можеш ли да поканиш Слънцето да ти дойде на гости? Не. То изпраща посланици – лъчите, а то остава горе. Може ли някой да приеме Слънцето на гости?

Трябва да се говори за малката игла. Човек за Любовта не може да говори, защото тя е най-голямата топлина. Но всеки може да я намери.

Няма същество, което да не разбира Любовта.

1 часа [на] обяд

След туй Учителят се отдели сам горе в стаята; ние си приказвахме долу. В 5.30 часа всички закусихме чай и после отидохме в салона на клас. (Какъв хубав празник!)*

Втори ден – Празникът на Мъдростта

(23 октомври 1924 г., четвъртък)

[Присъстват:] Елена, П., М., С.

(*Елена*)

Утринна молитва

1. 5 минути размишление за мотото
2. „Любовта разкрива Бога в нас."
3. Молитва на Свещената Чистота
4. Добрата Молитва
5. Молитва за М.Р. [Мария Радева]
6. „Сила Жива Изворна Течуща"
7. Молитва на Духа
8. „Сърдечният Зов"
9. Хвалата
10. Сърцето ми е топло
11. Отче Наш
12. Живата Пентограма

Поздравление на Мъдростта

(*Този ден Е. си отиде.*)

Трети ден – Празникът на Добродетелта

24 октомври 1924 г., петък, 6 часа сутринта

(Сотирка – духом)

1. Размишление върху мотото
2. Молитва за М.Р. [Мария Радева]
3. „Любовта разкрива Бога в нас."
4. Н.Д.К.Б.Д[17].
5. Добрата Молитва
6. „Сила Жива Изворна Течуща"
7. Отче Наш
8. „Тебе поем"

[17] Няма Добродетел като Божията Добродетел.

9. Размишление върху жертвата на Любовта и Божията Милост.
10. Молитва на Свещената Чистота
11. Живата Пентограма Поздравления за Сотирка (общо писмо)

Четвърти ден – Празникът на Истината

(25 октомври 1924 г. събота, 6 часа сутринта)

(Савка)

Утринна молитва:

Размишление върху мотото

Молитва за М.Р. [Мария Радева]

„Любовта разкрива Бога в нас!“

(1. Свързване с ангелите на Добродетелите, цветовете.

„Ангелите само с благоговение гледат как Бог работи, за да изпълни сърцата ни с Любов.“

* „Първата Добродетел, която е видяла Истината, е Обичта.“

* 1, 2, 3 от писанието на У.

* Ученикът трябва да учи Великите Истини на Божествения живот навреме.

Н.И.К.Б.И[18].

Добрата Молитва

„Махар Бену Аба“

а) Хванати за ръка, молитва за хармонизирване на петте и дейност във връзка с ангелите на Добродетелите.

[18] Няма Истина като Божията Истина.

б) Всяка да влезе във връзка с ангела на Истината (синия цвят), докато изпита едно чувство, докато възприеме една мисъл и докато разбере една волева дейност от ангела на Истината.

Молитва на Триединния Бог

Тайна молитва, благодарителна към Бога за нашата Пентограма

„Благославяй, душе моя, Господа“

Добрата Молитва

Мото на Добродетелите

Пети ден – Празникът на Правдата

26 октомври 1924 г., неделя, 6 часа сутринта

(Паша)

Размишление за мотото Молитва за М.Р. „Любовта разкрива Бога в нас.“ (3 пъти)

1. Живата Пентограма
2. Свързване с всички висши същества, които работят с Правда
3. „Благославяй, душе моя, Господа“
4. Размишление върху послушанието
5. Молитва на Свещената Чистота
6. Тайна молитва, благодарителна молитва към Бога
7. Отче Наш

Неделния наряд

Гимнастическите [упражнения]

Поздравления на Паша.)[3]

ЧЕТВЪРТИ МЕСЕЦ [ПРАЗНИК НА МЪДРОСТТА]

22 ноември – 22 декември 1924 г.

(Мото за този месец:)

„В изпълнението Волята на Бога чрез Мъдростта е силата на нашата Душа!“

Ръководителка: Елена

СЪДЪРЖАНИЕ:

(IV месец – месец на Мъдростта. Мъдрост. Добродетел. Истина. Правда. Любов.)

Ден първи – Празникът на Мъдростта

22 ноември 1924 г., събота, 6 часа сутринта

(М.е. – духом, Д.с. – духом, И.с., П.п., Л.м.[19])

[19] Мъдрост – Елена, Добродетел – Сотирка, Истина – Савка, Правда – Паша, Любов – Мария.

(Савка 123)

Утринната молитва:

1. Проектиране мисълта, че сме под крилата на Бога и сме в жива връзка с водящия ангел на Великата Божествена Мъдрост.

91 псалом – (бавно)

2. Живата Пентаграма (В.И.В.Н.Б.Ч.М.Е.С.Н.Н.Д.! [*В изпълнението Волята на Бога чрез Мъдростта е силата на нашата душа.*]

3. Молитвата на Свещената Чистота

4. Размишление:

„Разумният живот се изразява в служене на Бога.“.

„Само ако употребим живота си разумно, ще разберем Божествената Мъдрост.“

5. За мото: „Отношенията ни към Бога да бъдат съвършени!“

6. Молитва за хармония между нас, 5-те сестри от класа на Добродетелите, и за хармония на цялото братство с Учителя заедно.

7. Отче Наш

НАРЕЖДАНЕ ЗА ТОЗИ МЕСЕЦ:

I.

Всяка сутрин, щом станем и се свържем с добрите хора и т.н., ще мислим 5 минути върху Мъдростта и нейните подразделения – Светлина и Знание, Благоразумие.

На един бял лист с едри букви ще пишем:

1. Аз искам, както Слънцето е център на Вселената, така и моята душа да бъде център, през който да действува Божията Душа!“

2. „Аз искам да живея в светлината, за да проникне Истинското Знание в моето съзнание!“

3. „Аз искам да бъда благоразумна!

II.

Да усилим вярата към Бога и тази вяра да оживее в нас, да я опитаме в себе си, че каквото и да ни се случи, да не се боим.

„Божествения свят обича нещата да стават тайно.“

Като направим нещо, да се радваме в себе си, без да се издаваме навън – вярата ни да се усилва.

III.

Да правим анализ в себе си, кои чувства господстват в даден случай.

Да се себевладаме!

IV.

Да се стараем да бъдем послушни. Послушанието е качество само на разумни същества.

V.

Да развиваме заложените сили вътре в ума.

VI.

В малките постъпки да се проявим – това е красивото в живота.

VII.

Ще започнем да изучаваме пророците. Този месец – пророк Исаия. Предварително ще проектираме мисълта да се свържем с Духа, Който е действувал чрез пророка, за да разкрие и нам Великите тайни на нашия Баща – Отец на Светлините.

VIII.

За уякчаване на волята: 10 сутрини след молитвата ще правим следното упражнение: ще махаме ритмично и съзнателно 7 пъти дясната ръка напред и назад, после лявата ръка и накрая краката: десния и левия.

Поздрав на всички.

„Само Божията безгранична вечна Мъдрост е Мъдрост.“

(*Елена е на с. Ракита*)

Писмо на Савка Керемидчиева до Елена Хаджи Григорова

Н. М. К. Б. М. [Няма мъдрост като Божията Мъдрост.]

22.XI. 1924 г., събота

Мила Еленке,

Събрахме се у дома Паша, Мика и аз, направихме си молитвата тъй, както ти ни прати, имаше много хубаво настроение, след това прочетох наряда, те си го преписаха, а Паша сама си прочете задачата. А сега времето е тъй лошо, но... Учителят дойде към 10.30 ч. До това време ние си прочетохме 3. гл. от Исая и една беседа. Закусихме сирене, маслини и чай. Учителят ни говори близо до 12.30, много бавно, после обядвахме. Беше и брат ми.

Имаше борш супа, картофена салата и хляб, след това орехи (мама не намери кестени) и ябълки. Към 3 ч всички си взехме сладко, а ние още сутринта бяхме си хапнали от него. Учителят си отиде към 4 ч, отиде у К. Русеви, там Сашо Попов щеше да свири. Ние вечеряхме трите с мама салатката, чай, сирене и хляб, и маслини, и орехи. Изпяхме си една песен и тъй отпразнувахме празника на Мъдростта на нашата сестра Елена. Ето ти някои мисли от което Учителят ни говори:

Човешка и Божия Любов

Докато вие не разберете думите на Учителя като сили, вие не можете да разберете тяхното вътрешно съдържание.

Работа на Слънцето е да дава, а ваша работа е да възприемате.

В човешката любов има изкушение, а в любовта към Бога има съвършенство!

Сега нещо да ти съобщя преди 22-ри. Получих твоето писмо, на следния ден отидох при Учителя и Му казах, че искам да Му прочета писмо от Е. Той каза: „Хубаво“, взе Си лупата и аз четох, а Той дойде до мене пред масата и следеше всеки ред от писмото, одобри го, а за Пашината задача се усмихна и каза – Че и тя е заета. За четене на Исая, Той го одобри. И аз се много радвах, че Той тъй внимателно проследи писмото. Аз Го поканих съвсем свободно за у дома.

Елена, не можа вчера да се нареди да пишем общо писмо, защото урокът продължи до 12 1/2, а после и брат ми беше в стаята и не можеше, пък като не се нареди естествено, аз не исках да пресилям работата. Но пък стана дума, че днес е празникът на Елена, като поднесох сладкото на Учителя.

ЧЕТВЪРТИ УРОК ОТ УЧИТЕЛЯ (до у.о.к.н.д.): ДВАТА ЗАКОНА: БОЖИЯТА ЛЮБОВ И ЧОВЕШКАТА ЛЮБОВ. ЛЮБОВ КЪМ БОГА И ЛЮБОВ КЪМ СЕБЕ СИ.

(*22 ноември 1924 г, събота, 11 часа сутринта, у С.*)

Сега какво да ви говоря? Прочетохте ли днес миналата лекция?

(– Не, тя не е готова още.)

– Вие трябва да турите в ред вашите лекции от класа. Вие трябва да приведете всички ваши беседи в изправност и тогава да извадите общите положения и да се тури какво съдържа всяка беседа – главните точки, които се съдържат в тях. Този материал трябва да го проучите, защото една материя, докато не се проучи, не може да се усвои. Всяка за себе си ще извади колко основни точки има във всяка беседа, та после от тези точки ще извадите, със свои думи, основната идея.

Докато вие не разберете думите като сили – понеже всяка една дума представлява сила в себе си, – вие не може да разберете тяхното вътрешно съдържание.

Под думата „любов“ какво разбирате вие? Да ви обича някой, да се грижи за вас, за вашите нужди. И, най-първо, да се грижи за вашите материални нужди, които имате. Тъй е според както светът разбира. След туй неговото мнение за вас, неговите възгледи, неговите чувства, които има към вас, да бъдат най-добрите и никога да няма пропукване в тази любов. Туй разбирате под думата „любов“. После, някой път вие се обиждате, да не ви лъже, едно да говори, а

друго да върши. Искате тъй, както той ви говори, тъй да бъде – не тъй разбирате, но тъй искате.

Следователно, аз тълкувам: туй, което вие искате, то е право. Всеки каквото иска, то е право, но в дадения случай човек може да иска само едно нещо. Когато човек иска (*туй, което човек иска), той не разбира много неща, само едно нещо разбира винаги. Виж как ще направя тази мисъл ясна. Вие за Великден нали искате от Баща си рокля? Не може да искате десет рокли, искате само една, но хубава. И една шапка искате, и едни чепичета, но най-хубави да са. Туй се подразбира.

Та, като казвам „едно нещо (*ще) искаш“, може да кажете: „Как тъй, аз мога да имам много други идеи?!“ Не можеш да имаш много идеи. За Великден една рокля и едни чепичета ще имаш. Това е всичката идея. Т.е. всъщност така се проявяват много желания у хората.

При яденето пак е същият закон. Когато искаш да ядеш, не можеш да искаш десет неща изведнъж. Само едно нещо ще искаш, то е правото, а многото яденета, то не е право. Тези хора, които искат много, те са хора на лукса и те са хора без убеждение. Човек, който яде много и разнообразни яденета, и неговите идеи са такива. А има хора, те искат само едно ядене. Англичаните ядат много и месото е най-главното ядене на масата, а зарзаватът се приготовлява отделно в малки чинийки. А българинът, от всичкия зарзават и месото ще направи едно ядене. Българинът се отличава с една черта на лакомия, затуй малко земя му е дал Господ. Знаеш кога се казва „лакомство“? Аз ще определя: когато малкото дете иска да яде като големия човек, това е лакомство. А когато големият човек иска да яде като малкото дете, то е скъперничество. Тъй ги определям двете положения.

Всеки един човек трябва да познава в дадения случай силата си. В дадения случай има една възможност, която зависи от човека.

Вижте какъв е Божественият закон: Както човек излиза на Слънцето, така и буболечицата излиза на Слънцето, и бедният и богатият, всеки еднакво излиза на Слънцето. Но възможността да възприемат топлината и светлината е различна. Тази възможност зависи от тях, а не от Слънцето. Слънцето казва: „От мене е даването, а от вас е възприемането.“ Ако някой се е стоплил повече, или е възприел повече светлина, то е от него. Никой не може да обвини Слънцето, да каже, че на него дало повече топлина или светлина. Тъй щото, възможността е от вас. Възможността не я създава Бог, възможността зависи от вас, Бог ви дава своята Благодат, всичко ви дава, а възможността вие да се ползувате, по-малко или повече, напълно зависи от вас. Възможността да се ползуваш в по-малък или по-голям размер от тази Благодат, зависи от теб. Че някой ден учиш, а друг ден не учиш, то вече зависи от теб. От тебе зависи напълно. А желанието за знание отвътре, подтика на човешкия дух да знае, да се учи, то е от Бога. Но да се учиш (*вече) зависи от тебе, то е възможност (*, зависеща) от теб.

Малко да учиш или много да учиш, тези възможности са от вас. Някой казва: „Бог създава възможностите.“ Не, Благодатта е от Бога. Има условия, които Бог създава, но възможностите са от вас. И ето къде се спъват сегашните хора: Ако Бог чрез Слънцето изпраща всичката Своя светлина, ще има ли у Него желание да препятствува за възприемането на светлината? – Не. Значи, у тебе трябва да седи желанието да възприемаш или не. Някои спорят: Ето, този си стоплил повече, другиго си стоплил по-малко.

– *Може условията им да препятствуват.*

– Ама условията човек ги е създал.

Ето аз какво правило държа: Дойде някой, иска да ми услужи, иска да ми намаже обущата, да ми изчисти дрехите и т.н. Аз считам, че туй е много хубаво, но тази услуга един ден ще ми причини много

голяма скръб. Един ден тези хора ще бъдат заняти с работа, а аз ще чакам да дойде някой да ми услужи, а като чакам, аз страдам. А аз всякога трябва да разчитам на себе си, да си върша сам работата, а че може някой да ми направи услуга, то е вметнато. Няма да очакваш от другите! Сам ще знаеш да си ваксаш обущата, сам да си шъташ на себе си. А ако дойдат да ти шътат, то е друг въпрос. Иначе, ще се изложиш на едно изкушение. Там е философията на живота. Пък някой път може обмяна да стане: един ще върши едно, друг ще върши друго нещо. Но, като общо правило: Всеки сам ще си услужва! Защото, иначе, да допуснем, слугата ти се разболее, тогава какво ще правиш? Щом знаеш да си шъташ, ще почнеш сам да си вършиш тази работа, без да се поставяш на изкушение. Във външните работи има всякога изкушение. Ако те приемат много добре, ти се радваш, но трябва да знаеш, че има и обратното: друг път няма да те посрещнат, няма да те угостят, сиромашия дошла, болен има, други препятствия има, и да искат, не могат да те приемат. Тогава? Ако ти не влезеш в туй положение, ще се поставиш на изкушение.

Любовта е от Бога, а да се любим е от нас! Любовта е от Бога, а аз да ви обичам, то от мене зависи. Няма Господ да ме накара аз да ви обичам, то е от мене.

Има два закона: Любов към Бога! Той е всемирен закон и носи общо благо. И втория закон: Аз обичам себе си. А понеже хората не знаят да владат този закон, та от това се раждат всичките нещастия. (*От любовта към себе си произтичат всички нещастия.) Не че този закон е лош. И той е един от великите закони, но той, сам по себе си, произвежда страданията. Щом речеш да обичаш себе си, ти ще произведеш радост на себе си, а на окръжающите – страдание. Казваш на кокошката: „Ти ще се жертвуваш заради мене! Аз искам днес да бъда радостна!“ Това е любовта към себе си. Аз ще заколя кокошката, тя ще страда, но аз ще се веселя с приятелите си. Но ако аз

кажа: „Аз ще обичам Бога“, тази любов тогава включва и радостта на кокошката. И тази кокошка е спасена от съвсем друг закон: не от мене, а от любовта ми към Бога. Тази любов спасява кокошката.

Та, всичките ви страдания в света произтичат от този, втория закон – на човешката любов. Туй ще го знаете: Всяко едно страдание, което ще изживеете, се дължи на човешката любов, която действува във вас и в другите. Такъв е законът. Виждаш, двама души се обичат, правят си услуги, радват се – тебе ти става скръбно, казваш: „Защо няма и мене някой да обича?“ Ето ти скръбта отде изниква. Таман ти намериш един твой приятел, обичате се, трети един гледа – той сам! И той страда, казва: „Защо и аз да нямам някой приятел?“ И тъй, все ще се намери някой, който, като гледа другите, сам да е скръбен.

Това е все човешката любов. Тъй че, по този закон хората не могат да бъдат щастливи. При него имаме и радост, имаме и скръб. И този въпрос може да го развиете в още по-скрита и по-поетична форма. Когато Шопенхауер развива скръбта и песимизма, сам той се е натъкнал именно на втория закон – на човешката любов. Тогава, и да искаш, не можеш да направиш хората щастливи.

Аз ще кажа тъй: Щастие се добива само в любовта към Бога! Но, като дойдеш до тази любов, ти никога няма да говориш за нея. Туй, Великото, с думи не може да се изкаже. И този, който носи Божествената Любов, знаеш ли как се крие? Той ще се престори на много обикновен човек, ще се облече с много скромни дрехи, но вътре е богат. А отвън кой как го види, не може да му завиди. Той може всички да направи богати, но никой да го не знае. Но, той съзнава, че носи едно голямо богатство в себе си. Той е доволен, той е тъй щастлив, никак не мисли за скъсаните си дрехи! Светът може да го съжалява, но това е само външното му положение. Той е като един работник, който е в някоя рудница, облечен е временно с такива дрехи. Това ни най-малко не го смущава. Той носи друго богатство,

той обича Бога и затова е доволен и на всичко се радва и на всичко благодари. В такъв човек се крие повече Божията Любов, отколкото в другите хора, с хубавите дрехи. Човешката любов е в хубавите дрехи. Не че тя е лоша. Ако всички хора разбират това, то, ако видим един човек хубаво облечен, да му се радваме – то е едно благословение. Но всеки, който види, че другите дрехи са по-хубави от неговите, той вече е недоволен. Не е ли тъй? Тъй е. Ето една истина. И в училището, щом видиш, че някой се отличава повече от тебе, колкото и да си силен, все ще заговори човешкото у тебе. А има и изключения. Съзнаваш, че някой разбира повече и казваш: „Той заслужава." Но онзи ученик е толкова скромен, че даже не обръща внимание. А другите казват: „Аз да съм на негово място, ще се радвам." Тъй казват другите, а той седи, като че нищо не се е случило. Той седи толкова скромен, че ние не можем да му завиждаме. Той е способен, но минава като другите, т.е. като обикновен, но всички го обичат. Пък друг, като знае нещо (*повече), надигне се, но всички тогава се опълчват против него. Това е (*то) човешкото естество.

Това са закони, който действуват в малкото. Щом дойде човек до закона на недоволството, от гледището на Шопенхауер, той трябва да знае, че туй недоволство съществува в света, в живота, в човека. И този закон е необходим, потребен е. Да станеш малко недоволен, то е едно качество на живота. Който живее, непременно изпитва това състояние. Неизбежно е това. Няма човек, който е дошъл на Земята, да не е изпитал скърбите и тъгите. Колкото чисто и свято да е живял, без да знае даже сам той, той е изпитал туй: скръбен е, тъжен е и някой път и той не знае причините, откъде идат тия състояния, но той ги изпитва.

В света има два вида знатни хора, знаете ли кои са те? Аз ще ви кажа: едните са великите хора, а другите са шутовете, дето минат, и децата им правят закачки. И той е знатен, ама всички се подиграват с

него и той се подиграва с другите. В която кръчма и да влезе, всички го знаят и кусур не му хващат. А първите са истинските велики хора. Аз ги*наричам „знаменити хора“.

В едно общество двама знатни не може да има. Един знатен ще има само, а вторият – ти, ще бъдеш само шут. Искаш ли? – „А, не искам.“ Е, тогава бъди скромен! Ако искаш, казвам, още едно място за велик човек има – шут ще бъдеш.

В природата законът е друг. Там знатен всеки може да бъде. То е вече по отношение на Слънцето. Представете си Земята, както е валчеста, че я огрява Слънцето отвсякъде. Наистина, има високи върхове, има и малки върхове, но Слънцето всички огрява. И когато Слънцето ги огрява, значи, че те са знатни и всеки обръща внимание на тях, защото те са осветени. Който връх е осветен, малък или голям, той е знатен. Пък, щом не е осветлен, и голям да е, и малък, това се казва: той е в забвение.

Има ли разлика между тези две положения: да имаш един приятел и той да мисли за теб, че ти си даровит и талантлив или пък цял един народ да признае, че ти си талантлив? Каква е разликата? Разликата е само в твоето съзнание. Ако ти си умен, един ако мисли или много да мислят, за тебе е все едно. Но когато у човека се развие човешката любов, тогава той обича да има много да говорят за него. Когато обича човек себе си, той иска много неща да има за себе си: много говеда, много овци, къщи. По този начин можеш да знаеш всеки един човек мисли ли за себе си. Някой човек е беден, със скъсани дрехи ходи, но той постоянно мисли да има къща, хубави дрехи. Ама Любовта не е проявена още у него, но един ден тя ще се прояви. А някои хора, които са опитали този закон, те отиват към другия закон – раздай на другите! Това, дето Христос казва: ако ти си разбрал, че в света, в човешката любов няма щастие, тогава раздай всичко на другите и те да се радват, пък ти възприеми Божията

Любов. Защото всяка любов си има своите неща. Ти ще раздадеш всичко, което се отнася до човешката любов, а ще възприемеш Божията Любов.

Животът, който вие сега имате, той ви е даден от човешката любов. Този живот е смъртен. А онзи живот, който е даден от Бога, той е безсмъртен, той е вечен. Следователно, вие в себе си нямате още този Божествен живот, Вечния живот. Имате само начатки за този живот, а Сега проявявате само човешкия живот. И затуй умират хората. Човешкият живот си изисква нещата, които принадлежат към човешкия живот: ядене, пиене, къщи. А, като дойде Божественият, Вечният живот – той ще бъде безсмъртен, и той си има неща, които да го радват. Човек ще опита двата закона и ще избере или в единия, или в другия да живее. Той не може едновременно да живее в двата закона. И Писанието казва: „Любовта към света е вражда към Бога." Който обича света, не може да бъде приятел на Бога. Щом обичаш света, и светът теб обича, но тогава ти не можеш да бъдеш приятел на Бога. А щом Бог те обича, тогава светът няма да бъде разположен към тебе и ти не можеш да очакваш от него да те обича. Това са неща казани. Туй е вярно. Ти, както и да мислиш, тези неща няма да се изменят. Затова Истината светът не я обича, защото тя е от друг свят. Тя принадлежи към вътрешния живот. И хора, които имат този вътрешен живот, за тях Истината не е незнайна.

Това са положения, с които вие ще дойдете в стълкновение със себе си, ще се намерите в противоречие. Туй, което ви говоря сега, вие ще го опитате. Някой път ще кажеш: „Аз не трябва ли да обичам себе си?" Ще обичаш себе си. Помнете едно нещо: тази любов към себе си няма да мислите да я изкорените, вие и не можете да я изкорените. Не мислете тъй. Но тази любов трябва да отстъпи място на Божията Любов, а и тя ще си живее. Любовта към себе [си] трябва да отстъпи място на Божията Любов! Ще я жертвуваш за другата, нищо повече!

Да ви представя закона. Трудното ето къде е да се обясни. Любовта към мене: имам една кокошка, искам да я заколя – това е моята любов към себе си. Да кажем, поканил съм приятели. Ако аз искам да се проявя с любовта към себе си, тази кокошка ще изчезне. Добре. Второто: ако аз убедя приятелите си и аз сам, да се откажем от кокошката. Тогава и аз съм жив, и кокошката е жива – живеем заедно.

Сега, де е пожертвуванието ми? Туй, което аз съм пожертвувал, де е? Аз пожертвувах едно желание в себе си, но същевременно аз се подигнах и кокошката остана при мене. А моето желание къде отиде? Слушай, да ви кажа: моето желание не го пожертвувах, аз му казах тъй: „Днес аз не мога да ти услужа, ти кокошка няма да ядеш." Аз изпращам това мое желание при моя приятел, който живее за себе си. За него това желание е необходимо. Тъй че, това желание не е умряло. Така аз уравнявам въпроса. Това желание не е умряло, а го пращам на друго место. А на негово място е дошло туй второто, доброто желание у мен. То е Божествено желание, което, като го възприема, аз се подигам.

Разбрахте ли как седи работата? Най-първо ти мислиш, че си пожертвувал желанието, но то е само привидно така. Щом ти не можеш да му услужиш, това желание отива на друго място, а на негово място иде доброто Божествено желание. Някой път ще кажеш: „Пожертвувах желанието си." Не, а просто това желание е отишло на друго място, а у тебе се е появило друго желание. Може да направите наблюдение. Изпратете съзнателно едно ваше желание на апетит до един ваш приятел – у него ще се увеличи апетитът.

Значи, физическите и духовните енергии могат да се трансформират от едно място на друго място. Вие може да не ги трансформирате, но ще знаете: трансформиране става.

Сега, туй да остане, туй не е важно. Аз искам да направя само едно различие върху идеята за любовта към себе си и любовта към

Бога. Искам ли кокошката да я заколя, това е любовта към себе си. Искам ли кокошката да живее, това е любовта към Бога. Искам да си купя хубави дрешки – любов към себе си. Кажа ли: „Не купувам дрехи за себе си“ – туй е Божественото в света. Това е жертва. Всякога, когато се откажеш от известни блага за себе си, идва

Божественото върху вас. В такъв случай, отказването благото за себе си, това е жертва. А туй зависи от вас. Да кажем, ученичка си и имаш два молива, но вземеш единия молив и го дадеш на друга ученичка. Тук е пак същият закон. Каквато и да е малка услуга, която ще направиш, тя може да предизвика Божественото у тебе. Законът все също действува. Той не действува само при големите работи, а и при най-малките, микроскопически случаи пак действува също така, както и при големите неща. След жертвата иде Божественото. Така като схванете философията, тя е лесно приложима.

Сега, вие искате да се справите със себе си, отде да почне любовта и каква трябва да бъде. Аз ще я кръстя тъй: Да се справите с общата любов и с частната любов – да употребя този термин. Но, под думата обща любов хората разбират нещо лошо, а под частна любов хората разбират нещо добро. Сега, като кажеш на хората, че имаш обща любов, те разбират нещо много лошо. Аз ви казвам тъй, законът е такъв: И в човешката любов, и в Божията Любов, в дадения случай, ти можеш да обичаш само едного. Защото и човешката любов действува по същия закон: тя централизира всичките неща в себе си. Човек, като помисли за себе си, разбира кокошките, овците... всичко което има. Той казва: „Аз съм господар! За нищо друго не мисля, освен за себе си!“ Така е в човешката любов. Човек е едно малко божество и иска всички да му се прекланят. Но той трябва да знае, че всички не могат да му се прекланят. Много малко поклонници може да има той. Например може братята, сестрите, бащата и майката да те обичат, но като излезнеш навънка, никой не иска да знае за тебе. А в

Бога има едно качество и то е следующето: Той само дава, никога не взема. Човек не може да има туй качество. По това се отличават. Човек понякога може да подражава на Бога, но Бог е непрекъснат, Той все дава. Това е качество само на Бога. Това качество се казва „инфлекс“ – значи че в Бога има вливане и изливане. Всичко от Него само изтича. Всичко тече от Него. Ние не сме Божии, защото не мислим за Него. Негови сме, ако ние мислим за Него.

Да обясня: Тази ръка е ваша, но ако се отреже половината, тя пак е ваша, нали? Питам: ваша ли е?

(*– Значи, докато е във връзка с цялото, тя е наша.*)

– Тази ръка е ваша, може да я спиртосате, но тя не е ваша, не е на организма ви. Ако един ден ръката дойде и се прикачи на вас и почнат да циркулират тия сокове от организма навред, тя ще бъде ваша. А отвънка ръката не е ваша. Схванахте ли идеята каква е? Ние, докато сме свързани с Бога, Негови сме, а щом не сме свързани с Него, не сме Негови, т.е. ние съзнаваме, че сме били Негови, а сега не сме Негови. Онзи, който ще ми отреже ръката, той е бил някой неприятел, той е дяволът. Туй показва, че е дявол, понеже ви е отделил от Бога, заблудил ви е.

Аз ви давам това обяснение на ония потънкости. С туй искам да ви покажа как се обясняват противоречията, които съществуват в човешкия ум. Може тия противоречия да ги няма във вас всичките, но някъде все ще ги намерите.

– Как да се откажем от света?

– Ето законът на отказването. Как ще се откаже твоята ръка от тебе? Като се отреже. После тя пак ще живее в света, но вече спиртосана. Значи, вие като се откажете от света, пак ще бъдете в света, само че няма да приемате влиянията на света и ще живеете с Бога, като се скачите с Него. Светът няма да ви изхвърли тогава. И като дойда в дома ви, как ще позная, че сте се отказали от света? Ако

вашите кокошки не умират, аз ще зная – вие сте свързани с Бога, пък щом умират – вие сте скачени със света. Нищо повече! От света човек трябва да се откаже, но трябва да знаеш кои неща са от света. Да строиш една къща, това не е всякога желание само на света. Ако аз постоя една къща и пусна бедни вътре да живеят, нищо не им вземам, питам: постройката на тази къща от света ли е? Не. Образувам една модерна скотобойница – тя е от света. Тъй щото, човек трябва да знае кои неща са от света и кои не са от света.

– Онзи, богатият младеж, каза на Христа: „Всичко това опазих, що да сторя сега?“ Пък аз казвам: „Нищо от това не съм опазила, що да сторя сега?“

– Щом си опазил всичко, тогава остава законът на жертвата – раздай всичко! А ако нищо не си направила, тогава ще ти кажа: покай се!

– Какво трябва да пази ученикът, за да издържи изпита си?

– Трябва да пази връзката си. Нищо повече!

В човешката любов, (*всички) трябва да знаете, че там стават бързи смени на състоянията. И в тия закони вие не можете да избегнете бързите смени на състоянията. Дали ще може да си го обясните или не, то е друг въпрос, но всички противоположни състояния ще ви дойдат.

Сега у вас трябва да изникне едно желание отвътре, един подтик, наричам го подтик на Духа, да имате желание отвътре, защото, ако аз ви говоря за тия обяснения, а вие нямате един подтик на Духа, тогава ще почнеш да мислиш: „Защо трябва да се отричам от света? Мога ли да излезна вънка от света?“ Не, това е неразбиране. „Вънка от света“ значи съвсем друго нещо. Онзи, който има подтик на Духа, той разбира какво нещо е „вънка от света“. Една лодка е в морето, но морето да не е в нея. Лодката да е в морето – тогава тя може да плува. А ако морето влезе в лодката, тя ще потъне. Туй се разбира „да е човек

в света, без светът да е в него“. Това ще разбере онзи, който има подтика на Духа. Туй е обяснението „човек да бъде в света“ – да може да плава, а не светът да е в него и той да потъне. Защото, щом светът остане (*влезе) в него, той се ограничава, почва да потъва, а когато той не пуска света да влезе в него, той е свободен. „В света бе и светът Го не позна“ – казва Писанието.

Условията вие сте ги създали сами. Да допуснем, че вие вземете пари назаем, подпишете един запис, срок – след 3 месеца ще ги повърнете. Но тогава ще дойдат необходимите условия, вие трябва да плащате. Питам: кой създаде тия условия? Вие ако не бяхте взели тия пари, щеше ли да дойде този заемодавец? – Не. Това не може да се счита за подтик на Духа. При подтика на Духа човек трябва да бъде разумен, да каже: „Няма да вземам пари назаем, а всичките задължения, които имам, ще ги изплатя с труд. Аз искам да бъда свободен.“

Искаш, например, хората да те уважават. Ти се заблуждаваш. Ти ще плащаш тогава, защото всички ще искат от тебе. Според Божественото, аз ще кажа тъй на човека: „Приятелю, аз свободно спрямо тебе ще направя това нещо. И без ти да ми кажеш, туй, което аз мога да направя, ще го направя за тебе, без ти да ми се молиш. Аз сам ще проникна, че ти имаш нужда от нещо и ще го направя.“ Тъй е по Божественому: стига някой да усети, че ти имаш нужда и той ще го направи. Малките деца защо плачат? Щом дойдат на света, и те плачат – да му помогнат. Някой път, докато те плачат, никой не отива при тях, а щом престане да плаче то, идват и му помагат. Но плачът е зов на душата за помощ. Всички плачат. Даже да сте цар и имате всичко, пак един ден ще ви бъде така скръбно, ще усетите такава скука, при най-щастливото ви състояние пак ще дойде скуката. Как ще си я обясните тогава? Ако си беден, ще кажеш: „Ех, беднотия!“ – Не. Това, аз наричам, е една самоизмама. Ами че и богатият умира

гладен, но сиромахът това не знае, а богатият го знае. Та затова и царят знае една истина, която простите хора не знаят. Бедният казва: „Той е цар, той не е скръбен.“ Ето бедният какво не знае. А царят знае, че и той е скърбен. Значи, царят в туй отношение знае повече. Тия неща в тази форма трябва да ги знаете, за да ви бъде законът ясен. И ще ви бъде леко на душата, като знаете, че има неща, които не могат да се отстранят, защото вие сте си ги създали и ще ги носите по-леко. Господ ще каже: „Ти създаде тия неща и сам ще си ги носиш.“ Аз както забелязвам, всички в класа сте се спънали във втория закон – на човешката любов. И всеки един си има една мярка, с която мери нещата. А трябва да знаете, че по този закон никой никого не може да направи щастлив. Ако в един момент ви направи щастлив, в следующия вие ще бъдете нещастни.

Един американец искал да се прослави и като мислил, мислил какво да направи и като изброил всичко, което може да направи, решил да влезе в една бъчва и да се спусне от Ниагарския водопад. Тщеславие е това. Взел той бъчвата и почнал да я приготовлява за целта: осмолил я хубаво, турил меки постелчици и въздух колкото му трябва. Но, той не е могъл да предвиди другите мъчнотии – това, което може да се изпита там. Влиза в бъчвата и действително направил опита и излезнал жив из бъчвата. Прославил се много, всички вестници писали за него. „Но втори път – казал – и целия свят да ми дават, не искам да повторя този опит.“ Та, и ние, някой път ни се иска да влезем в тази бъчва. Но след като сме влезнали, казваме: „Втори път не влизам вече вътре. Друг да опита вече.“

Тъй че, вторият закон на човешката любов е Ниагарският водопад. Всички ще говорят за тебе, но това бучение, туй върдаляне в тази бъчва, което си изпитал при падане от такава височина и докато те извадят от тази бъчва, туй никога няма да го забравиш. И действително ще станеш знаменит, но ще кажеш: „Много скъпо

платих за славата.“ Ама хубаво е да плати човек. Например, някой казва: „Христос Го вдигнаха на кръста, прослави се.“ Прослави се, да, ама и Христос, от всичката слава, която има, вече втори път не желае да Го заковават на кръста. Той казва: „Повече слава не искам. Такава слава!“

Мнозина мислят, че може и по друг път. Не може по друг път, защото животът сега както се развива, тези са трите велики закона, които сега действуват (*в света): Любов към Бога, Любов към себе си и Любов към ближния.

Любов към себе си – няма същество, което да не знае този закон. И най-малката буболечица го знае. Тогава, остават да се изучават другите два закона: Любов към ближния и Любов към Бога. Любов към себе си, това е закон, който сега се учи навсякъде. Едно растение, една семка, като падне в почвата, пусне коренчета, за себе си се грижи. Някой казва: „Да умра за себе си.“ Ако разбираш какво означава думата „смърт“, т.е. да престане у теб желанието да влизаш втори път в бъчвата, да ставаш знаменит, тогава добре. Защото виж къде е заблуждението. Първия път като влезнеш в бъчвата, всички вестници ще пишат и ти ще имаш най-голямата слава. А втория път, ако пак влезнеш в бъчвата, наполовина ще се обърне внимание на това. А трети, четвърти път като влезнеш, никой няма да пише вече и никой няма да обърне внимание на това. И тогава ще ти стане тъжно, ти ще страдаш и при това няма да имаш възнаграждение. И ти ще опиташ една голяма скръб.

Та, с любовта към себе си можеш да направиш само един опит, два опита не можеш да направиш. Там е драмата на живота. Какво подразбирам аз от това? Ти искаш слава от света, можеш да посветиш 20-30 години, за да напишеш една книга, да се прославиш. След като си издадеш съчинението, от този опит зависи: ако изгубиш, ти нямаш вече други 30 години на разположение да дадеш за друг труд.

Първият опит ако излезе сполучлив, то е всичко за любовта ви към себе си. За себе си може да направите само един опит. Може да посветите година, две – не е лошо, ние всякога посвещаваме известно време за нещо. Този закон работи, но след себе си носи всичките страдания, несгоди.

Сега, не (*от страх) да го избегнем, но ще дойдем до Божествения закон – да изменим любовта към себе си в любов към Бога. После ще дойдем до любовта към ближния, любовта към себе си и като направим този кръг, пак ще се върнем към Бога. Това е един закон в битието. Който разбира! Това е една положителна философия, която всички ще опитате. Тя работи много хубаво в живота. Ама каква психология има у човека! Аз съм виждал стара баба, погледне се в огледалото, че тъй въздъхне дълбоко, ама внимава никой да я не види. Съзнава, че вече не може да прави опит. Жалкото е там: тя знае, че има нещо отишло! Не може да направи втори опит. А има и други стари, които са разбрали живота, не усещат празнота в тези години. Значи има нещо друго, по-съществено в душата им.

Сега, заключение можем да извадим. Първият опит, или туй, което за човека е най-великото, то е най-малката Божествена Любов, понеже и вторият закон – любовта към себе си, произтича от първия закон – Божията Любов. Туй, което в закона на личната любов или за човешката любов е най-голямото, то за Божествената Любов е толкова микроскопично, че ако внесеш тази любов в Божествената Любов, едва ли ще бъде сравнението като една игла, турена на Витоша. Най-великото в човешката любов, в любовта към себе си, е толкова малко по отношение на Божествената Любов, че то ще бъде като една малка игла, турена нейде на Витоша, че трябва да я търсиш и трябва много голямо знание, за да я намериш някъде. А пък и иглите са потребни, това го знаете – с игла зашиваш всяка дупка.

Ще изучавате живота. Всички хора все се стремят към нещо. Всеки си има по някаква мисъл в ума си. Човек все има нещо да го въодушевлява.

– *Ама Божественото не се постига от един път.*

– Ето, погрешката ви е там. За да постигнеш Божественото, това можеш изведнаж, но да се прояви в тебе туй Божествено в своята пълнота, трябва ти цялата вечност. Да посея в теб Божественото, не ми взема дълго време, но да изникне тази семка и да се разлисти и да се развие, то изисква време – цялата вечност. Ще знаете: Божественото изведнъж се добива, но цялата вечност е потребна, за да се прояви. Защото в Невидимия свят, в истинския свят, под време и пространство всякога разбират промяна на състоянията. Когато се каже, че денят е студен или топъл, че Слънцето е изгряло, това е време и пространство за сегашното разбиране, а в Невидимия свят винаги разбират промяна на две състояния. Там за време и пространство никога не говорят, а те се свеждат към промени на състоянията. Затуй там нямат година, месец, седмица или ден. Там нямат такова леточисление като нашето.

12.30 часа

Ден втори – Празникът на Добродетелта

23 ноември 1924 г., неделя, 6 часа сутринта

(у Паша)

(*Сотирка)

[Присъстват:] (Д.с. – духом, И.с., П.п., Л.м., М.Е[20]. – духом)

[20] Добродетел – Сотирка, Истина – Савка, Правда – Паша, Любов – Мария, Мъдрост – Елена.

(Паша 130)

Утринната молитва:

1. Добрата Молитва
2. Отче Наш
3. „В начало бе Словото“
4. Молитвата на Духа
5. „Духът Божий“
6. Размишление върху Правдата и Божествената Промисъл (от наряда)
7. Молитвата на Триединния Бог
8. Живата Пентограма
9. Размишление за хармония между петте ученички от Окултния клас на Добродетелите.
10. Всяка от нас прати една добра мисъл до Сотирка чрез ангела на Добродетелта. (*С.: – Бъди дете на Добродетелта*!)
11. „Махар Бену Аба“
12. Мото на Добродетелите

Мика предложи в чест на Сотирка да прочетем за всяка по две от „Свещените Правила“, които се паднат:

Д[21]. – 238. Синьото небе, 239. Звездното небе

М. – 154. Изненада, 155. Благоразумие

П. – 440. Изпитания, 441. Любов – Мир

Л. – 110. Отношение, 111. Духовните тела

И. – 258. Дружба, 259. Лошите мисли

[21] Д – Добродетел, М – Мъдрост, П – Правда, Л – Любов, И – Истина.

Писмо на Савка Керемидчиева до Елена Хаджи Григорова

Днес, 23.XI., неделя. Празникът на Д. [Добродетелта] – Сотирка.

Събрани сме у Пашини на молитва, Мика ръководи молитвата. Беше много хубаво, вие и двете присъствахте живо духом при нас. Накрай си отворихме тетрадката и на всекиму се паднаха по 2 ценни мисли; тези, които се паднаха за тебе, Мика ще ти ги напише. Бъди сега добра и весела и винаги благодарна!

С.Б.М. е М. [Само Божията Мъдрост е Мъдрост]

Твоя сестра Савка

Писмо на Мария Тодорова и Паша Теодорова до Елена Хаджи Григорова (на същия лист)

Мила Еленке, пристъпям направо да ти напиша мислите, които ти се паднаха.

Дружба:

Ученикът трябва да дружи с тези, които са по-напред от него, за да се учи от тях. Трябва да дружи и с равните на него, за да се насърчават в по-голяма ревност на учение.

Лошите мисли:

Ученикът трябва да мисли само добро! Всяка лоша мисъл е един трън, психически трън. Ученикът трябва да го намери и да го извади.

Този месец изглежда че ни е определен да употребим всички усилия, за да осветим пътя на своите мисли, като се държим здраво в закона на вярата. Учителят в специалния клас ни говори също за светлина, знание и вярата, но Паша ще ти напише по-подробно за

това. Бъди добра, не отпадай никога духом и изнасяй с радост всички мъчнотии! Човек расте в мъчнотиите и самотата. В самотата е истинското щастие на човека, защото е освободен от световните илюзии и живее с Реалността. Колко е милостив Бог към тази душа, на която дава възможност и в света на лъжливите познания да дойде до истинските. Нека непоколебима вяра да ни свързва винаги с Него, защото Той ни носи живота, светлината, свободата.

Твоя сестра Марика.

Добра сестра Еленка,

По-важното двете сестри ти писаха, в този момент ти пише и Гена, та и аз, малко, според мястото, ще ти се обадя. Това, което ми възлагаш, все пак като доброволно приета от мен задача – дохождането ми в с. Ракита, засега, пред вид сезона, не ще е възможно. Обаче, тази задача аз ще я изпълня така, че да даде нещо подобно на моето пребиване там. Как ще бъде, ще зависи. Работа и аз тук имам много, а това е и приятно. Едно нещо е хубаво добре да знаем – че всички страдания, всички нещастия в света се дължат на човешката любов. Всяка човешка привързаност към каквото и да е, ги създава. Благодаря ти, сестра, за изпратените материали за празника!

Сестрински привети от сестра Паша.

Ден трети – Празникът на Истината

24 ноември 1924 г, понеделник, 6 часа сутринта
(у П.)
[Присъстват:] (И.с., П.п., Л.м., М.Е. – духом, Д.с. – духом)*

(Паша 130)

Утринната молитва:

1. Съсредоточение: Свързване 5-те с ангелите на Добродетелите
2. Живата Пентограма
3. „Бог е Любов“
4. Добрата Молитва
5. Мото на Добродетелите
6. Пет минути размишление върху Мъдрост, Светлина и Знание, Благоразумие.

(Благоразумие = послушание на Великото;
Знание = вяра;
Светлина = Истина;
Мъдрост = принципът.)

Ден Четвърти – Празникът на Правдата

25 ноември 1924 г., вторник, 6 часа сутринта
[Присъстват:] (П.п., Л.м., М.Е. – духом, Д.с. – духом, И.с[22].)
(Паша 130)

Утринната Молитва:

1. Съсредоточение върху Правдата и Божията Промисъл.
2. Молитва на Триединния Бог

[22] Истина-Савка, Правда-Паша, Любов-Мария, Мъдрост-Елена, Добродетел – Сотирка.

3. „Благославяй, душе моя, Господа!“

4. Тайна молитва за възтържествуване на 5-те Добродетели в нас и братството в най-минималната им проява, според всеки за каквото е готов.

5. Молитва на Свещената Чистота

6. Стихове от Евангелието:

Паша: Ев. от Лука, гл. 21 (26), ст. 29, 30, 31

Мика: I Коринтяном, ст. 6, 7, 8, гл. 3

(6) „Аз насадих, Аполос напои, но Бог възрасти. (7) „Тъй щото, нито който сади, е нещо, нито който пои, но Бог, Който възрастява.“ (8) „А който сади и който пои, едно са и всеки според своя си труд ще приеме своята си заплата.“

Савка: I Коринтяном, гл.1, ст. 21, 22, 23 За Елена: I поел. Йоаново, гл.5, ст.7, 8, 9 За Сотирка: Ев от Лука, гл. 24, ст. 47, 48, 49

7. Благодарствена Молитва

8. Отче Наш

Ден Пети – Празникът на Любовта

26 ноември 1924 г., сряда, 6 часа сутринта

[Присъстват:] (Л.м., М.Е. духом, Д.с. духом, И.с., П.п.)*

(Паша-130)

Утринната Молитва:

1. Съсредоточение
2. Добрата Молитва
3. „Благославяй, душе моя, Господа и не забравяй“
4. „Fir – Fur – Fen“

5. „Venir – Benir“
6. „Махар Бену Аба“
7. Отче Наш
8. Живата Пентограма

ПЕТИ МЕСЕЦ – [ПРАЗНИК НА ДОБРОДЕТЕЛТА]

22 декември – 22 януари

„В изпълнението Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на нашата душа!“

Ръководителка: Сотирка

СЪДЪРЖАНИЕ:

Ден първи – Празник на Добродетелта

22 декември, 1924 г., понеделник, 6 часа сутринта

[Присъстват:] (Д.с. – духом, И.с., П.п., Л.м., М.е[23]. – духом)*

(Савка-123)

Утринната Молитва:

1. (с.) Съсредоточение – свързване с ангелите на Добродетелите, с Учителя, с добрите хора заради Доброто.

2. (п.) Размишление върху Добродетел, Жертва, Щедрост.

[23] Добродетел – Сотирка, Истина – Савка, Правда – Паша, Любов – Мария, Мъдрост – Елена.

3. (м.) Размишление върху: „Доброто носи за нас Живот, Светлина и Свобода.“

4. (м.) Молитва на Царството

5. (м.) 23-ти псалом

6. (с.) Молитва на Свещената Чистота

7. (п.) „В начало бе Словото“

8. (п.) 91-ви псалом

9. (м.) Тайна молитва за успеха на класа

10. (п.) Тайна молитва за здравето на брат Коста (На 13.1.1925 г. Коста замина.)

11. (с.) Съсредоточение: Да замени успешно Сотирка един свой недъг с известно добро качество.

12. (с.) Мото на Добродетелите.

13. (с.) Живата Пентограма

14. (м.) „Махар Бену Аба“

15. (с.) Поздравление на Добродетелта

(Трите, хванати за ръка, произнесохме: „В изпълнението Волята на Бога чрез Добродетелта е силата на нашата Душа.")

16. (м.) „Благославяй, душе моя, Господа!“

17. (м.) По една глава от Евангелието

М. 14-а гл. от Деянията на апостолите П. – бели и двете страни (оставихме)

18. От [стенографски знак[24]]: 1 стр.: „Които са 7-те Духове Божии, разпроводени по всичката земя.“

(п.) Вечният Дух: Зелените лъчи – стр. 23

(м.) Вечният Дух: Възкресение от мъртвите – стр. 29

[24] Книгата „Заветът на цветните лъчи на светлината“

НАРЕЖДАНЕ ЗА ТОЗИ МЕСЕЦ:

I.

За мото: „Каквото и да дойде, то е за добро. Отпусни душата си!“ (из „*Най-малкото*")

II.

„Божественото дръжте, вие ще издържите всичко! Божественото винаги казва: „Ще се уреди тази работа. Ще научиш, ще дойде време, пази мира си!“ („*Моето верую*")

Със силите в тия слова на Учителя да образуваме своя духовна атмосфера около си.

III.

Да направим следующия опит: „Когато помагате на някого на улицата, вие трябва да пазите следующите два момента: първо, ще помогнете и второ, ще се скриете, преди да ви се благодари, за да остане силата във вас.

Да направим добро на един чужд човек. През целия месец да търсим такъв случай: да помогнем, да услужим и да изчезнем. Това да бъде вече заради идеята – Доброто.

„Добро за самото добро, а не за хората!“ (Из „физическият и духовният човек“)

VI.

„Ученикът, като слуша, трябва да изпълнява – това е послушание.“ (*Из II разговор с Учителя – „Послушанието“.*)

V.

Миналия месец изкарахме Исаия, сега ще продължаваме да изучаваме пророците. Ще вземем следующия пророк – Йеремия.

Само Божията Добродетел е Добродетел!

Пожелавам успех на всички и работата ни да бъде благословена!

Сестра Сотирка, Варна

ОЩЕ ТРИ ТОЧКИ ЗА ТОЗИ МЕСЕЦ:

I.

Храната ни за петте празника ще бъде най-скромна по чистота, естественост и простота. Всички ще ядем еднаква храна: 2 чаши чай и хляб (може и препечен) за закуска. Вечеря – варени небелени картофи със сол и хляб; по една ябълка и 5 ореха. Нека приложим абсолютна простота в храната. Нали това са духовни празници за нас? Менюто за обедите е по-разнообразно:

I ден: за Добродетелта – 22.XII.1924 г. – картофена супица с черен пипер и лимон. Плодове.

II ден: за Истината – 23.XII.1924 г. – спаначена супица без нищо. Плодове.

III ден: за Правдата – 24.XII.1924 г. – оризена супа с черен пипер. Плодове.

IV ден: за Любовта – 25.XII.1924 г. – лещена супа (без нищо). Плодове.

V ден: за Мъдростта-26.XII.1924 г. – картофена супа с чер пипер и магданоз. Плодове.

Тази точка – само ако можем да я изпълним с любов и единодушие, иначе няма смисъл, защото тя трябва да послужи за калене на волята и за духовно подигане.

II.

Всяка на своя празник, след молитвата, ще се спре на един своя недъг. През течение на месеца всяка ще се постарае да замени този недъг с нещо добро. Накрая на месеца всяка ще опише борбата си с кой именно недъг и кое се е постарала да тури на мястото му. Но ще

употребим всичките си усилия, за да имаме успех. Може да се посъветваме даже една друга.

III.

Всяка една от нас през този месец ще напише по един реферат във връзка със своята Добродетел и Учителя. Тъй, Сотирка ще пише: Добродетелта и Учителя; Паша – Правдата и Учителя; Мика – Любовта и Учителя; а аз – Истината и Учителя; Елена – Мъдростта и Учителя.

Ще се ползуваме само от тези уроци, които ни са дадени през течение на петте месеца. При това, тези реферати да не бъдат по-големи от 5 листа, после Учителя поправи: 5 страници. И като ги напишем, ще се съберем всички и ще ги прочетем на Учителя ни.

Една Истина има в света и това е Божията Истина! Само Божията Истина е Истина!

Ваша сестра Савка София

Ден втори – Празникът на Истината

23 декември 1924 г., вторник, 6 часа сутринта

[Присъстват:] И.с., П.п., Л.м., М.е. (духом), Д.с. (духом)

(Савка – 123)

Утринната молитва:

1. Съсредоточение
2. Добрата Молитва
3. „Благославяй, душе моя, Господа!“
4. Живата Пентограма
5. Мика – Ев. от Лука, 8 гл., 20 ст.

Паша – 55 псалом, 1, 2, 3 ст.

Савка:

- Послание к Галатяном, 4 гл., 7 ст.
- Послание к Коринтяном I, 4 гл., 7 ст.
- Послание к Коринтяном II, 4 гл., 7 ст.

Ден трети – Празникът на Правдата

24 декември 1924 г., сряда, 6 часа сутринта

[Присъстват:] П.п., Л.м., М.е. (духом), Д.с. (духом), И.с. (Паша-130)

Утринна молитва:

1. Размишление върху Правдата и Божията Промисъл.
2. Великото Славословие.
3. Отче Наш
4. Тайна молитва за хармония между петте ни.
5. Тайна молитва за Коста
6. „Благославяй, душе моя, Господа!“

Поздравление на Правдата

Паша – Послание к Ефесяном, 2 гл., 16,17,18 ст.

Марика – Евангелие от Лука, 22 гл., 7, 8, 9 ст.

Савка – Колосяном, 2 гл., 3 ст.

(*Писахме писмо на Виктория.*)

ПЕТИ УРОК ОТ УЧИТЕЛЯ: ДОБРО – ОБРАЗИ НА ЖИВАТА ПРИРОДА

8.30 часа сутринта, [24 декември 1924 г.]

Има известни епохи определени, които не съответствуват на епохите на природата. Процесът на узряването зависи от енергията на живота. Там, дето има повече живот, има повече топлина. Ние казваме: Дето има топлина, там има живот. Сега ще кажем: Топлината излиза от живота. Там, дето има живот, винаги се развива топлина. Когато една мравка се покачи по крака на един човек, тя ще каже: „Колко е топъл този камък!“ Пък то е кракът на едно разумно същество. Тъй и вие някой път, като почувствувате топлина, то е от топлината на някое (*по-висше) същество. Колкото по-мъчно може да се извади топлината от едно тяло, толкова по-високо съзнание има това тяло. Ако в мен съзнанието ми е будно, с никого няма да дойда в стълкновение; пък щом съзнанието ми не е будно, винаги ще има пречки на пътя ми. Понякога детето казва: „Мама ми не ми дава хляб!“ Това е твое заключение. Ти не знаеш какво е нейното разположение. Когато детето каже, че майка му не иска да му даде хляб, трябва да се разбира, че няма условия сега. Външни препятствия има, може детето да има развален стомах. Някога се случва, станете сутрин, неразположен сте. На какво се дължи това неразположение? Най-първо ти ще видиш откога си неразположен. Вечерта си легнал весел, радостен, а сутринта си неразположен. Туй неразположение вече не е ваше. То се дължи, че в туй разширение, понеже вие сте били много разположени и радостни, вие сте влезли във връзка с много хора по лицето на Земята. И те казват: „Вие сте яли много, ама не помислихте да оставите малко за нас от яденето.“ И туй

неразположение, то е упрекът, който иде от другите хора, но вие не знаете кое е причината.

Когато дойдем до съзнателния живот, ние трябва да се пазим да не внесем никаква дисхармония в съзнанието на по-висшите същества, нито в съзнанието на Бога. Не да идеш пред лицето на Бога и да плачеш и да викаш и да почнеш да се оплакваш! Не! Ти ще изнесеш фактите тъй, както си са, и ще оставиш въпроса, той сам по себе си ще се разреши. А другото, което може да направи човек, е излишно. Ти просто разкопай, полей, а плодът ще дойде сам по себе си.

Съзнанието знаеш откъде произтича? Аз имам една счупена стомна, но не зная, че е пукната; налея вода, тя изтече. Казваш: „Животът е такъв." Казвам: Такъв е пропукнатият живот – колкото и да му туриш, ще изтече. Но здравата стомна не изтича. Значи, здравите, постоянните неща в живота, които са хармонични, в тях промени не може да има. Промени не може да има, но прояви може да има. Някои разбират: да се прояви човек, значи да се измени. Не. Да определя какво е проява. Имате един хубав извор, а пред него една голяма канара – изворът не може да се прояви. Пробивате дупка в канарата и той изтича хубаво навън. Питам: Качеството на водата ще се измени ли? Не, а тя ще се прояви каква е. А промяна всякога разбира в състава на нещата. Тогава, как ще се означи промяната към добро ли е или към лошо отива? Например човек е болен. Промяна става към добро – той оздравява; или промяна става към лошо. После, има промяна в кабинета. Всяка една мисъл, която временно има надмощие, тя е министър-председател, а другите мисли заедно с нея, те са обикновени министри; а самият човек, това е царят, който е несменяем. Той е по право назначен.

С. – В съвременната психология не става дума за промяна, а за смяна на състоянията или смяна на едно моментно единство с друго или пък смяна на особеностите на определителностите.

– Как определяте в психологията тия смени на състоянията?

С. – $[(г^1 ф^1, ц^1, м^1)(г^2, ф^2, ц^2, м^2)(\ldots)(\ldots)\ldots] = А$. *Това е формулата на вещта А в различните моментни единства, в които тя се намира. В малките скоби имаме разните определителности в тяхната особеност – големина, форма, цвят, място и т.н. Всичкото в малката скоба представлява едно моментно единство, което трае до тогава, докато дойдат други особености и пр. Много такива моментни единства взети последователно, образуват вещта, а отделните моментни единства представляват смени на състоянията.*

– Ако се разложи човекът психологически, ще се види, че у човека има 40 способности, разделени в 7 области. И тогава, аз ще дам следната формулка: А = 40/7.

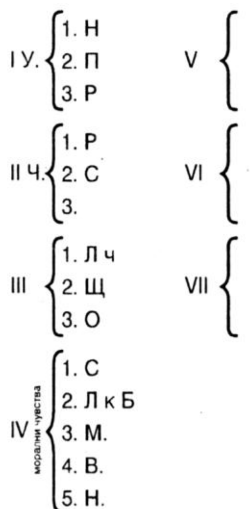

Фиг. 1

I
1) наблюдателност
2) памет
3) разсъждение

II
1) разрушителност
2) себесъхранение
3) лични чувства
4) егоизъм

III
1) индивидуални чувства
2) тщеславие
3) общителност

IV
1) морални чувства
2) любов към Бога
3) милост и съвест
4) вяра
5) надежда

V
Семейни чувства:
1) любов към дом
2) полови чувства
3) приятелство

VI
Обществени чувства:
1) приятелство във висш аспект
2) отношение към род и родина
3) дълг и отговорност

VII
Общочовешки чувства:
1) хуманизъм
2) широта на разбиранията
3) обич към всички
4) жертвоготовност

Фиг. 2

В твърдото състояние съзнанието е съсредоточено в една посока; в жидкото състояние съзнанието е в друга посока; а във въздухообразното състояние – в трета. Тъй че, силите на съзнанието са насочени в една или друга насока. Съзнанието се проявява в 40 способности у човека, които са поделени в 7 категории. (I, II, III...) И всяка категория си има своите подразделения (1, 2, 3) Първата категория обхваща силите или способностите, които се отнасят до ума – умствените способности и то следните:

1. Наблюдението – наблюдателен ум;
2. Памет – събирателен ум;
3. Разсъждението – разсъдителен ум.

Тъй че, първата способност събира материали, втората ги складирва, а третата обработва тия материали. Но когато става душевен процес, той не е заключен само в тази област (I), но се намесват и много други елементи и способности от други категории.

Във втора категория влизат себесъхранителните способности или чувства. Такива са: 1. Разрушителност и 2. Себесъхранение.

На трето място идат личните чувства на човека. Такива са: 1. Индивидуалните или личните чувства; 2. Тщеславие; 3. Общителност.

В четвърта категория влизат моралните чувства на човека: 1. Съвест; 2. Любов към Бога; 3. Милосърдие; 4. Вяра; 5. Надежда.

В петата категория влизат семейните и приятелските чувства[25].

Когато човек иска да извърши нещо, всичките тия категории вземат участие. Силните чувства имат всякога надмощие. Те са ръководни и те разрешават въпроса, а всички други се подчиняват на тях. Хора, у които разсъдъкът е силно развит, той ще разреши въпроса по един начин; един човек, у когото обществените или домашните чувства са развити и разсъдъкът същевременно е развит, той ще разреши въпроса по друг начин; и един човек, у когото е развит егоизмът и разсъдъкът – по трети начин. Зависи кои чувства са силно развити.

Някой път трябва да направя една схема, от чисто френологическо гледище, как се намесва психологията на човека при различните въпроси. Това френологията е вече определила. Постъпките на човека се дължат на известно негово разположение или неразположение. А у всеки човек неговото разположение се определя според чувствата, които вземат надмощие. И тогава казваме: „Характерът на този човек е такъв, понеже разрушителността е силно развита у него." Друг е тих и спокоен, не се кара. Не че съзнанието му е такова, но тия органи не са развити у него. Не че той е добродетелен, но лошите, разрушителните органи не са развити. У него има други чувства, които го карат да се прояви в друга насока. Например, ако дойдем до личните чувства, такива хора действуват за

[25] Това изречение, както и схемите на Фиг. 2 и фиг. 3 са взети от томчето „Движение нагоре", Алфадар, С, 1998.

благото на своето тяло. Всеки един човек мисли за тялото си, казва: „Няма да оставя да ме изядат.“ Това е вече личното у човека.

Ако разделим челото на човека на 3, на най-долната част на челото, над веждите, се намира наблюдателността, после – паметта, а на най-горната част на челото е разсъдъкът. На главата отгоре се намират 3 духовни центрове: милосърдие, любов към Бога и съвестта. Когато човек почне силно да работи в известно направление, известна област от неговия череп се изменя. Значи, пълното концентриране на ума в известна посока произвежда резултат. Щом се разработи известна област, веднага се забелязва промяна. Значи, вече една разумна сила работи отвътре.

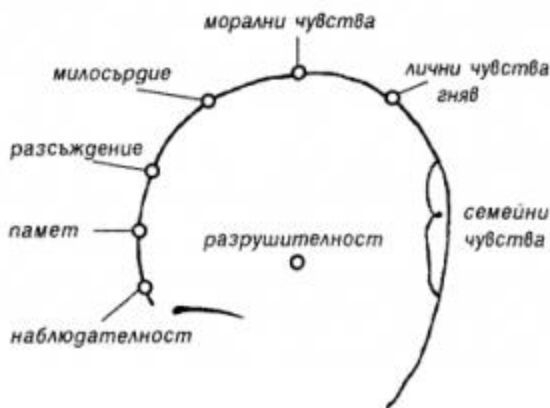

Фиг. 3

Туй, което се счита на нас за идейно, Божествено, то е нещо материално. Нашите мисли, които са за неща най-отвлечени, там са толкова гъсти, че на тях може да се посади лук и чесън и те да растят.

У човека има две висши състояния, те са причинното тяло и после иде будическото съзнание. Тези последни две области, те ги наричат безформени, т.е., не че те са безформени, но формите са

толкова далеч, че нищо не се вижда; вижда се само една необятна светлина.

Ако вие правите наблюдения над себе си, ще видите къде е съсредоточена вашата мисъл най-много. Щом сте разсърдени, ще почувствувате едно напрежение за душите си; ако ви докоснат много лично, вие ще усетите едно загорещяване отзад зад главата. Пък ако се отнася нещо до религиозните чувства, ще усетите горе на главата си едно напрежение, като че има някакво подуване. Когато мисълта е силна, напрежението е силно на челото.

Ако възприемем теориите на съвременните учени, ще видим, че човек е минал през 400 000 фази. Значи, тогава е бил облечен и в 400 000 форми. И сега ние виждаме сегашният му образ какъв е. Питам: като видиш (всичките) тия форми, видял ли си човека? Най-първо го видиш в такъв образ: ◯ после го видиш като дъгичка ◜, други път си го видял като някой паяк, преде нишки; после, като някоя мушичка... И във всичките тия форми е все човекът. И сега човек, като е излезнал от всички тия форми, той съзнава, той помни, че е минал през тия разни форми. Не, че по същество човек е бил като паяк, но е бил във формата на паяк. Тъкачеството хората са научили от паяците.

Щом известно същество няма тяло, то не е висше. Всички висши същества имат тела. Най-първо ще чувствувате, че имате душа – тогава вече ти чувствуваш, че имаш на какво да се осланяш. И туй е същественото, което ви отличава. Щом кажеш: „Нямам душа“, ти си вече във въздуха. Душа, дух, сърце и ум, това са положения, които определят човека. Все трябва да имаш нещо свое, за да си човек. Ще бъдеш или в света на сърцето, или в света на ума, или в света на душата, или в света на Духа. В 4 свята можеш да бъдеш. Може на физическото поле да нямаш нищо, но във висшите светове трябва да имаш нещо. Страдаш – то е реално, радваш се – то е реално. Защото

какво седи зад скръбта, ако нямаш скръб, и какво седи зад радостта, ако нямаш радост? Зад скръбта и зад радостта седи Мирът.

Естествените неща в живота са, когато човек чувствува нещо. Мислиш – то е реално. И не всякога туй, което виждаш в дадения случай, то е реално. Защото, нещата, които обичаш, ги виждаш, а които не ги обичаш, не ги виждаш. И туй, което обичаме, заради него знаем повече, а туй което не обичаме, за него знаем по-малко. Вземете онзи пианист, той познава всичките клавиши, нотите, а онзи, който не обича музиката, него не го интересуват нито ноти и нищо не знае за музиката.

Анализ не значи чоплене. Щом дойдеш до нещо съществено, няма да го чоплиш. Ти, като събудиш семенцето, няма да го чоплиш, защото тогава неговите енергии ще изтекат и то не може да расте. Анализ е съпоставяне на нещата, които образуват външната страна. Съпоставяне на чувствата – това е пак анализ; изпитваш ги – съпоставяш ги. Колкото повече явления се обясняват с една теория, толкова тя е по-вярна. Пък щом всички явления не могат да се изяснят, тогава тя е невярна.

– Според философията на Ремке, всичкото познание е само анализ. Синтез няма в света. Всичко, което става обект за разглеждане от учените, не се създава сега чрез синтез, то си е тъй дадено готово и човек го изследва, изучава само с анализ. Човек нищо не създава, синтез въобще няма – всичко, което човек намира, то си е дадено и човек го изучава, изследва само посредством анализ.

– Има и синтез, има и анализ. В живота има повече синтеза, отколкото хората мислят. В живота има и смърт, има и душа. Всичко има в света и нищо няма. Има и душа, има и без душа[26]. Човек може да живее без душа, може да живее и с душа. Но какъв ще бъде този

[26] В оригинала е оставено място за чертеж, който обаче липсва.

живот без душа? Значи, има живот с душа и има живот без душа. Живот без душа е страдание, а живот с душа е радост. Единият живот без Дух е мъчение, а другият живот с Дух е блаженство. Тъй е. Всеки един човек все чувствува, че му липсва нещо. Ти скърбиш, че си изгубил нещо или радваш се, че си придобил нещо, а то може да не го видиш какво е, но се радваш. Но тази радост е обоснована на нещо. Ти излезнеш, видиш Слънцето, зарадваш се; в душата ти като че е Слънцето. Ти Слънцето не си го завладял, но ти си придобил нещо от него. И целия ден тебе те радва, че си видял тази картина. А Слънцето си върви и си отива по пътя, обаче за тебе Слънцето ти е дало нещо, като че ти е дало един подарък – „Добър ден! Ето, това е от Баща ти!“ И целия ден ти мислиш за подаръка си, мислиш за Слънцето, което ти донесе нещо.

Има различни отношения в живота на човека. На себе си ще говориш по свой език, а на хората ще говориш по техен език, с преводчици. Какво ще говориш на жабата, докато е в блатото? Срещна един рак – какво ще му говоря? Че е крив? Срещна един паяк – какво ще му разправям, че трябва да ходи на два крака? От наше гледище, има неща, които ние не трябва да разправяме на хората, а да ги оставим в техните заблуждения. На някои хора съзнанието им е пълно, ти виждаш, че не можеш да им влееш нищо ново; ти трябва да му отпушиш нещо, да го изпразниш, за да можеш после да му налееш нещо ново. А затова говори му сега само за неговите работи. Че е пълно неговото съзнание, се вижда по това, че е мързелив; наслояване става и той не мисли вече за повече, казва си: „Да не стане много за мен.“

– Кажете ни нещо за Доброто, понеже днес е празник на Доброто – за Сотирка.

– В Доброто има разграничение на силите, които действуват.

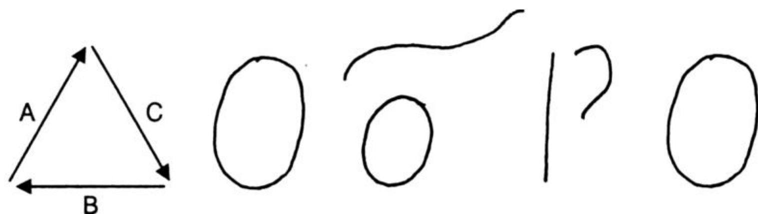

Фиг. 4

Д о б р о. Това са геометрични форми. Когато двете съставни части на една единица са равни, какво имаме? Правата линия. Щом съставните части са по-големи от правата линия, има пречупване. Какво има тогава? – Ъгъл. АВ – това е материалният свят.

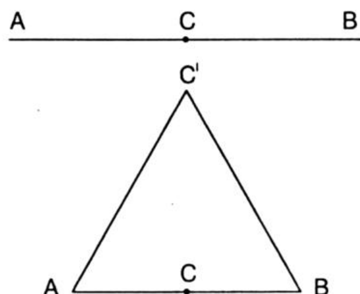

Фиг. 5

Ние доказваме, че материалният свят не е най-големият свят; той е проявеният свят. Извънка нашето съзнание (С) има друг свят, който ние наричаме духовен (C^1). Този, външният свят, той се проявява. И тогава материалният свят е като почва. А пък духовният свят, това са външните условия, при които тази почва може да се разработва, т.е. външните условия, при които духовният свят може да се проявява.

Следователно материалният свят е реален, понеже духовният го обработва. И доброто е туй, че материалният свят е реален по причина на духовния.

Ако духовният свят престане да обработва материалния, той не е действителен. Когато стискате ръката на един човек; тялото ли

обичате? Не, в туй тяло прониква душата. Тялото има цена, докато духовното прониква вътре.

О-то показва, че този материален свят има образ в себе си по причина на духовния свят. Понеже има туй движение, силите в триъгълника се движат. Следователно туй движение на триъгълника върви в кръг. За да хармонираме силите, които се движат в триъгълника, ще направим кръг. Кръгът е хармониране на силите в една определена посока. И затуй триъгълникът всякога се образува не извънка кръга, а вътре в кръга.

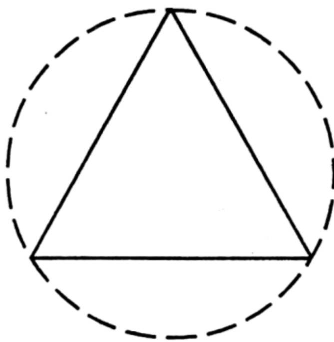

Фиг. 6

Кръгът туря всичко това в хармония. Това са все геометрически знаци. При „б“-то, горната линия иде по закона на развитието. Единицата може да расте само нагоре. Разширение има само към духовния свят. – Туй показва, че човек, посаден в почвата може да расте само на горе към Бога. Там са условията за него.

Този знак показва, че само у Бога има всичките условия, при които човек може да се развива. Туй е титла на Бога. Така се пише на български „Господ“: , после – „Бог“: , и то е много правилно.

После имаме думата „Бозае“ – само при майката теленцето може да расте. После, глагола „Бера“ – значи, в събирането има условия. Събира, значи в брането има смисъл. Думите: „Блаженство“, „Благост“ – иде нещо отнякъде. „Благоволение“, „Баща“. Аз ги различавам тъй: Баща, Татко, Отец. Аз наричам Баща – на физическото поле; Татко – на духовния свят; а Отец – в Небето.

Б. Т. О. – изваждам думата „БОТ“ значи двама[27]. От славянските букви ако вземем 𝒯 значи туй, което спуща корени в почвата 𝒥. Много форми са взети от йероглифите. Славянската азбука е йероглифическа. Например буквата „Ш“, после „Т“, „Е“, имат един произход. На еврейски имаме „Шин“-а[28]** – ω-то е разтваряне. Всеки знак си има своето приложение, ʎ е йероглиф; у нас: „У“ – тя е излязла от ʎ „К“ показва двойния човек. Написано е тъй: Ⅼ и Ⲅ = K. То показва една чаша, която трябва да се напълни и после да се изпразни навънка. „Ж“ едновременно показва и действително и въображаемо число. Както на всяко положително число отговаря отрицателно, така на всяко действително число отговаря въображаемо число. Значи, на всяко число над нулата има друго което съответствува под нулата. Следователно „Ж“ е закон, който показва, че животът не седи само от материалния живот, а има и духовен живот. И „Ж“-то е направено от два „Шин“-а – единият – материален, само възприема, а другият станал по-духовен, спуснал корени.

---

[27] Both – анг. Двама.
[28] Шин – буква от еврейската азбука, означава звука „ш“.

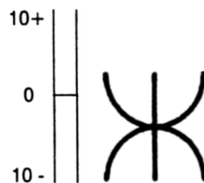

е лош признак; туй е лошо положение; то е краен материализъм. Обаче, – той малко се замисля за живота. В „К“-то също той мисли вече: пълни се и се изпразва. на еврейски се казва „М“, а обратното, на другата страна е „а“ Понеже те пишат отдясно наляво, затова „а“-то е обърнато надолу. А понеже ние пишем отляво надясно, затуй „М“-то е обърнато. За нас „а“-то означава живот и затова „М“-то означава смърт. Старият човек умира, а детето се ражда сега. „Л“-то върви с опашката нагоре. То е все от тази буква „У“, . После имаме М, – означава двама човека, които вървят. „М“-то показва двама души, събрани заедно и тръгват на път. Значи имаме мир. Двамата се примирили и тръгнали са. Има знаци, взети и из египетската азбука. Или, „М“ значи двама хора да се съгласят, за да могат да вървят заедно из пътя. А понеже означава желание човек да придобие материални блага, то означава смърт. Тогава какво да направим? Вземам единия човек, единицата, и казвам тъй: „Т“-то, той отсъжда. Двама души се борят, „Т“-то казва: „На теб половината и на теб половината, да се свърши работата.“ Двамата се уравновесяват, спорът свършва. „Т“ представлява носа и очите. И двете имат еднакви права. Носът ги разделя, казва: „Колкото ти имаш право да виждаш, толкова и другото око има право да вижда.“

Тези символи са взети от живата природа. Те не са изобретение на човешкия ум, а са взети от природата, както се разчленява и небесната азбука. „Т“ или „*т*“ – този по средата казва: „Да се прекъсне

всеки спор там и двамата ще тръгнат.“ Туй е хармония. А смъртта иде, когато двама кираджии не искат да се примирят – и двамата се изпъждат навън.

10.15 ч. Закуска: По два чая, хляб и орехи.

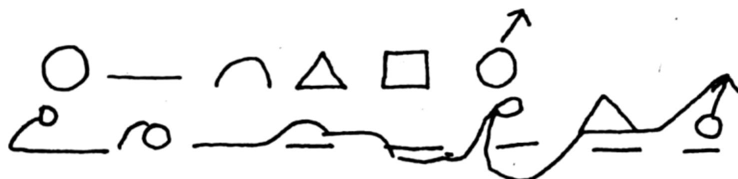

Фиг. 7

Това е цяла една беседа. Тези неща, като се разместят по известен за кон, тогава мисълта върви. Например, искате едно писмо от мене. (1) Ето цяло едно писмо. Второто писмо ще бъде само тъй. (2) Третото ми писмо към вас ще бъде така: (3) Четвърто, ако ви пиша, ще бъде така: (4)

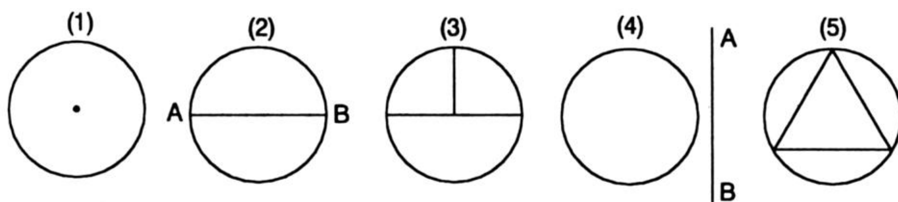

Фиг. 8

Едно писъмце и хем се спестява време. Сега, петото да го разложа (5). Какво образува този триъгълник? „Любовь“ – туй е получено от този чертеж. Но това са пак елементи. Със закона на пермутациите ти ще ги разлагаш, докато имаш един геометрически резултат.

Фиг. 9

Тази геометрическа форма може още да се трансформира, докато разбереш нещата какви са в зачатък. Тогава ще ги съпоставяш.

Фиг.10

Туй разделение на силите в буквата „Л“ показва плода, който още не е узрял. И тогава казвам: Това са сили в природата, това са материали неразработени. Долу показва начините на разработката на плода. Тези чертежи са геометрически. Всеки един ъгъл е строго определен, дава се насоката. Но кръг с една точка е едно много хубаво писъмце, красиво написано с буквите му.

Какво означава туй ε? Устата, която е ненаситна. „Т“? Всичките тия форми можем да ги приведем към човешкото лице. О-то е лицето. Целокупният човек, изразен в главата.

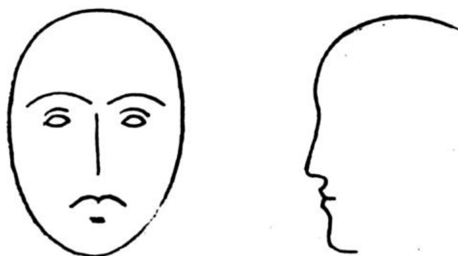

Фиг. 11

Р-то представлява едното око и едната страна. Имате тогава: А-то е носът разпределен. ₼

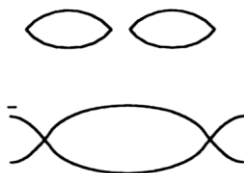

Фиг. 12

Почти всички букви може да турите на лицето, като вземете и ухото. Навсякъде ще изкарате азбуката. И ще видите всяка една буква от коя част на лицето е взета. Ако е взета от ухото, значи има смисъл за слушането. О-то е взето от окото и от цялото лице. Това са две хиперболи и като се пресичат, образуват елипса – окото.

Значи енергиите, които образуват границите на този Божествен свят, са вечни. Човешкото око е затворено. Значи висшето, Божественото око е затворено между две вечни граници: едната граница е на миналото, а другата – на настоящето. Имаме слизане надолу – горният клепач; а долният клепач е еволюция – възлизане нагоре. Значи в окото са тия два закона. Във веждите има една инволюция. Например пиша ви едно писмо. Напиша го така [*вж. първата фигура долу*], но красиво го направя: Какво означава това? Пиша ви за окото как е направено. Туря буквите, разпределям знаците. Ето едно писмо. Аз го наричам „Красиво око“. Може да туря и този знак отгоре, [*вж. втората фигура*] Това са веждите.

Фиг. 13

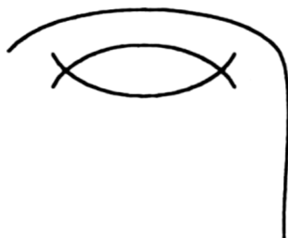

Фиг. 14

Имате второ едно пресичане. Имате пак една инволюция, малко по-голяма. И тогава вие ще отговорите тъй... Хайде, няма да ви кажа.

Предметите имат известни качества, които са фиктивни. Те не съществуват на предметите. Щом се увеличи интензивността на състоянието ви, вие се разширявате, имате подигане. Защото има и подигане, има и понижаване, без ти да си подигнат физически от мястото си или да си понизен. Значи, на физическия свят няма никакво подигане; то е вътрешно, то е духовно нещо. Подигане и спадане може да стане без да се образува тази промяна на физическото поле.

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Фиг. 15

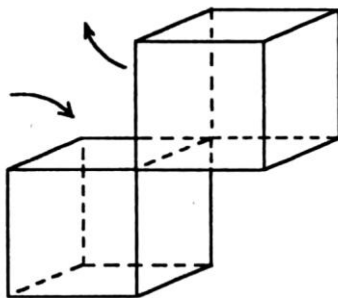

Фиг. 16

Цветът показва състоянието на активността у едно живо същество. Ако е много активно, цветът е червен. Всяка идея е тъй материална, както човека. Идеята е едно живо същество, което мисли. Идеята сама по себе си мисли. Тя има форма. Ако тече една струя вода, вие с нож може да я пресечете, но ако турите електричество във водата, вие не можете да я пробиете със сабята, тя отскача. И чук ако турите, и той ще отскочи. Та, твърдостта почива на друг закон. Представете си един кръг, който има хиляди дупчици и се върти. През тия дупчици можеш ли да минеш? Не, но ако се движиш с по-голяма бързина, ти можеш да минеш през тия дупчици. Твърдостта зависи от степента на движението. Най-бързо се движат твърдите тела. Божественият свят е твърд. Значи твърдостта зависи от силата на движението. Най-силното движение съставлява най-голямата твърдост. Идейният свят е с най-голяма бързина, следователно, той е твърд свят. Затова се казва: „Бог отделил твърдта." Абсолютни тела са тези, които дават абсолютна неразрушимост. Твърдите тела дават (*абсолютна) стабилност. Тъй обяснявам, че твърдостта зависи от силата на движението. Най-силното движение съставлява най-голямата твърдост. Затова, като влизате в духовния свят, вие ще вървите по въздуха. Вечният, Божественият свят е твърд, той не е жидък, не е и въздухообразен. Всеки един газ стъпва на една частица и ходи. Етерният човек ще стъпи на светлината и ще ходи. Под

думата „твърдост“ разбирам, че движението е абсолютно правилно. Когато двама хора се обичат, има сцепление между тях, никакво събиране няма. Духовният свят започва с деление, в духовния свят събиране няма. В Божествения свят има само един процес – деление. А делението вече образува и умножението. От умножението иде на Земята изваждането и събирането. А еволюцията е събиране, изваждане, умножение и деление. Т.е. Божественият свят започва с деление, а човешкият – със събиране. В природата има една първична материя, която не е диференцирана; тя не се дели. Тя е като едно платно, но сама е неделима. Тази материя е основата на Божествения свят, с нищо не може да се видоизмени. Диференцираната материя е разделена в съзнанието. А има една основна материя, която не е претърпяла никакво изменение и Духът се съобразява с нея. Тя не се дели. Всички други състояния на материята произтичат от нея. Тази материя, която е неделима, тя има едно свойство: в нея има един малък излишък, тя изхвърля този малък излишък и от него се твори видимият свят. Туй наричат у Бога, че Той е неизменяем.

Умът, за да се прояви, трябва да има материали. Всеки един човек трябва да работи. Всеки един човек има нещо, върху което трябва да работи. Туй, което ти направиш, то е най-ценно за тебе в дадения случай. Нещата в Божествения свят нямат повторение. В това седи хубостта. Например двама души могат да изпеят една и съща песен, но тази песен не е изпята еднакво. Ето къде е разликата: единият е вложил повече чувства. Във всеки един певец има една особеност, която той влага. В Писанието се казва: „Всеки един човек се отличава по нещо от другите.“ Ето разнообразието в природата. И това, по което се отличава човек от другите, и това, което е свойствено само на него, това е човекът.

Аз мога да нарисувам едно младо дете, а после мога да го направя стар човек. Тъй също и други рисуват върху нас и ни правят млади и стари.

– Защо когато човек говори за другите, има образ физически, а когато говори за себе си, никога нищо не си представя?

– Той и за себе си има образ, но той е по-идеален. Невъзможното за вола е възможно за птичката. В какво отношение? Волът не може да се качи на къщата отгоре, а птичката (*може – тя) се качва. Защо? Понеже има възможност. Сега, где е причината, дето волът не се качва? В господаря, че не го пуща, или у вола, че не може да се изкачи? После, един вол не може да влезе в къщата ми, а една муха може да влезе и хвърчи целия ден вътре. Волът казва: „Не ме пуща човекът да влезна в къщата му." А мухата казва: „Аз толкова дни и нощи съм прекарвала в къщата на човека." Защо? Защото аз не мога да приема вола в тази голяма форма. Казвам му: „Смали се и тогава мога да те приема в къщата си." Ние казваме: „Господ на мен не ми дава да се кача в къщата Му." Тогава в туй отношение ти си вол. На птичката Господ е позволил да се качва при Него. Това не е привилегия. Ако и волът може да се качи, няма да има противоречие. Невъзможността е в самия вол, а не в Бога. В Божествените къщи има известни места, дето Бог е позволил на вола да ходи свободно. А има и места, дето птиците не могат да идат. Една птица не може да иде 15 километра нагоре, защото ще замръзне; тя може да се качи 4-5 километра нагоре.

Студът и топлината, това са две състояния на енергията, защото цялото пространство е живо. В пространството съществува един космически човек, който изпълня всичко. Някой път в съзнанието си се чувствувате, че сте грамадни. Това се дължи на този космически човек, който е толкова грамаден, но се движи толкова бързо, че едновременно е навсякъде. Всъщност той е и много малък. Земята е

един затвор, а хората мислят, че има блага тук. Колко дни човек е щастлив на Земята? То почти живот няма, ако считате колко часа на ден прекарвате в хубаво разположение на духа. Промени, промени... Таман си радостен и веднага всичко се сгромоляса и дойде най-голямото ти страдание. Ставане – падане, качване – слизане, промени, промени, когато няма съзнание. Човек трябва да се възпитава да гледа на смъртта със спокойствие. Ангелът на смъртта иде със страшно лице, но ако ти се предадеш, кажеш: „Да бъде Волята Божия", по-добър от него няма. Този страх е приятен. Хубаво е да дойде този страх, да потрепери малко сърцето ти. Ако потрепери сърцето ти, това показва, че ти си жив.

Ако човек може да се концентрира с ума си, той може да се подигне с тялото си накъдето иска. Щом се концентрираш, ти вече действуваш във връзка с тези течения. Защото на Земята има известни течения, които идат от Слънцето и като се свържеш с тях, те ще те подигнат накъдето искаш. Но абсолютно не трябва да се съмняваш! Най-малкото съмнение ще спре мотора да се движи. Има светии, които са изучавали този закон. Те, като се концентрират, подигат се с тялото си. Но туй като го правиш, никой не трябва да знае. Щом го знаят хората, те ще ти пречат. Никой не трябва да знае, че ти искаш да научиш туй изкуство.

Има много неща полезни, които може да учите. Един светия, като дойде при една голяма река, ще се огледа наоколо, ако няма никой, ще мине върху нея, но ако има някой, той ще чака и ще мине с всичките тъй, както и те ще минат; или, най-малкото, ще влезе във водата и ще преплува водата. И като излезе отвънка, дрехите му няма да бъдат мокри. Той само ще се изтърси и ще бъде сух. Светията, като влезе във водата, той става непроницаем. Той туря такова вещество като гъба и прави дрехите си непроницаеми. Тия празнини, той ги запълня с такава материя, еластична, упорна. Вие може да направите

опит. Направете си една дълга дреха, разцепена, която може да се съединява – сами може да си образувате една магнетическа дреха и с тази мантия вие ще бъдете запазени от студа; но трябва да се концентрираш с ума си. Тази материя, ти трябва да я привлечеш от пространството и да запълняш всичките си дрехи с тази първична материя. Но все таки трябва да имаш една дрешка; може да е от тънка материя, но тази тънка материя можеш да я направиш топла.

Например пишеш на приятелката си: „В неделя ще ида на разходка." Питам: така като ѝ пишеш, умно ли си ѝ писала? Не е умно. Именно неделята не е време за разходка. Ще ѝ пишеш тъй: „В неделя ще седна сутринта и ще проучавам Библията. Всеки ден е определен за какво трябва да се използува. А в понеделник мисля да пречистя къщата." Понеделник е ден на промени, като Месечината е той. Във вторник ще правиш сражение. Ако има бълхи, дървеници, гъсеници, във вторник ще воюваш с тях. Дойде ли срядата, той е ден на интелектуална, умствена работа – през целия ден все това ще се занимаваш; никакво чистене на къщата. Дойде ли четвъртък, той е ден за себе си: ще работиш, ще гледаш да внесеш нещо благородно в себе си, да пречистиш живота си, да видиш кои черти имаш добри и кои лоши. Този ден е за пречистване на „Аза" на човека, на себе си. Петък е ден на Любовта: ще подигнеш и проявиш любовта си. Съботата е за почивка. Черен е цветът на съботата. Така, всеки ден си има своята работа.

Така и всеки ден си има определени часове за известна работа. Например, първият час е на Месечината: ще седнеш, ще направиш едно променение. И другите часове си имат своя специфична работа. Ако ние учехме, както природата ни учи, във всичките часове да свършим определената си работа, всичко ще върви добре. А сега, като не разбирате това, много работите и не ви спори. Затова, работете малко, да можете и малко да свършвате. А в разумния живот, малко

ще работим и много ще свършваме. За един час ще свършваме толкова, колкото за 10 часа. Ще живеем съобразно живата природа; в нея има време, определено за всичко: за миене, за пране, за чесане, за сеене, за мислене и т.н. Защото разнообразна трябва да бъде работата. Разумно трябва да работим. Например, ако вали, ще идеш ли с ралото на нивата? Има един метър сняг навън – ще идеш ли с колата за дърва? Не, ще работиш в съгласие с природата. Ще сееш, когато е време за сеене; ще учиш, когато е време за учене; ще се чистиш, когато е време за чистене. Ти можеш да го не изпълниш, но всичките разумни хора изпълняват този закон. В природата има програма за всичко. Например, засега 8 часа прекарвате в сън; 7 часа сън са достатъчни. Един и половина – два прекарвате в миене, обличане, събличане; два часа – за ядене. Колко са хората хитри! Той ще отиде на лозето да работи, ама през деня си дава много почивки и ти не можеш да го контролираш. Два часа физическа работа са достатъчни за човека. Защото ти като му туриш 2 часа да работи, той ще свърши всичката си работа и 6 часа ще му останат свободно време. Ако турите 2 часа за физическа работа, 2 часа духовно занимание и 2 часа умствено занятие, много може да направите.

Например, гледам, някой математик смята, смята и почива. Целия ден смята, но колко почива през това време? Или пък някой стане набожен – той целия ден само мисли, но той помисли 5-10 минути за Бога и после пак си мисли за неговите работи. Та, чистата мисъл малцина могат да държат в себе си. Много е мъчно човек да държи една мисъл дълго време в ума си. Все човек ще смени през деня 3 състояния: материално, или на твърдата почва, после ще влезе [във] водата и ще се качи във въздуха. Ще влезе и в огъня, понеже е пара – пак въздух, пак вода и пак в твърдата почва. Човек постоянно минава от едно състояние в друго.

Сегашната наука е за колективния труд на човечеството.

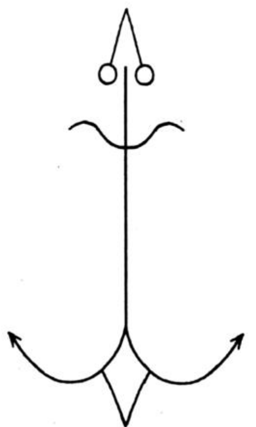

Фиг. 17

Е, какво означава това? Котвата, това е човекът, въплотен вече на Земята. Казват му отгоре: бъди разумен, да използуваш живота, който ти е даден. ○ – Тази част представлява неговото око, но представлява и неговия нос. Те са хубави знаци. Кръстът всякога показва чистене – тежък е той. Там, дето чувствителността е чрезмерна, тя може да се превърне на мнителност.

1 ч [на] обяд

Значи, за да се разберат двама души, те трябва да си намерят вълните и тогава да влезнат в съобщение. Всичкото е: щом се нагласиш, чуваш, щом не се нагласиш, не чуваш.

3 часа – Учителят си отиде.

Ден четвърти – Празникът на Любовта

[Присъстват:] Л.м., М.е. (духом), Д.с. (духом), И.с., П.п[29].

Ръководителка: Марика

6 часа сутринта

Утринната молитва:

1. Съсредоточаване върху ангела на Любовта.

(Паша преживя картината, че ангелът на Любовта постави по едно писмо на главата на всяка една от нас.)

2. Добрата Молитва
3. „Махар Бену Аба“
4. Молитва за класа
5. „Сила Жива Изворна Течуща“
6. Молитва за Коста и Мария Радева
7. „Бог е Любов“
8. Живата Пентограма
9. По една мисъл за Любовта:

М.: – „Бог е Любов“

П. – „Възлюби Бога и себе си и ближния си и бъди съвършен, както е съвършен Отец, Който е на Небеса.“

С. – „Любовта е Воля.“

Ден пети – Празникът на Мъдростта

26 декември 1924 г., петък, 6.30 часа сутринта

[Присъстват:] М.Е. (духом), Д.с. (духом), И.с., П.п., Л.м.*

Ръководителка: Елена (духом)

---

[29] Любов – Мария, Мъдрост – Елена, Добродетел – Сотирка, Истина – Савка, Правда – Паша.

(Савка-123)

Утринната молитва:

1. Съсредоточаване върху Мъдростта и хармония между петте ни.
2. Отче наш
3. Молитва за Свещената Чистота
4. „Благославяй, душе моя, Господа“
5. Отворихме за Елена на която страница се падне – 7 стр.

Падна се: Послание к Римляном, 2 гл.,7 ст.: „Живот вечен на тези, които с постоянството в добро дело търсят слава, почест и безсмъртие“

За М. думите: Живот вечен

За С. думите: С постоянството

За П. думите: Добро Дело

За Сот. думите: Търсят

6. „Изгрява Слънцето“
7. Мото на Добродетелите
8. Живата Пентограма

Поздравление за Мъдростта

Пети цикъл
на Класа на Добродетелите

1925 – 1926

ПИСМО НА МАРИЯ ТОДОРОВА ДО УЧИТЕЛЯ

До Г-н Костадин Иларионов, (запасен майор)
За Учителя ул. „Зеленка“, в гр. Търново[30]

Обични ми Учителю,

От писмото Ти разбрах, че съм издържала изпита си. Колко се радвам! Но, няма да ида в кръчмата да се напия!

През тези 40 дена много мислих и разбрах, че човек трябва да устоява на Божественото при каквито условия и да е поставен. И когато съм близо при Теб и когато съм далеч, аз трябва да бъда чиста, т.е. да се не занимавам с дребнавостите, които ограничават. Разбрах още, че животът не се крепи на материалните блага, а на вярата. Който има вяра, той е силен да носи и радости и скърби и богатство и бедност. Който няма вяра, всичко му тежи и го смущава. Разбрах също, че за да стъпя в положението на ученик, аз трябва да имам непоколебима вяра. Само този, който вярва и никога не се съмнява, може да учи. Тази сутрин разбрах и друго, че фактите нищо не доказват. Тяхното тълкувание зависи от това, в какво човек вярва, ако вярва в доброто, ще ги тълкува добре, ако вярва в злото, ще ги тълкува зле.

Искаш от мен да бъда послушна. Ще бъда послушна, защото Истинността Ти ме уякчава, любовта ми към Теб ме подтиква и малкото мъдрост, която съм възприела от Теб ме озарява. Ти ме водиш, Учителю, в правия път, затова живота си полагам, за да ти бъда послушна.

---

[30] Това писмо вероятно тематично е свързано с Класа на Добродетелите, тъй като е заедно с общия архив. В „Изгревът“, том XII, откъдето изцяло е почерпен материалът в книгата, писмото се намира на друго място, но тук сме избрали хронологичния подход.

Твоя ученичка Марика, 31. X. 1925 г. София

ПРАВИЛА И СЪВЕТИ

Беседа, държана пред Класа на Добродетелите на 25 декември 1925 г, петък 8.30 часа, в салона София

Тайна молитва

Отношенията във физическия свят не се изменят. Ако посеете 10 ябълчни семена, това е отношение, към вас ще бъдат ли същите? Ако някой човек според вас е изменил своите отношения по форма, това от какво произтича? Туй променение е по отношение на какво? физическите неща не се изменят. Десетте зърна, ако стоят в кутията, няма да се изменят. Там, дето има промяна, има и растеж. Когато хората духовно се менят, значи има растеж. Една река в началото е малка и колкото отива към своето местоназначение, се увеличава, увеличава. Туй увеличаване е по механически начин.

Отношение на живота по форма, по съдържание и по смисъл.

Ако аз не мога да вляза в къщата, защото съм пораснал, нито вие сте виновни, нито аз, нито вратата. Туй е станало въпреки неговото желание, той расте. Носенето на ръце, това не значи обич, това значи немощ само. Пък ако не те носят на ръце, това е друга крайност.

В света стават промени, на които ние се учудваме, въпреки волята си.

Кое е истинското достойнство на човека? Че човек има достойнство, има, но в какво седи?

a b

Коя е третата линия, с която мерим:

c

„a“ равно на „c“, „b“ равно на „c“, следователно „a“ равно на „b“.

Да допуснем, че Бог е мярката, с който мерим. Едната линия, това е човешката личност; чувствата, това са неговите ближни. Когато отношението на близките към Бога и отношението на личността към Бога са едни и същи, има равенство помежду им. А равни линии са само успоредните, понеже те се стремят към една цел – и едната, и другата линия пазят тия перпендикуляри еднакви. Различието на успоредните линии седи, че те се движат в една и съща плоскост, но не изминават едно и също място.

Фиг. 1

Допуснете, че едната успоредна линия си има една малка кривина, после пак върви успоредно на другата. И другата успоредна има една малка кривина и пак върви успоредно. Това показва, че има едно малко нарушение. Погрешките, които хората постоянно правят, то е в тази малка кривина, която се образува.

Те са успоредни, защото умът и сърцето са успоредни. Те се движат в една и съща плоскост, но не изминават едно и също пространство. Сърцето има стремеж към Бога, умът има стремеж навън, към света. Обектите на сърцето и на ума са едни и същи, само че умът гледа на външната страна, а сърцето – на вътрешната. Умът се интересува от формата на кутията, а сърцето разглежда вътре има ли нещо за ядене. Едновременно и кутията трябва да бъде правилна, и съдържанието да бъде добро.

„X“ равно на какво е? Ако този кръг изразява един кръг от 10 сантиметра, те са 10 възможности. „X“ може да е равно на 1, „x“ може

да е равно на 2, на 3 и т.н., „х“ равно на 10. Неизвестните неща за Божествения свят са до 10. Неизвестното за едного е известно за другиго. Туй, което е „х“ заради вас е единица заради мене. Туй, което е „х“ за едного, е двойка за вас.

Да допуснем, че вие имате един камък, но не знаете неговата цена. Но този камък аз го зная, всичко е известно заради мене. В съвременния живот нали душата е един „х“. На какво е равна душата? Тя е равна на едно от тези числа, от 1 до 9.

– Кога е равна на единица?

– Душата е равна на всички душевни явления.

– Това е вярно, защото всички тия функции се явяват в нея. Душата е равна на нула. Ж=0/1, равно е на 10. Всякога под душа се разбира туй, което има форма, съдържание и смисъл, в него вече има душа.

Да допуснем, че вие разсъждавате за любовта на майка си, вие сте малко дете, имате студени крака и тя ви топли краката. Но вас ви хване треска, имате огненица и тя ви тури студен чаршаф и вие треперите. Как ще оправдаете това: в единия случай майка ви ви топли, а в другия случай ви туря студено. Имате „х“ плюс единица топлина и минус единица (изважда нещо при студа). Щом се изважда, отношенията са чисто физически. Само във физическия свят може да се вадят нещата. Едно изкуствено око може да го извадиш, само физическите неща могат да се изваждат, същинското око може ли да го извадиш? Щом нещата могат да се изваждат, ние разбираме, че туй око е изкуствено и то няма никакви вътрешни функции, няма отношение.

Всяко чувство, което може да се извади от сърцето ви и да се тури в сърцето ви, то не е органическо. Мисъл, която може да се извади из ума ви и да [се] тури, и тя не спада към органическия свят. Реалността не може да вземе от човека. Тя е неделима. Реалните неща

имат отношение и те се неделими, понеже те са абсолютно свободни. Туй, реалното, може да изменя само своите отношения. Но то, като изменя своите отношения, нито се дели, нито се умножава, нито се събира, нито влиза, нито излиза. Когато иска, влезе, когато иска, излезе. Никой не е в състояние нито да го извади, нито да го вкара. Водата може да я разделите на малки капчици, но турите ли ги на една плоскост, те пак се слеят. Това са положения само. Реалното е делимо, без да се дели. Може да има умножение, без да се е умножило. Законът на събирането и умножението е процес на растене. За да има умножение, трябва да има две неща. Ако 1 и 2 не може да съберете, може ли тогава да съберете 1 и 3? Трябва да разбирате, че са разнородни величини. Еднородни величини се събират. Но по този закон, щом 1 и 2 не може да съберете, и 1 и 3 не може да съберете. В тази редица до 10, онова, което ще стане с 1 и 2, ще стане и с 1 и 3, до 10 те през същия процес ще минат. Един човек, който отива в Небето, невъзможно е за него да краде. Тази врата, през която той ще мине, едва той ще мине. И ако той мине през тази врата, не може да го обвиним, че е крал. То е абсолютно невъзможно.

Ние наричаме водата, която е минала през този тесния път, тя е филтрирана, без никакви утайки. Затуй страданията аз ги наричам закон на филтриране. А щом се радвате, то е само едно движение, излезли сте от филтъра и отивате на местоназначението, дето започваш да страдаш, трябва да се филтрираш. Излезеш някъде, вземеш ново направление на живота си.

Три линии могат ли да бъдат успоредни? Могат. Четири линии могат ли да бъдат успоредни? Могат.

Вие живеете зимно време, студено, нямате обуща, дрехи и дадете едно обещание, че ще посетите един приятел, който живее [на] 20-30 километра. Двама сте обещали, единият има обуща, а другият няма, единият има възможност да устои на своето обещание. Човекът с

обущата има благоприятни условия да се развива, а другия, неговите условия на живота не му помагат. Онзи, който е добре облечен, на него може да разчитате, а онзи, който не е добре облечен, на него не може да разчитате. Това в умствения свят е така. На онази птица, която има много дебели пера и онази, която няма много дебели пера, коя ще бъде по-[подвижна]? Без дрехите. В чувствата е така. Туй, което е потребно за чувствата, не е потребно за ума; туй което е потребно за ума, не е потребно за чувствата. Туй, което не можеш да направиш със сърцето си, направи го с ума си, нищо повече.

– *Ще се хване ли?*

– Хваща се, разбира се. В моралния свят има методи и начини на действие. Често вие се спъвате и казвате: „Туй не може да го направя." Защо? Три причини има, които са ясни: волята ли ти е слаба, сърцето ли ти е слабо, или умът ти е слаб. – „Не ми е слабо нищо. Не искам." То е друг въпрос.

Когато животът е неразумен, е животински, когато е разумен, е човешки, когато е чист, е ангелски, когато е добър, е Божествен. По същество човек трябва да запази мира си: и когато му дават, и когато му вземат всичко назад, той трябва да бъде радостен. Защото, ако не знае защо онзи му взима нещата назад, той трябва да има пред вид в душата си да му даде нещо по-хубаво. Но аз не зная неговите намерения. Човек трябва да се пази, да не влезе в противоречие със себе си, защото тъй ще си създаде едно нещастие. Ако неразположението му е писано, е по-силно от всички блага. Значи аз нямам никакви убеждения. Щом тръгна за Небето, всички обиди трябва да забравя, защото онова е по-велико. Обидата аз считам един хвърлен камък в градината ми. Нека си седи там. От учтивост трябва да мълча, от разумност, а не от закона на скръбта. Тези, непотребните мисли, разумни ли са? Ще си кажа: „Какво се постига с тази постъпка? На Бога ще угодя ли, на ангелите, пред добрите хора ще се

повдигне ли моето мнение пред тях? Тогава ще го направя; а ако аз с това ще си уроня престижа, тогава тази постъпка ще я изхвърля.“ (Тази досетливост не е у пчелите.а у този, който им хвърлил брашното.) Трябва да се внесе едно ново решение (_‾_) на туй различие, което съществува. Тогава не се карат, погодят се.

Счупил нещо, ама донесъл повече, тогава вие това не го считате за [лошо]. Тия отношения съществуват и в духовния свят. Същият закон, който отвън се проявява механически, проявява се и органически. Законът е там: По възможност никой не трябва да причинява вреда съзнателно никому. Но има необходими страдания, което трябва да причините на човека, за да го изцерите. Например изкълчил си крака – ще му причиниш голяма болка, той ще извика: „Много ме измъчи!“ – Трябваше, като вървиш по пътя, да бъдеш много внимателен. Много пъти имаме мисли, чувства изкълчени. В морално отношение, за да бъде човек духовно свободен, той почти не трябва да има никакви връзки, за да бъде свободен и свободно да се проявява. Най-мъчното е човек да познава отношенията на Невидимия свят, как са поставени работите. Докато човек знае, че такава е само Волята Божия, светът е разумен. То е една максима. Който не иска да влезе в противоречие, той трябва да мисли, че светът е разумен, че Божията разумност навсякъде прониква. Не нашия свят, в който ние живеем, но извън света, в началото ние живеем разумно. Тогава всяко противоречие, което се явява в чувствата, ума и волята, може да се изправи. Ти, за да накараш една мечка да те обича, ти всеки ден трябва да я храниш и най-после какво благо ще ти донесе мечката? Защо да я не пуснеш в гората, тя сама да си изкарва прехраната?

Правилото: Всички наши мисли и чувства, всяка наша мисъл, всяко чувство и всяко действие, направено ли е здраво или не? В туй

отношение законът е абсолютен. Всяко нещо трябва да бъде абсолютно направено.

Човек трябва да яде с благодарност; ако яде с благодарност, той ще се измени. Не се изискват много години, то е една минута, една секунда. Той не може да го забележи, но ще почувствува, че в него има една промяна – и той не знае кога е станала. За пример, имаш един приятел, не искаш да го видиш, но изведнаж видиш, че нещо се е изменил и той пък ти е приятел. То е от Бога. И Господ ти казва, той ти е донесъл цял сервиз..] Туй не е постижение, а е неразбиране на нещата. Щом разбираме този човек, който не обичаш, той може да ти бъде полезен. На една пчеличка няма да направя пакост, може да имам нужда от нея. Тя ще ми покаже къде ще има мед, къде са цветята. (Ти не може да обичаш Бога, щом имаш противоречие. Тъй е, и аз сега не вярвам, че обичам Бога.) Бог е онази абсолютна мярка, с която се уравновесяват всички противоречия. Дойде ли Господ, всички противоречия изчезват.

(Закуска в 11 часа с по две гевречета.)

Ако 10 души за 10 деня изорават 20 декара земя, един човек за 10 деня колко земя ще изоре? – „X“. Или: 1 човек за 10 деня обработва 1 декар земя, 10 души за 10 деня колко земя ще изорат? – „X“. Двама души за 5 деня обработват 1 декар земя, двама души за 10 деня колко земя ще обработят? – „X“. А двама души за 365 деня колко земя ще обработят? – „X“.

Когато се увеличава времето, увеличава се и работата; ако времето е същото, а увеличаваме хората, резултатът е същия. Закон е: Имаш едно неразположение – казвам, ще продължиш времето. Неразположението е необработена земя и затуй трябва да се обработи. Колко време ще ти вземе, да изчислиш колко ще ти взема да я обработиш. Пък някъде ще увеличим броя на работниците, без да

увеличим времето. В същия срок да свършат повече работа. Щом имаш неразположение, свържи се с 10, 20 души добри хора и неразположението ще изчезне.

Ако ви попитат кой е погледът на добрия? Лъчите на 90 градуса дават по-голяма топлина, но са много ярки и по-голямо дразнене правят. Същинските лъчи имат най-малък наклон. Има един ъгъл на падането на светлината, която иде от окото. Когато светлината пада по естествения наклон, туй наричаме добрия поглед. И чувството си има закон за проявата. Защото всяко чувство, всяка мисъл завземат микроскопическо място в организма. Проявата на чувството взема една стомилионна част от милиметъра Не само проявата, то е активно. Защото всички неща, които се проявяват, имат си форма. В природата всякога има една вътрешна обмяна: даваш и вземаш.

Всичко тече, което е вътре; това, което не тече – подразбира се: всичко не тече, което е под това, което тече.

Трябва да допуснеш противоречието, за да може да разсъждаваш. „Х“ е противоречие, искам да го определя.

Доказаното не може да се докаже и видяното не може да се види.

Вашият приятел може да се яви в една животинска форма, в един извор, в една мушица, във всички тия форми той върви, върви, докато най-после дойде в една форма, която вас ви е понятна – човешката.

Духовният човек включва религиозния, но религиозният не включва духовния.

Има известни положения, дето човек може да чувствува правилно само по известен начин, правилно да се проявят чувствата само по известен начин. В моралността, ако едно дете има една кутия покрита, учителят няма право да отвори кутията да види какво има вътре. Щом аз съм Учител, аз съм ясновидец, мога да видя през капака. Всяко чувство и всяка мисъл е написана на лицето ми, прочети какво мисля за тебе. Той казва: „Какво мислиш за мене?“

Казвам: Прочети на лицето ми. Когато вали дъжд, природата завие лицето, да се не намацат буквите. Природата е написала толкова ситно някои неща, тъй ги е скрила, че ти трябва голям микроскоп, да ги четеш. Природата казва: „Аз боравя с малките пространства.“ Човек трябва да знае, че светът е един непрекъснат интензивен поток и да има всичкото смирение да се учи винаги. Красиво е човек да има онова будно съзнание, но не само кратко, но в дадения случай да знае кои образи са красиви. Защото не всяка мисъл, която минава покрай нас, тя е чужда мисъл. Трябва да различаваме доброто у мене и доброто у другите, може да го приемем. Пък възможно е и лошите мисли аз да ги създавам. То е една възможност на свободната воля.

Има начин чрез закона на интуицията да се дават знания. Най-първо трябва да развивате интуицията, пък после, след години, може да се ползувате от плода на тази интуиция. Човек трябва да бъде буден. Човек трябва да остави всичко да тече до него, но трябва да пази равновесие вътре.

Човек не трябва да се гризе, но трябва да има разположение на душата. Здравословното състояние зависи от онази морална чистота. Всякога пред Бога човек трябва да бъде чист, да отвори душата си пред Невидимия свят, пред Бога, пред ангелите и пред хората. Един човек, когато крие нещата, той се намира под един цветарник. Човек трябва да отвори душата си пред Невидимия свят, за да може да обнови душата. Имате един приятел и между вас се ражда един спор. Най-първо ще определите разумен ли е той, ходи ли по Бога. Ако той не може да ви изведе, значи не е в неговото положение, значи има друг закон. Ако не може да се примирите, че във вас има една погрешка, той не е на правата страна или вие не сте на правата страна: или в него има една погрешка и той е на правата страна, или той не е на правата страна. Две положения има, които могат да бъдат верни. Защото, ако хората ходят по Бога и не могат да изгладят

малките работи, не зная какъв ще бъде този живот по Бога. Най-първо ще видя разумен ли е той, ходи ли по Бога, съществуват ли тези три положения, всичко е вътре.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

(След обяд същия ден, в 4 часа, В салона.)

Под „млада сестра“ разбирам от какво вещество са направени, а под „нови“ тяхната проява. Когато аз се радвам на всичко, то е служене на Бога, това е конкретната идея за служене на Бога. Когато [човек] служи на Бога, Той е много внимателен. То е най-хубавото учение. Аз съм опитал туй учение, Божественият принцип работи. Сега аз ще ходя за Господа. Аз се радвам, че мога да ходя. Радвам се, свободен съм. Тръгна, мине някоя кола, каже: „Качи се!“ Но когато каже, може да се случи кал и аз няма да мина калта. Каже ли човек да служи на Господа, всичко минава много хубаво, няма противоречия. Когато аз се радвам, че мога да ходя, цялото тяло в човека се радва. Той казва: „Аз ще служа на Бога.“

– Кое е по-високо: доволството или радостта?

– Доволството иде от работата, че добре е свършена, а радостта иде, че тази работа е излязла успешна. Ние се радваме на Слънцето, понеже ни донася повече, отколкото очакваме. В радостта има нещо, едно разрешение, ти се радваш, веселие се долива. Когато Слънцето изгрее, човек се радва. Като се наяде, човек е доволен. Благодарността седи в това, че ти си имал тази привилегия на радостта. Благодарността е по-високо състояние на духа. Може да е благодарен само разумният човек. Децата се радват, а разумните благодарят, а слугите са доволни, защото си вършат работата и им плащат.

Започвай с високото. Най-първо благодарен да бъде човек. Щом имаш високото, другото ще дойде. То включва всички неща в себе си.

Тази идея, която разбирате без да ви разправят, тя е на Бога.

Тази идея, която наполовина трябва да се обясни, тя е на ближния.

Тази идея, която искате напълно да се докаже, тя е идея на личността.

Хората искат да си обяснят някои работи. Аз зная, Божествените работи остават необяснени. По Божественому аз кажа нещо и не го доказвам, нито се спирам да говоря за него. Божественото всеки разбира. Духовният човек съдържа в себе си религиозния, но религиозният човек трябва да учи духовното. Вървиш по пътя, не си знаеш пътя. Причината не е в тебе, светлината я няма. Дойде ли светлината, може да намериш пътя. Тогава, дойде ли Божествената светлина, той всичко вижда. Има една възможност, тя ще дойде, неизбежно ще дойде. Той ще седи и ще чака, докато се пукне зората. Като се пукне зората, ще тръгне. Туй е закон: като дойде светлината, ще тръгне. Ти се страхуваш – щом дойде светлината, страхът изчезва.

Когато хората духовно се менят, значи те растат.

Ако от 12 души всеки един обърне на година по един човек в правия път, следната година всички те обърнат по един, след колко години ще се обърне целият свят? Първата година – 12 души, втората – 24, третата – 48, четвъртата – 96 и т.н.

Добрата молитва

ОСНОВНА МИСЪЛ

10 януари 1926 г., неделя след обяд в [„Опълченска“] 66, В 5 часа, пред няколко сестри.

Класа на Добродетелите ще го вземете като една наука, която може да изучавате при всички условия. Само че, при по-благоприятни условия има много да се учи, а при малките условия малко може да се учи. Класът на Добродетелите е да знае човек как да се справи с мъчнотиите на този живот. Вие ще се натъкнете на ред мъчнотии, които трябва да разрешите. Забележете как е в природата. Докато пиленцата са малки, майката отива и им носи в устата храната. Но тя знае точно докога ще им носи храна. После пак им носи храна, но само че покаже им я и стои настрана, мами ги, показва им храната, стои настрана и казва: „Излезте при мене, ще ви дам.“ Малките пиленца погледнат, погледнат и почнат да упражняват вече крилцата си, докато най-после могат свободно да хвърчат. Как се измени майката, ще питате. Всъщност изменила ли се е тя? В Класа на Добродетелите те идат при нас – „ще си отвориш устата“ и ще вземеш храната. После те ще се скрият малко и ще кажат: „Ела ти при мене.“ Тогава те трябва да вървят с нея, а не да се отделят от нея.

Тази е една основна мисъл за Класа на Добродетелите.

В живата природа няма противоречие. Противоречията, които схващаме, те са наши субективни, но те не са съществени. Противоречията произтичат от неразумни причини извънка нашия живот.

– *Какво ще ни кажете за духовната група, дейността ѝ?*

– Духовната група е разширение на Класа на Добродетелите.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ